

De vreme ce oamenii aceia erau hotărâți să-l apere, nu era de loc imposibil ca vre-unul dintre ei să fi plecat pentru a le da instrucțiuni.

Era foarte hotărâtă să nu urmeze aceste instrucțiuni, dar cu toate acestea doorea să le cunoască.

Lupta devine mult mai ușoară când cunoști voința adversarului.

Rezultatul acestor gânduri repezi fu că tinăra doamnă se aplecă, ridică hârtia și o desfăcu.

Nu se înșelase; era o scrisoare. Numai că scrisoarea aceasta nu conținea de loc ceea-ce s'ar fi așteptat dânsa să găsească.

«Doamnă, spunea scrisoarea,

«Eu am aceiași dușman ca și d-ta, «Măștile galbene».

— «Măștile galbene» ! murmură dânsa, înfiorându-se.

Și și continuă cititul :

«Duceți-vă la Kiew, și trageți la hotelul Dimitri, calea Gregory... Eu voi pândi sosirea d-voastră.

«Lasă deschisă ușa camerii, pentru ca să mă pot apropia de d-ta, fără a deștepta atenția cui-va.

«Sunt silită să iau toate măsurile de precauțiune, căci sunt întovărășită de un amic devotat și de un dușman sigur.

«Cred că voi putea să-ți fiu de folos și te rog să mă crezi pe cuvânt.

«Your Truly

«Semnal : Violetta Fowl».

(Va urma)

INSULELE FEROE ȘI JEAN-MAYEN

Insulele Feroe sau Feré sunt o serie de insule care se ridică de la 300 la 400 de metri d'asupra nivelului mării. Acest grup este situat în mijlocul oceanului Glacial între Setlande și Islanda. Intre aceste insule sunt canale de apă foarte adânci d'asupra cărora sbor sute de păsări acvatice.

Aceste păsări se așează cu miile și cu milioanele în văgăuni pentru a-și depune ouăle. Cel mai însemnat munte unde se așează păsările acvatice sunt în spre vest. Indigenii—cu pericolul vieții lor—se agață pe aceste stânci periculoase pentru a lua ouele și pentru a ucide aceste păsări ale apelor. Din fulgii păsărilor indigenii fac un comerț în-înțins.

După un drum de două zile călătorul Rabot ajunsese din insula Fere în Islanda. Capitala acestei insule este un sat sărăcăcios unde se văd numai barace de lemn înconjurat de munți înalți și surși. Cel mai frumos edificiu este palatul parlamentului islandez. Islanda avind, după cum se știe, o organizațiune aproape independentă de a Danemarcei. Camerele islandeze se compun din 36 de membrii : 24 deputați și 12 senatori. Debaterile Camerei sunt cu totul reci ca și clima acestei țări joase. De la Reykjavik călătorul nu se poate lipsi de a face o excursiune la faimoșii gaezeri, aceste țigănituri de apă caldă care n-au de fel importanța care li se dau. Erupțiunile au devenit rare și activitatea vulcanică e pe cale a se stinge.

Vizitând coasta nordică a Islandei, mai ales orașul d'Akrneyri, d. Rabot găsi acolo numai vre-o trei arbori, singura vegetațiune care există acolo. Pretutindeni de altfel nu se găsesc de cât stuțituri de ulmi înalte de 1 m. 50.

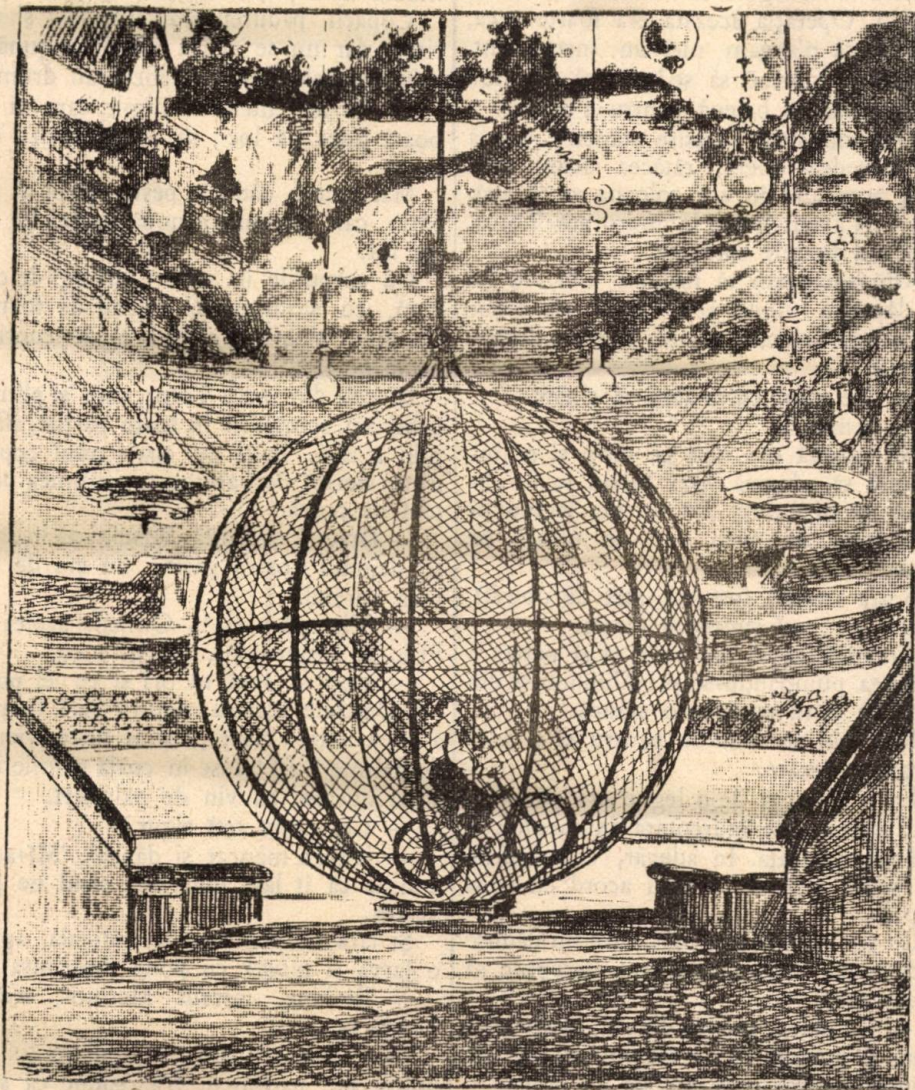
Trunchiul lor e gros ca pumnul. D. Rabot — socotind centrurile concentrice—a descoperit vârsta lor de 50 ani.

De acolo d. Rabot se îndreptă către insula Jean-Mayen pe vaporul «Chateaurault». Ministrul marinei dăduse ordin acestui bastiment ca să se ducă să exploateze insula în chestiune pierdută în mijlocul oceanului glacial :

«Muz. ul d'acolo nu posedă nici o colecțiune care să previe din aceste ținuturi polare, spre nenorocul științei. Vaporul ajungând în fața insulei, întâlni ghețari plutitori din care cauză trebui să bată în retragere. Totuși d. Rabot putu să facă observațiuni curioase asupra ghețarilor din această regiune.

El a constatat că apele relativ calde se întâlnesc în această parte a oceanului Glacial. La suprafața mării temperatura era de 7° aproape de țărm.

Din călătoria lui în Islanda Rabot a dus colecțiuni geologice și zoologice care au mărit cunoștințele noastre asupra faunei acestor insule îndepărtate.

O nouă invenție

«GLOBUL VIEȚEI» DIN BERLIN

Nouă invențiune

După ce cunoscuta «Roată gigantică» (Roata morții) Louping the loup, care a avut mai multe victime, a fost aproape dată uitării, un biciclist a fost

mult admirat într'un circ din Berlin, umblând cu bicicleta sa într'un glob de sîrmă, și anume în toate direcțiunile. Lucrul nu pare a fi așa de primejdios ca roata gigantică Louping the loup, însă se poate considera ca o adevărată artă.

Intr-o conferință ținută la societatea internațională de geologie, d. Rabot a arătat că în diferite timpuri marina franceză a întreprins g'orioase expedițiuni științifice în aceste ținuturi. Cu

timpul însă Francezii s'au lăsat de aceste expedițiuni care au fost reluate de marina germană cu mai mult succes

Blaz.

ARCHIPELAGUL MONȘTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Uimare —

— Drace!.. aventu a ac asta va fi găsită puțin cam p ea exagerată, și cu drept cuvint...

«Cu toate acestea cine a avut ca biheron un cocotier, poate foarte bine să aibă ca doică o balenă.

«Cu atât mai rău pentru acei care nu ne vor crede.

«Acuma, să procedăm la operarea d-nei Ionas!..

Și zicând acestea, apucă cu amândouă mâinele colțul narvalului, care era adânc înșălat în carnea balenei.

În timpul acesta, Merinos se silea să menție barca în loc.

— Drace!... dar știți că e bine înfipt!... exclamă dânsul.

Balena respira sgomotos și se agita.

— Stați nemișcată, d-nă Ionas, e pentru propriul tău bine.

Și trase din nou cu putere, când într-o parte, când într'alta, cu niște mișcări așa de brute, în cât masa enormă a bestiei se înfioră.

Dintele începuse să se clatine; sângele curgea în abundență, udând mâinele operatorului.

— Incet!... încet!.. curaj, d-nă Ionas, și mai cu seamă, vezi să nu cum-va să-mi faci vre-o prostie.

Și sgudui colțul cu o îndoită violență.

În sfârșit, balena făcu o mișcare bruscă. și apărătorul narvalului rămase în mâna lui Totor, care se rostogoli împreună cu dânsul în apă.

Merinos voi să-și întindă mîna pentru a-l trage în barcă, dar parizianul refuză.

— Nu, zise dânsul; mă voi folosi de acest prilej pentru a face o buie de apă caldă.

Cinci minute după aceea acostau amândoi.

Soarele apunea.

— Să ne culcăm, zise Totor; patul va fi puțin cam tare, dar suntem ruși de oboseală și nu'l vom mișca simți.

Pământul era acoperit peste tot de un nisip fin; dar bucăți mari de coraliu alb încurcău locul, așa în cât numai cu mare greutate își putură face cei doi tineri un culcuș.

Se lungiră și a dormiră duși.

A doua zi dimineața dejunară iarăși cu lapte de balenă.

Restul zilei și-l petrecură umplând barca cu nisip și cu pietre de coraliu, pentru a fi siguri că valurile nu le vor răpi-o. Operația aceasta era foarte grea, pentru că n'aveam nici un instrument.

Seara socoteau să se întoarcă din nou înnot pînă la balenă pentru a dejuna.

Dar monstrul părăsise stîncă; veselă că se vedea liberă, rățacea acum prin bae, aruncând în aer coloana sa de apă.

— N'aveni noroc!.. murmură Totor, ridicând brațele spre cer.

«Ei socoteam să instalez aici un fel de lăptărie model și o fabrică de brânzeturi de balenă... Acum iată-ne decepționați.

— Ne vom culca fără să cinăm.

— Amen!

Se lungiră din nou pe nisip și se încercară să adormă. Dar lucrul le fu absolut cu neputință din pricina legiunilor de insecte de nisip care se urcară pe dînșii.

Seara trecută fuseseră atât de obosiți, în cât nu mai simțiseră nimic.

Trebură să se scoale și să se petreacă noaptea plimbându-se și odihnindu-se din când în când pe câte o stîncă.

Răsăritul soarelui fu pentru ei o adevărată eliberare.

La o distanță de o leghe era pădurea. Din instinct, se îndreptară într'acolo; îi atrăgea verdețea. În adevăr, stomacurile lor goale erau de comun acord cu acest impuls.

Cu tot optimismul său, care nu dăduse nici odată greș, parizianul începuse să murmure.

— Ce naiba, spunea dânsul, câtă vreme vom fi nevoiți să ne trudim așa de rău mîntea pentru o mizerabilă de hrană?

«N'avem nici un singur moment pentru a ne putea aduce aminte că suntem niște naufragiați amatori... niște oameni plecați să se distreze, să se bucure de viață!..

«Australia, în comparație cu insulele acestea, era o adevărată bijuterie.

Da, sărmanul meu amic; acolo era de noi!

«Acum, cu aventurile acestea pline de

primejdii, viața a început să devie din cale afară grea.

Ah, dacă aș putea avea în mână pe brigandul acela de Dick!

— Eu sunt de părere că domnul acela va trebui să ne cadă vre-o dată în mână și atunci va plăti scump toate câte ne-a făcut să le îndurăm.

«Dar, așteptând, trebuie să găsim ceva care să ne scoată din încurcătură pentru un moment.

Fără îndoială, trebuiau să găsească ceva; dar nenorocul îi urmărea și de astădată.

Intrară în pădure; era cât se poate de frumoasă, dar de o sterilitate absolută.

Erau acolo numai păsările cântătoare de toate culorile și de toate nuanțele, păsările care zburau în stoluri la cel mai mic zgomet.

— Le-ași mânca crude! exclamă Totor.

«Ah, dacă aș putea avea acum frumoasa mea pușcă de vânătoare!..

Copacii pădurei erau frumoși și variați; dar nu se vedea nimic mișunând prin fugerile dese care încurcău drumul.

— Pe aici nu este nimic care să ne poată ținea pe loc; să mergem mai departe.

Mai încolo dădură peste șerpi și șopârle, care deveniră o nouă piedică în calea lor.

Cu corpurile în sudori, sfârșiți de căldură, cu stomacurile urlând de foame, cei doi tineri începură să fie cuprinși de di perare.

În cele din urmă Totor, care și plimba ochii săi scrutători în toate părțile, sfârși prin a zări, lipiți de coaja unui copac, niște viermi care atingeau grosimea unei țevi de pușcă.

— Drace! exclamă dânsul, iată în sfârșit dejunul nostru găsit; nu era de loc prea curând.

— Viermi aceia!.. Omizile acelea!.. Pf!.. E desigur, dragul meu.

— Poți să spui tu ori și ce vei pofti.

«Omizile acestea, pentru care tu pari a avea atâta dispreț, sunt niște viermi de palmieri. Ei trăesc în coaja palmierilor și se nutresc cu vin de palmieri.

— Cel puțin ești sigur?

— Tata a mâncat și dânsul. 'Mi-aduc aminte că îi lăsa gura apă când ne povestea.

Și fără să mai stea la îndoială, apucă o larvă și mușcă cu pottă dintr'însa.

— Ei bine, întrebă Merinos, strâm. bându se.

— E foarte gustos, dragul meu!.. E dulce, fin, parfumat. S'ar spune că sunt niște macaroane cu zahăr și cu vanile.

«Haide, nu mai sta la îndoială; mănâncă și tu.

— Trebuie să mănânc, vai! pentru că alt-fel aș muri de foame.

Și fără nici un pic de entuziasm atacă și dânsul o larvă.

— Dar bagă de seamă să nu înghiți nemestecat, pentru că animalul ar începe să protesteze în stomacul tău și nu e de

loc acum momentul să iei un vomitiv. Fruntea lui Merinos se descreștă puțin câte puțin.

Americanul mesteca cu o sensualitate și o lăcomie nebună.

— Ai dreptate Totor, zise dânsul; e o mâncare cât se poate de aleasă.

— Nu-l așa?..

«E de necrezut câte resurse îți păstrează viața pustului.

Când te crezi mai pierdut, atunci apare un arbore, un animal, un vierme, care te salvează într'un mod miraculos.

Și în adevăr alimentul acela original și copios îl satură pe deplin.

Mai încolo întâlnește un izvor, și putură să se adăpe în voie; erau prin urmare, acum, complet restaurați și foarte bine dispuși, foarte entuziași.

Făceau fel de fel de planuri, căutând să pătrundă viitorul și silindu-se să vadă cam în ce mod vor putea să scape complet din încurcătură.

Mai întâiu de toate, unde se află?...

Era probabil că pe coasta occidentală a Nouei-Guinee.

O țară pierdută, departe de ori-ce că maritime, lipsită de ori-ce legătură cu lumea civilizată; necunoscutul, desertul; aceasta era coasta de apus a Nouei-Guinee.

Reduși la propriile lor forțe, cei doi tineri nu puteau de cât să ducă o viață vegetativă, lipsiți de hrană, pierzându-și în fie care zi tot mai mult speranța.

Trebuiau prin urmare să desfășoare o energie supra-omenească, să se miște, să circule să caute locuitorii, care să le poată aduce un sprijin, un ajutor.

Dar, mai întâiu de toate, cine puteau să fie acei locuitori?... Niște canibali, poate!

— Drace! murmură Totor, nu trebuie să ne înspăimântăm în fața unei asemenea perspective... Vom ști noi să scăpăm din încurcătură.

«Tata, odinioară, a fost destul de priceput pentru a îmblânzi un tigru și un urangutan. Oare noi nu vom putea îmblânzi niște oameni, noi, cari am supt lapte din mamelele unei balene.

Planurile lui Totor erau cât se poate de raționale; dar punerea lor în aplicare, nu se putea face de cât cu cea mai mare încetineală.

Pierduți în nisipul pădurii, în mijlocul lianelor involburate, care le închideau calea din toate părțile, Totor și Merinos rătăceau la întâmplare, fără nici o direcție.

Timpul se trecea în aceiași monotonie de desperat; principala preocupare era mereu aceea de a smulge elementelor hrana zilnică.

Chinuiți fără încetare de foame și de sete, obosiți, zdrobiți de căldura prea arzătoare a soarelui, cu hainele zdrențuite, cădeau într-o stare din ce în ce mai mizerabilă.

Deveniseră încetul cu încetul niște adevărați sălbatici; noțiunea timpului era

de mult pierdută. Nu mai știau măcar nici de câte zile rătăcesc prin pustietățile acelea.

Toată forța, toată energia le era zdrobită, toată veselie zburase; din când în când numai mai schimbau câte două, trei cuvinte, pline de tristețe.

Mergeau mereu aplecați, căutând un punct, o larvă, o insectă, ne mai având de cât o singură grijă, un singur instinct, o singură voință: să-și potolească foamea!.. oribila foame, care îi chinuia fără încetare.

Pădurea, imensa pădure, îi ținea mereu încetușăți, părând a nu mai avea sfârșit.

Cât timp oare aveau să mai poată dinșii rezista?

Gândul acesta îi făcea să se înfioare.

Într-o dimineață slăbiciunea le fu așa de mare, în cât nici nu mai putură să se scoale; de-asupra lor o bandă veselă de păsările îi asurzea cu strigătele lor ascuțite:

Gued!.. gued!.. gued!..

De o dată un strigăt de spaimă îi făcu să se înfioare. Apoi urletele unei ființe desperate, care se zbătea într-o durere sau într'un pericol de moarte.

Se sculară amândoi și mai găsiră un rest de energie pentru a alerga în direcția din care veneau strigătele.

Totor apucase cuțitul; Merinos strângea în mână o ramură groasă.

La o distanță de vre-o cinci-zeci de pași dădură peste o mică poiană. În mijlocul acestei poene, o femeie îmbrăcată într-o haină licăritoare, era întinsă la pământ și se zbătea de moarte.

Pe fața sa era lipit un lucru respingător și teribil. Era un fel de larvă enormă, lungă și lată, de o culoare neagră ca cerneala.

Monstrul acesta era aplicat pe fața femeii, acoperindu-i ochii, fața, tâmplele și nasul.

Și atât de mare era forța sa de lipire, de încheștare, de aderență, în cât, cu toate eforturile nebune pe cari le făcea femeia, nu putea s-o deslipească de pe obraz.

Necunoscuta era pierdută, dacă cei doi tineri nu alergau s-o elibereze.

Cuprins de groază și de milă, Totor își înfipse cuțitul în monstru și dintr-o singură lovitură îi tăia partea dorsală.

Un val de materie neagră țâșni; monstrul se contractă și deslipindu-se de pe fața victimei, căzu la pământ.

Fața femeii apărură, lăsând să se vadă vre-o trei-zeci de găurele mici, din care țîșnea sângele.

Nenorocita scoase un lung suspin de ușurare și ochii ei umflați, adresară o privire de recunoștință acelora cari veniseră s-o salveze.

Cu capul bastonului său, Merinos întoarse mașinalicește monstrul. Pântecile apărură teribil și respingător.

Neted, moale, de un galben livid, cu pete albastre, prezenta un dublu șir de ventuze energice.

Această bizară conformație explica foarte bine aderența, de care tinerii rămaseră atât de uimiți.

Femeia, în cele din urmă ușurată, se sculă în picioare. Își șterse cu mâna singele care îi curgea pe față și ascultă cu multă atenție pe Merinos, părând a-l înțelege.

Americanul se apropie de dânsa și-i adresă cuvântul în limba engleză.

Apropiindu-se mai mult, zări la gâtul ei o bijuterie de aur. Era un ceas mic, pe care se vedeau sculptate două litere în diamant.

Razele soarelui se reflectau în aceste pietre, dând niște licăriiri orbitoare.

Merinos întoarse spre Totor o privire înebunită și murmură cu vocea stinsă:

— Vezi?... E un N. și un S., inițialele surorii mele... Și apoi cunosc bine ceasornicul acesta. Nu se mai găsește unul la fel.

«Eu însumi l'am făcut cadoș surorii mele Nelly...

— Ah, Dumnezeule!..

CAP. X

Femeia cu limba tăiată. — Pe drum. — Înaintea ușei. — Intrare dificilă. — În fața marelui. — Acelea care nu erau așteptate. — Din uimire în uimire. — Casa banală. — Gardianii mușii.

Recunoscând ceasul surorii sale, la gâtul unei indigene, Merinos rămăsese înlemnit.

Nu mai era nici o îndoială posibilă; ceasul acela îl cumpărase dînsul cu un preț exorbitant, de la cel mai mare giuvaergiu din New York.

Era un capriciu de milionar, un capo d'operă de lux, și de gust artistic.

După cum spusese dînsul, nu mai exista o a doua bijuterie la fel cu aceea.

Dar atunci, cum se face că ceasornicul acela era purtat de către o femeie indigenă, de către un membru al rasei canibale, rătăcitoare prin pădure?

Tinărul nu se putea gândi la lucrurile acestea, fără să se înfioare de spaimă și de durere.

Lacrămii mari i se prelinseră de-a lungul obrazilor și cu vocea zdrobită, murmură:

— Sora mea! Sărmana mea Nelly! Dînsa, așa de bună, așa de frumoasă, așa de delicată, în mâna acestor canibali!.. Vor fi ucis-o poate, vor fi mutilat-o!..

«Ah!.. sunt prea nenorocit, Dumnezeule meu!.. Oare este cu putință ca un om să sufere așa de mult?

«Totor, amicul meu, simț un gol mare în inimă... Mi se pare că voi muri...

Ah!.. sora mea!.. sora mea!..

Cu ochii umezi, cu gâtul stins, Totor îi cuprinsese mâinile, și îi murmură cuvinte calde, întăritoare.

— Nu, amicul meu, nu crede asemenea lucruri!.. Vezi tu, nu știu ce pre-

simțire îmi spune că nu s'a întâmplat nimica rău... Ba, din contra...

«Privește!.. Femeea aceasta are înfățișarea bună și dulce... E curat îmbrăcată... și fără îndoială că oamenii din tribul său trebuie să fie cum se cade.

«Sara ta a fost culeasă fără îndoială de către oamenii aceștia, în urma unui naufragiu. Poate că «Morgan» s'a lovit de coastă în timpul funcțiunii.

«Eu unul sunt plin de speranță și cred că suferințele noastre s'au sfârșit.

— Ah! bunul meu To'or, de-ar fi adevărate vorbele tale!..

— De alt-fel, mai bine am face să punem întrebări acestei femei.

«I-am făcut un serviciu mare și dinsa ne va spune totul.

Atunci, cu dulceață, vorbind în limba engleză, pronunțând cuvintele rar și apăsat, dînsul o întreabă cine era, de unde venia, de la cine avea ceasornicul acela, și în sfîrșit dacă avea cunoștința tinerei fete albe, căreia aparținea ceasornicul?

Femeea îl ascultă cu gravitate și ochii ei mari și adânci avură o licărire de inteligență.

— Era o femeie bine făcută, plăcută la vedere, arătând să aibă vre-o două-zeci de ani.

Sângele nu-i mai curgea acum din obraji, dar pielea oribil chinată de ventuzele monstrului, i se umflase peste tot.

Carnea apărea roză, și fără îndoială că biata femeie trebuia să sufere dureri mari.

Femeea nu răspunse de cât prin niște gesturi, și printr'un murmur, din care nu se putea înțelege nimica.

Atunci ea se apropie de cei doi tineri și le făcu semne prietenești.

Atenția ei era atrasă mai cu seamă de figura lui Merinos.

Se apropie de dînsul și-l pipăi cu mîna pe obraz, ca și cum ar fi voit să-l dezmerde.

— S'ar zice că femeia aceasta te recunoaște, murmură parizianul, s'ă mai curînd, că-i amintești pe cine-va.

«Fără îndoială, dînsa trebuie s'o fi văzut pe miss Nelly, și tu știi cât de mult semenți cu sora ta.

— Îmi pare bizar faptul că nu pronunță nici un cuvînt.

Totor se adresa din nou femeii:

— De ce nu ne răspunzi? zise dînsul rugător... Nu ne înțelegi poate, graiul? Răspunde.

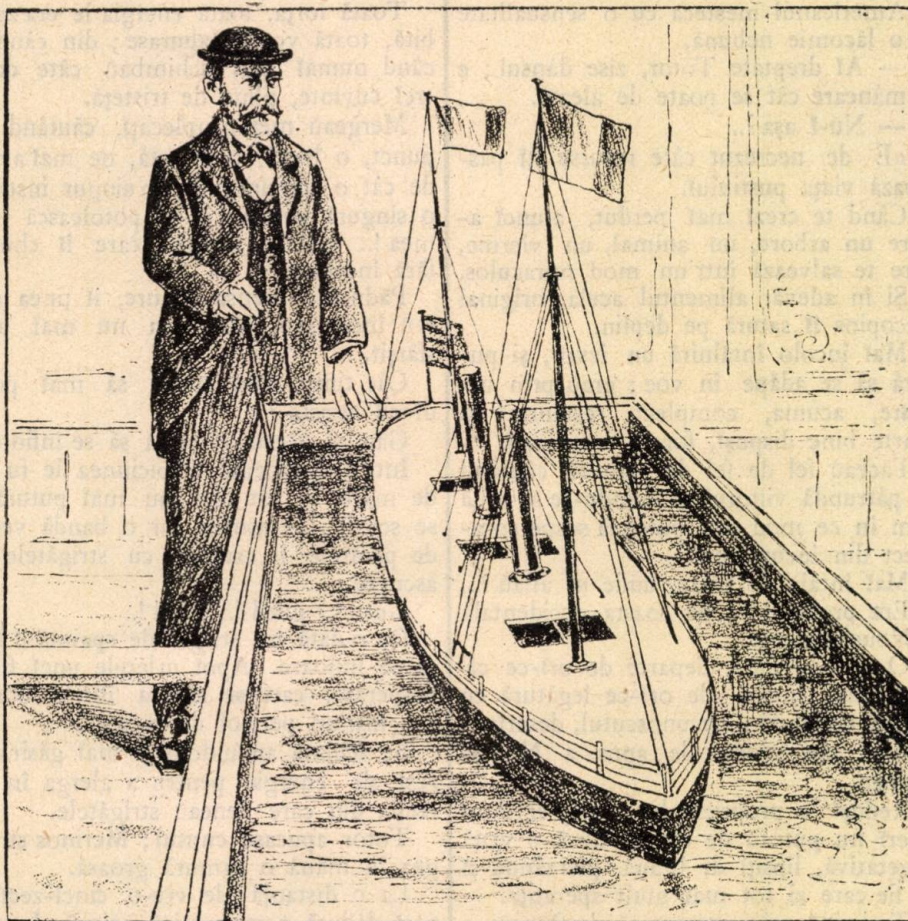
Necunoscuta izbucni într'un hohot de ris gutural, și făcu un semn negativ cu capul.

Apoi, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume, Totor și Merinos, o văzură deschizînd mare gura ei, cu dinți albi, felini.

Amîndouă avură câte un strigat de mirare.

— Nenorocita!... exclamă Merinos; limba îi este tăiată.

De alt-fel, această mutilare era foarte veche, și femeia părea că-și supoartă te-

O navă care nu se scufundă

O NAVĂ CARE NU SE CUFUNDĂ

Căpitanul Meacom a isbit să construiască un model de navă în miniatură care are marea calitate că nu se

poate cufunda. Guvernul Statelor-Unite a cumpărat secretul invenției precum și modelul după care va construi o navă mare, cu care va continua experiențele.

În ilustrație dăm atât portretul inventatorului cât și nava minunată.

ribila-i infirmitate fără să se plângă prea mult.

— Așa dar, nu voi putea afla nimica de la dînsa! adăugă americanul cu vocea îndurerată.

— Ei bine! va trebui s'o întovărim până în satul ei.

Femeea, ca și cum le-ar fi ghicit dorința, porni înainte, și le făcu semn s'o urmeze.

Fără îndoială, cei doi tineri erau foarte slăbiți, foarte oboșiți. Cădeau din picioare de foame și de oboseală, dar cu toate acestea neliniștea le era atât mare, în cât își regăsiră din nou vechia energie.

De alt-fel, distanța era scurtă; după un kilometru de drum, pădurea începu să se lumineze.

Se vedeau urme evidente ale activității omenești, era o adevărată oază în mijlocul unui pustiul.

Era acolo bananș, arbori de pâne, cedrii, tabac, și multe alte plantații, care

cereau în special îngrijirea omului.

Mica grupă înainta mereu, și ajunse în curînd în fața unui șir de colibe clădite pe arbori înalți, la care ajungeai prin ajutorul unor scări de bambus.

Lucru bizar; colibele acestea erau părăsite. Părea o adevărată necropolă, ale căreia împrejurimi erau pline de sfărămături tunebre.

Schelete întregi erau spânzurate cu niște frînghiț de crengile copacilor și atîrnau în aer, legănate ușor de suflarea înceată a vîntului.

Apoi, din loc în loc, capete cu orbitele goale, erau împlântate în bastoane. Erau de asemenea și schelete de păsări, de patrupede și de reptile.

Canguri diformi, broaște fără carapace, crocodili fără piele atîrnau în toate părțile, formînd o adunătură bizară și macabră.

Mai erau și arme indigene, arcuri, măciuci, lănci, securi; apoi idoli diformi, vase grosolane, tam-tame sparte,

o fantasmagorie macabră, un amestec respingător, îngrozitor de văzut.

Se știe groaza invincibilă pe care o au indigenii pentru aceste obiecte misterioase.

Cutare sau cutare obiect, pus într'un anumit loc, îl face inaccesibil tuturor.

Toate obiectele acelea, răspândite acolo într'un amestec atât de macabru, constituiau apărarea formidabilă și sfântă, mai puternică de cât cele mai puternice bariere și de cât zidurile cele mai înalte.

O asemenea barieră nu poate fi trecută nici o dată, fapt care explică pustietatea din jurul acelor colibe.

Cu toate acestea, tinăra femeie trecu înainte fără să se înfioare, fără să stea un singur moment la îndoială.

Totor și Merinos o urmau mereu, enervați, tăcuți, în prada unei neliniști de moarte.

Ajunseră în curînd într'un fel de alee, la capătul căreia era o ușe de fier.

— A! fier lucrat!.. murmură Totor, cu oare-care uimire.

De poarta aceia era atârnat un gonj mare de bronz.

Femeia îl apucă și lovi cu putere în poartă; ecoul răsună pînă departe.

— În fine! exclamă Totor; vom vedea ceva, vom afla ceva!

În tăcere, ca într'o feerie, poarta se deschise. Dincolo domnea întunericul cel mai complet.

Intr'o depărtare care se părea infinită, se zărea o slabă, o vagă tremurare de lumină.

— Să înaintăm!.. Să înaintăm!

Îndărătul lor poarta se închise fără zgomot.

Și Totor, din ce în ce mai intrigat, murmură:

— Este un adevărat mister! La orî-ce m'ași fi așteptat prin părțile acestea, numai la așa ceva nu m'ași fi așteptat nici o dată.

După această trecere bruscă de la lumina soarelui, la întunericul cavernei, cei doi prieteni nu mai distingeau nimic.

Mai făcură încă câțiva pași în cea mai mare nesiguranță, când de o dată niște mâini brutale se abătura asupra lor, îi trîntiră la pământ și-i împiedicară de a mai face vre-o mișcare.

Fură ridicați pe sus ca niște pachete și duși cu o repeziciune prodigioasă.

Apoi cursa se opri. Se auziră câte-va lovituri violente și în urmă celor doi tineri fură transportați pe un fel de punți mișcătoare, care semăna cu o barcă.

Se auzea lămurit zgomotul lopeților lovind apa.

— Dar în sfârșit, unde naiba suntem noi? exclamă Totor.

Un vârf ascuțit, aplicat pe gâtulejul său, îi impuse o tăcere plină de prudență.

Barca se opri. Se auziră din nou câte-va lovituri; apoi un zgomot de uș deschise.

Totor și Merinos, cari aveau acum

ochii legați, fură împinși cu brutalitate înainte.

Apoi de o dată se văzură liberi.

Un strigăt le scăpă în fața acelei neașteptate năvăliri a luminei, a aerului, care venea în valuri largi.

În fața lor se întindea, cât puteai cuprinde cu vederea, marea.

Erau singuri, sau cel puțin credeau că sunt singuri, într'un fel de baie largă.

Maî în jos, la vre-o distanță de vre-o șeaze-zece de picioare, o șalupă cu vapor se legăna grațioasă pe valurile mării.

— Ah! exclamă Totor, visez oare?.. Sunt nebun?.. Am friguri?..

Merinos, cu privirea rătăcită, cu mâinile ridicate, îi răspunse, lovind cu piciorul în pământ.

— Da, avem friguri!.. Sunt fantasmagoriile unor excесе bolnave. Căci de ar fi alt-fel, ne-am pomeni în curînd pe puntea vasului «Morgan».

— Ah, dar nu se poate să fiu nebun! Uite, privește și tu... Dar nu, nu îndrăznesc s'o spun.

— Ce-ai văzut?

— Nu, nu e cu puțință... Ar fi prea crud dacă ar fi numai o halucinație!..

«Și cu toate acestea... Uite, privește și tu... Dar privește o dată!..

Americanul se întoarse și în aceiași clipă scoase un strigăt său mai bine zis un urlat de bucurie.

Ah, Dumnezeu, dînsa!.. Dar e cu neputință!..

Îmbrăcate în haine europenești, două femei stăteau așezate pe o bancă.

Erau întoarse cu fața în altă parte și nu văzuseră nimica. Exclamația lui Merinos însă, le făcu să tresară și să vază în sus.

Ele zăriră cele două caricaturi ome-nești, slabe, strâmbe, grosolane.

Una dintre ele lăsă să-i scape un strigăt, și aruncând umbrela pe care o avea în mână, alergă în spre ei strigînd:

— Nelly!.. sora mea iubită!.. Ah!.. Nelly!..

Cei doi copii stătură multă vreme îmbrățișați, vîrsînd lacrimi calde.

— Harry!.. tratele meî iubit... Tu ești?.. Tu?... Și eu care nu mai speram să te revăd!..

«Trăești Harry?... Eu am crezut că oamenii aceia te-au ucis, și că mormîntul tău fusese marea... Ah!.. cât de mult te-am plîns, Harry!..

— Nelly!.. Te-am regăsit în fine, Nelly!.. mica mea surioară... Oh!.. cât de mult am suterit departe de tine!

Dar nici nu pot crede într'o fericire atât de mare? Cum ai ajuns tu aici?... Capul mi se perde!

— Îți voi spune îndată. Dar lasă-mă să te mai văd, să te mai aud, să te mai îmbrățișez, să simt mai bine bucuria de a te revedea!

Totor stătea discret de-o parte, și se gîndea:

— E mai teribil de cât în romanele cele mai senzaționale, de cât în dramele

cele mai extravagante!.. Ne-am pierdut fără să știm cum, ne-am regăsit fără să știm pentru ce... Ne-am căutat fără să ne găsim, ne am găsit fără să ne căutăm... Și când te gîndești că toate lucrurile acestea povestite, par tot așa de verosimile ca și sosirea unei girafe la Camera deputaților!

Înfiorată încă de emoția revederii, tinăra fată se întoarse surizătoare în spre parizian.

Ea îi întinse mînducă mîinile și i zise cu o dragoste vie, și sinceră.

Și d-ta, d-le Totor, crede-mă că bucuria mea...

«N'aș ști să ți-o exprim... Căci d-ta, îmi ești mai mult de cât un prieten.

În fond, strengarul era emoționat până la lacrimi; dar pentru nimic în lume, n'ar fi voit să i se vadă emoția.

El își scoase bonetul, și salută cu gravitate:

— Miss Nelly, dă-mi voie să-ți prezint respectuoasele mele omagii.

Merinos îl întrerupse.

— Știi draga mea surioară, aventurile noastre din Australia. Acolo, Totor a fost sublim; dar de astă-dată, a fost neîntrecut. Nici n'aș putea găsi un termen exact de comparație.

— Să nu-l crezi miss Nelly. Eroul aventurilor noastre a fost dînsul! întreprinde Totor.

(Va urma)

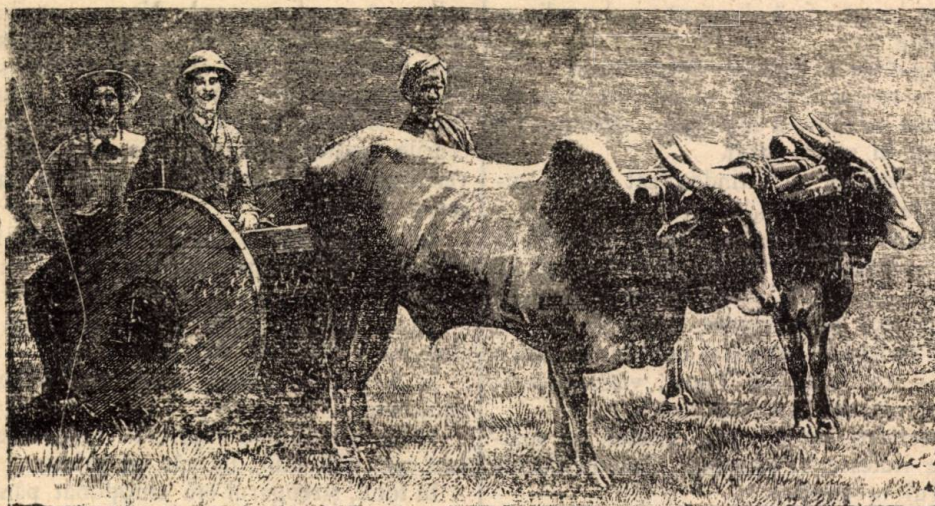
CĂRUȚELE CU BOI ÎN INDIA

Pentru a străbate imensele câmpuri din India engleză, cari sunt când țarină întinsă, când locuri presărate cu diferiți arbori, când plantații întregi de orez sau de bumbac, locuitorii din India uzează de două mijloace de locomoțiune; trăsurile de poștă ale guvernului englez, — cari nu prea merg repede, dar sunt foarte comode — și căruțele cu boi.

Aceste căruțe cu boi datează din timpuri imemorabile și se compun dintr'o oște grea de care sunt legate două roți masive de lemn. Câte odată un fel de coviltir făcut din frunze de palmier acopere întreaga parte de sus a căruței. Aceste căruțe când au d'asupra frunzele de palmier seamănă cu căruțele cele mici cari le fac copiii la țară, ca să se joace cu ele. Două boi de India — cari sunt mai mari ca ai noștri și de o culoare albă, avînd coarne încovoiate și cocoase pe spate — trag această grea căruță cu ajutorul unui jug greu care le atîrnă de gât. Dârloage, funii sau alt-ceva nu se pune nici o dată la acești boi, așa că corpul lor rămîne în tot-d'a-una liber, afară de gât care e prins într'un jug.

Conducătorul se așează călare pe oște și mîna boii înțepîndu-i în spete cu un vîrf de lemn.

Acești boi trag carul cu multă repe-

Două mari boi de India târau această grea căruță

ziciune, mai ales atunci când sunt înțepați sau când li se răsucesc cozile, dupe obiceiul local d'a stimula mersul acestor animale.

Cei cari au nenorocirea să fie târați în aceste căruțe nu uită ușor zdruncinătura ce o îndură.

Drumurile în India lasă foarte mult de dorit, și aproape nici nu poți distinge dacă ai înaintea ta un drum sau alt-ceva. Unde îți arunci ochii vezi numai ridicături și scufundături, numai prăpăstii și bolovanii enormi. În jurul stâncilor se vedă bordeele locuitorilor acoperite cu erbură.

Praful enorm și căldura insuportabilă pe de o parte și zdruncinăturile teribile pe de altă parte, fac aceste curse cu carul în India cu totul insuportabile.

Orice excursionist căruia îi vine poftă să viziteze provinciile engleze din India: Kukarul, Dakkan sau Bengalul, va trebui să îndure multe.

În ilustrația noastră se vede carul în care a fost tras ducele Clarence și d'Avon-

dale, care a murit din nenorocire la douăzeci și opt de ani. Ducele parcursese întregul ținut Mysore în anul 1889, fiind înțovărașit de fratele lui cel mai mic, principele Victor.

Fiul cel mic al prințului de Galles, care stă cu totul incomodat pe oșteea cea groasă și care e silit să ridice mereu picioarele în sus, pentru a scăpa de erburile și mărăcinii ce îi ajung până la genunchi, are totuși o figură destul de veselă dupe cum se vede și pare că nu ar călători nu într-o căruță ordinară, ci într'un car împodobit al vreunei împărătese a Indiilor.

Cum fiul cel mic al prințului de Galles avea numai douăzeci și cinci de ani, înțelegem bine că îi era cu totul ușor să suferă orî-ce, mai ales când avea ocazia să admire leagănul vechii civilizații, unde s'a frământat atâtea filozofii, atâtea religii și atâtea poezie mărească; când avea ocazie să calce pe pământul atât de bogat al Indiei, cu munții ei plini de diamante și de metale prețioase.

Amintiri din Alaska

Epopea unui negustor de curcani

Dragostea banului inspiră une-orî niște acțiuni, care ar putea fi considerate ca acte de eroism, dacă n'am avea în vedere motivul care le-a determinat.

Nimeni nu va nega că în d. Samuel Hooper era stofa unui mare explorator, cu toate că sfîrșitul său a fost foarte trist.

În primii două ani care urmau după descoperirea bogatelor mine de la Klondike, adică în 1897 și 1898 — dacă am bună memorie — s'a întâmplat de mai multe orî ca alimentele să atingă niște prețuri ridicate la Dawson; aceasta din pricina naufragiilor cam dese a vapoarelor care aduceau provizii.

Ouale de conserve, care se vindeau învătate în ceară, valorau până la 20 de lei bucata. Un cartot, orî-care ar fi fost mărimea lui, valora 5 lei.

O jumătate de kilogram de făină se vindea cu zece lei.

Această împrejurare a turburat mintea multor oameni, care s'au imbarcat la San-Francisco, cu enorme cantități de alimente, silindu-se să ajungă cei d'întăi în pământul fagăduinței.

Dar cele mai crude decepții îi așteptau la sosirea lor în Alaska.

Drumul de fier de la Wite Pan nu funcționa, și cei mai înțelepți, renunțând la interpretarea lor, vindeau marfa pe loc, cu prețuri reduse, și se reîntorceau în Statele-Unite.

Samuel Hooper nu fu dintre aceștia. Nenorocitul, care poseda o mică fermă pe lângă San-Francisco, își făcu următorul raționament:

«Dacă este adevărat că minerii de la Dawson plătesc un dolar pentru un cartot, ce nu vor da dinșii, pentru ca să poată mânca de Crăciun, curcanul tradițional!»

Își vindu ferma, și cumpără toți curcanii pe care-i putu găsi pe piețele din San-Francisco.

Adună peste tot cinci sute de curcani,

și se imbarcă cu ei pe un vapor, care îl depuse, opt zile după aceea, la Dyea.

Pasările făcură oare-care senzație în micul port. Crăciunul era aproape, și mai mulți negustori intrară în relațiuni cu Hooper. Îi oferiră până la cinci-zeci de franci pentru fie-care cap de curcan.

Dar dînsul refuză cu un suris desprețuitor. Cinci-zeci de franci!.. Dar dînsul avea să treacă pasul Chilkoot și minerii din Dawson, avea să-i ofere cinci sute de franci pe bucată!..

Declarația aceasta provocă o furtună de risete sarcastice. Pasul Chilkoot? Dar omul acela își perduse capul!

Hooper se mulțami să înalțe din umeri, și să răspundă încăpățânat.

— Am ideia mea!..

Dar risetele încetară, când după vreo trei zile, negustorii îl văzură pe Hooper pornind, mănînd înaintea lui turma de curcani.

Absorbit de ideia lui fixă de a face avere în câte-va zile, nenorocitul nu se mai gândise la mijloacele de transport.

El era gata să înfrunte rigorile unei temperaturi de 30 grade sub zero, în acelaș costum pe care l purta la San-Francisco!..

Toată lumea înțelese că avea a face cu un fel de nebun inofensiv.

Căți va încercări să glumească:

— Nu-i așa prietene că te duci să culegi violete, acolo sus?

Alții încercară să-l oprească, declarîndu-i că nici o dată n'avea să ajungă la destinație.

Hooper nu voi să asculte nimica și porni la drum.

Prezicerea negustorilor începu să se realizeze în curînd.

Nici nu dispăruse încă din vederea orașului, și turma de curcani începea să se micșoreze.

Unul câte unul, rămăneau pe drum.

Unii pariaseră că două ore de drum aveau să fie suficiente, pentru a doborî la pământ întreaga turmă; dar Hooper era mai rezistent de cât cum ai fi putut crede, și curajul său dădu oare-care în-suflețire și curcanilor.

Toată lumea era curioasă să știe rezultatul acestei aventuri.

În sfîrșit, peste două zile, sosi o echipă de minerii din Dawson.

Oamenii aceștia povestiră că întălniseră în mijlocul drumului statuia unui om, care ținea la piept un curcan.

Ast-fel murise speculatorul Hooper; înghețat în picicare, strîngînd la piept ultimul său tovarăș de drum.

Frigul nemilos al Alaskei îi oprise a-vîntul.

Minerii afirmau că trăsăturile sărmanului om, exprimau încă o energie neîblînzită, și că ochii săi păreau că caută în depărtare, acoperișurile de la Dawson.

Numai sufletul său izbutise să ajungă până acolo, sărmanul!..

Claudiu

I. J. RESSEL

BUCUREȘCI

Str. Carol No. 14

cel mai mare depozit de

**Mașini
de cusut**

înzestrate cu apar-
atul de brodat, a-
vând mers ușor și

înte prin noua invențiune patentată și fără
sgomot.

«PFAFF» RESSEL «PFAFF»

Singurul reprezentant al renumitelor fabrici de automobile
«de Dion Bouton» și biciclete «Peugeot» «Auto-Garage»

Atelier cu motor pentru reparat ori-ce
sistem de MASINE DE CUSUT, BICICLETE
și AUTOMOBILE, precum și pentru arămuit
nichelat și emailat.

SĂBII se niclează cu prețuri reduse. — Atelier
special pentru colțuit, gravat, plisat, soleil și evantail.

Magazinul General de Muzică

LA HARPA

București, Strada Colței No. 5

Cel mai mare depozit de

**Gramofone
amer'cane**

cu renumita marcă «The Har», și

♦ **INSTRUMENTE MUSICALE** ♦

Prețurile cele mai reduse

☛ Cataloage gratis ☛

CAȘTIG MARE

Representanți capabili, func-
ționari, etc., își pot dobândi
un frumos câștig accesoriu,
seriind:

Agentiei de Publicitate „Presa” București
pentru S. B. No. 20.

Către cititori

Anunțăm pe cititorii noștri că
vom publica bucuros ori-ce ar-
ticole interesante privitoare la
călătoriile sau vinători, în țară
sau străinătate, ce ne vor fi tri-
mise.

Articolele, scrise pe o singură
parte a hârtiei, în scrisori fran-
cate, vor fi adresate redacți-
unei «Ziarului Călătoriilor», str.
Brezoianu 11, București.

MARELE MAGAZIN DE ARME

București **B. D. ZISMAN** Suc. Craiova
Cal. Victoriei, 44 St. Unirii 48

Furnisor al Curții Regale

are onoare a aduce la cunoștința Onor. sale clientele din toată
țara, că a înființat în magazinul său o secțiune specia de

PUȘTI pentru pădurari

lucrate special pentru acest magazin și fiind de o construcție
solidă și

— PREȚURI FOARTE AVANTAGIOASE —

Model No. 230.—Pușcă cu capsă, cu o țeavă, lei	15
Model No. 285.—Pușcă cu capsă, cu două țevi, solidă, reco- mandabilă, lei	30
Model No. 236.—Pușcă cu capsă, cu două țevi, oțelurile înainte foarte solidă, funcționare admirabilă, model f. recomand.	40
Model No. 133.—Pușcă foc central, cu o țeavă, sistem «Mau- ser, cal. 12 sau 16, robustă, recomandabilă, lei	30
Model No. 401.—Pușcă foc central, cu două țevi, calibru 12 sau 16, cheia de deschidere între cocoșe, cocoșele punen- du-se singure la piedica de siguranță, m. solid, lei	55
Model No. 4103.—Pușcă foc central, cu două țevi, calibru 12 sau 16, cheia de deschidere între cocoșe, cocoșele pu- nându-se singure la piedica de siguranță, oțelurile înainte (armă de reclamă a magazinului), pușcă recomand., lei	65

Prețurile sunt reduse, fixe și se înțeleg numai cu bani gata.—Ex-
pedițiuni în toată țara.—Comandele se efectuează în ziua primirii.

Reclama este sufletul comerțului

Dacă voiți să CÂȘTIGAȚI O AVERE COLOSALA?

Grăbiți-vă de a vă abona la ziarul

UNIVERSUL

Cel mai răspândit din întreaga țară

Cel mai bine informat și cel mai în corent cu întreaga mișcare politică, economică și financiară din țară și din străinătate.

Care are corespondenți speciali în: Paris, Berlin, Londra, Viena, Budapesta, Roma, Sofia, Constantinopol, etc.

◇◇◇◇◇ **Singurul ziar independent și impartial** ◇◇◇◇◇

Cu incepere de la 1 Aprilie 1907, ziarul „UNIVERSUL” dă următoarele însemnate premii la abonații săi:

- 1) Un mare premiu de **1200 lei**.
- 2) 2 premii de câte **250 lei**.
- 3) Trei lozuri întregi ale Loteriei de Stat Român purtând No. 52.583, 52.594, 52.599.
- 4) 5 premii de câte **100 lei**.
- 5) Patru premii de câte **40 lei**.
- 6) 10 abonamente pe un an la „Universul” **180 lei**.
- 7) 10 abonamente pe 6 luni **91,50**.
- 8) 10 abonamente pe 6 luni **46,50**.

In cazul cel mai norocos se poate câștiga

900,000 LEI

ast-fel că se pot cumpăra Palate și Moșii.

Cu nimic se poate câștiga o avere enormă!

— UNIVERSUL pregătește frumoase surprize numeroșilor săi cititori —

Pe lângă acestea abonații vor mai primi gratis un frumos roman intitulat

Răzbunătorul sau Vendetele Corsicane

Tipărit înadins pentru abonații ziarului „Universul”.

De asemenea toți abonații primesc gratuit «Universal Literar» ziar săptămânal, care conține, pe lângă o bogată materie literară și o frumoasă ilustrație în culori.

Abonamentele la UNIVERSUL sunt excepțional de eftine:

Pentru un an lei 18, Pentru 6 luni lei 9,15. Pentru 3 luni 4,65

Abonații, spre a participa la tragerea premiilor de mai sus vor primi: Pentru un an 25 bonuri de premii. Pentru șase luni 10 bonuri de premii. Pentru trei luni 3 bonuri de premii.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

SI AL ÎNTÂMPLARILOR DE PE MAKE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Lei 5. — pe an în toată țara
« 2.60 « 1/2 « « «

Redacția și Administrația :
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORILOR
apare o dată pe săptămână
— MARȚA —

Cum se vânează elefanții. — (Vezi pag. 1768).

ABONAMENT

— LA —

„Ziarul Călătoriilor”

Pentru 1 an 5 lei

Pentru 6 luni lei 2.60

VINĂTORII DE ELEFANȚI

În Indo-China sunt foarte mulți vânători. D. Henri Mouhot a văzut cete întregi în Laos, localitate situată la nordul regatului Siam.

În marile partide de vânătoare cari se fac încă în pădurile din împrejurimile Ajuthiei—vechea capitală a Siamului—se văd sute de elefanți uciși într-o singură vânătoare. Ei nu trăesc într-o stare cu totul sălbatică, ci mai mult într'un fel de semi-libertate ca și caii din Camargue sau bivoliți din mlaștinile Pantins. Cu toții fac parte din proprietățile Suveranului.

În Cambodge din Cochinchina de jos, în Annam și în Tonkin elefantul este domestic și în ținutul Annamului el este chiar dresat pentru război.

Un călător, d. Dutreuil din Rin, a fost martor la Hue la niște exerciții executate de acești elefanți.

Fiind atras de numeroase detunături, zări pe câmpia întinsă giște matahale negre care se mișcău încolo și încoaie în mijlocul gloanțelor și al fumului. Ei se grăbi să străbată fluviul pentru a putea să asiste mai de aproape la exercițiile elefanților.

Erau vre-o douăzeci de elefanți dintre cari trei sau patru din ei erau d'o mărime extraordinară. Locul unde făceau aceste exerciții era chiar câmpul de manevre. Unul din elefanți trebuie să fi fost foarte rău, că era încărcat cu lanțuri.

Iată cum descria călătorul aceste exerciții:

Pe spatele elefanților, soldații anamiți mișcă niște lănci și niște mici drapeluri. O altă trupă de soldați—îmbrăcați toți în costume ciudate—sta în spatele lor și îi împung. Ei înaintază pe două direcții în contra unei grămezi de par și a unui zid de nule apărate de niște enormi manechini înarmați cu sulite și cu arme de lemn. În spatele manechinilor soldații adevărați trag într'una la focuri, la plesnitori și în urmă fug. Elefanții cum aud sgomote în jurul lor, încep să fugă făcând să sune puternic pământul sub copitele lor. Printre norii de praf de pușcă elefanții se văd năpus-

tindu-se asupra manechinilor și aruncându-i în aer cu trompa lor năprasnică. Sgomotele de tam-tam, strigătele soldaților amestecate cu sgomotele armelor produc o învălmășeală teribilă. Elefanții în aceste exerciții dărimă vre-o trei rânduri de obstacole și manevra se termină printr'un banchet dat în onoarea elefanților. Aceste animale extrem de înțelepte sunt așezate în cerc și toate trupele se fixează în jurul lor. După aceste prealabile pregătiri se aud fanfarele sunând, și se aduce de mâncat și de băut în abundență. Odată banchetul terminat atât soldații cât și elefanții sunt duși la locurile lor.

După cele povestite de acest călător acești elefanți, cari sunt foarte folositori la transportul artileriei și a munițiilor, n'au nici o putere în fața unor oameni înarmați. Acești coșci—după cum îi numește Mouhot—sunt foarte timizi. Ei au nervii fini ca ai femeilor frumoase și le trebuie multă vreme până ce să se obișnuiască fără a tremura la vederea unui cal sau la auzul unei arme descărcate.

Căinele pentru elefanți este tot atât de urât ca și calul și aceasta pentru că atât căinele cât și calul îi vede mereu în tovarășia omului. În Indo-China se face vânătoarea de elefanți fie pentru a-i prinde vii și a-i domestici pe urmă, fie pentru a le lua ivoriul și carnea lor, fie pentru a-i extermina cu totul atunci când se adună în cete mari pentru a ataca câmpiile de orez în timpul recoltei.

Indigenii îi prind dupe diferite metode cari variază după localități. Cea mai ingenioasă metodă, practică în întreg Orientul consistă în a aduna cete întregi de elefanți într'o vastă câmpie pregătită mai dinainte. În această câmpie se văd pari bătuți din distanță în distanță, însă depărtarea unui par de altul e așa făcută ca în tot-d'auna să poată trece un om printre ei. În interiorul câmpiei se găsesc câți-va arbori mari de cari se leagă elefanții prinși. Împrejurul acestor arbori locul e gol. În jurul câmpiei este un șanț bine astupat ca să nu poată fi observat de elefanți.

Acest loc unde se prinde elefanții se numește «Kraal» de către Siamezi și această denumire o poartă în întreaga Indochina chiar.

Elefanții sălbatici sunt prinși în acest «Kraal», grație dibăciei vânătorilor.

Ca să-și ajungă scopul, vânătorii fac un cerc mare în jurul elefanților cari trebuiesc prinși. După aceasta ei ueză de cea mai mare dibăcie și răbdare ca să poată goni pe elefanții sălbatici la locul ales. Vânătorii se muncesc foarte mult pînă să izbutească ca să facă pe elefanți să intre în Kraal, fiind-că aceste animale au un instinct de conservare individuală foarte bine dezvoltat.

În aceste curse vânătorii caută să se așeze în tot-d'auna în bătaia vântului și mereu au grija să se șteargă de transpi-

rare, căci elefanții au mirosul foarte dezvoltat și cum simt apropierea omului o ia la fugă. Vânătorii înaintază cu fel de fel de precauțiuni micșorînd din ce în ce cercul lor.

Din timp în timp ei șoptesc între ei și fluieră încet.

La sgomotele cari s'aud, elefanții se apropie unul de altul, ridică trompele în aer și-și ascut urechile în direcția unde se aud sgomotele. După ce se face din nou tăcere elefanții cu multă greutate se hotărăsc să și continue înainte mersul lor. În mersul lor elefanții se apropie unul de altul și încep a păste iarba din jurul lor. Unii din ei înaintază în prăfurie și dispar pentru un moment. Cu timpul elefanții sfârșesc fără voia lor a înemeri tocmai la locul de captivitate, la Kraal.

Această fugă după elefanți durează mai multe zile și nopți. Când vânătorii din fața obosesc în aceste curse ale lor, în alt rând de vânători din spate le ia locul și așa mai departe.

Odată elefanții intrați în locul numit Kraal, sunt considerați ca și prinși. Apoi se introduc aci și elefanți domestici pentru a-i putea îmblânzi și pe cei sălbatici. Elefanții domesticiți cari vin aci sunt fiecare cu câte un îmblânzitor în spina-re lor.

Acești îmblânzitori se introduc, fără a fi observați, sub burta elefanților sălbatici și le leagă de unul din picioarele de din'napoi câte un laț cu o greutate și un baston mare.

După această mică operație, grație elefanților domesticiți, se izbutește a se lega elefanții sălbatici de arborii din mijlocul Kraalului.

Într'unele Kraale speciale se găsește în mijlocul lor o a doua întăritură în care se introduc elefanții cei mai frumoși, după ce mai întâi s'a izbutit să fie separați de cei-l'alți mai urși.

Cam aceasta este, în termenii generali, o vânătoare de elefanți. În aceste expedițiuni se cere un numeros personal și se cheltuiesc sume mari de bani. De multe ori aceste vânători le fac mici regi ai ținuturilor d'ungul Mekongului sau cei din Siam. În Ajuthia, Henri Mouhot a fost martor al unei mari vânători de acest gen. Iată ce povestește el:

«Niment—dacă n'a văzut—nu poate înțelege ce însemnează o vânătoare de elefanți. Aceste animale sunt înconjurare de vânători și mânate—prin diferite amenințări și zgomote—într'un loc închis unde rămân captivi. În această prindere a elefanților nu s'auze nici zgomote de tam tam, ni-i bubuituri de arme, nici vociferări.

«În această urmărire a elefanților sălbatici, pământul se zgudue sub greutatea lor și erburile, măcăci și bălăriile se distrug ca arse de foc. Senzația care o ai este asemănătoare cu aceea care o simți la un mare cutremur de pământ.

În chipul acesta Stiengenii și Banarii prind elefanții. Această vânătoare are de

multe ori greutatea ei. Banarienii au obiceiul de aprind focuri mari, fac zgomete infernale și elefanți—speriați—se alună în mase și fug speriați. În această fugă a lor de multe ori se întâmplă să treacă peste trupurile vânătorilor și să-și facă una cu pământul.

De multe ori între elefanții sălbatici și cei domestici aduși ca să îmblânzească pe cei sălbatici, se încinge o luptă groaznică a cărei consecință e cât se poate de gravă.

Sălbaticii Moisi au un alt mijloc de a prinde elefanți. Acestia aleargă călări în urma elefanților având în mână un cuțit care taie ca și un briciu d'al nostru.

Cum ajung pe elefant coboară imediat de pe cap și taie tendoanele de la picioarele de dinapoi a elefanților. După aceasta sălbaticul Moisi încalcă repede pe cal și fuge de elefantul rănit, care e considerat ca și prins, din cauză că nu mai poate fugi cu nici un chip. Elefantul rănit e înconjurat de ceilalți sălbatici și în curând e distrus complet. Carnea lui formează mâncarea de predilecție a Moiselui. Fildesul elefantului ucis se cuvine celui care a lovit întâi pe elefant.

Când elefantul nu este bine lovit și izbutește să apuce în trompă pe adversar, îl strânge atât de tare în cât e făcut bucăți la moment.

ALPII ECUATORULUI

În inima continentului african se întinde un imens platou central, care are forma unui trapez.

Acest teren este înclinat de la orient la occident. Platoul este străbătut de munți înalți și de văi adânci, unde circulă fluviul mare și lacuri imense. La nord avem Nilul și afluenții lui. Pe ecuator trece enormul masiv al munților Kenia (1600 metri). Acești munți încărcăți de zăpezii perpetue, se leagă cu munții Kilima-Njaro (6100 metri) și îi izolează de Marea Indiilor. Alți munți secundari îi desparte de Tanganika și de bazinul Congului. Vin în urmă munții Albaștri, paraleli cu țărmul occidental al lacului Albert, care se întind până în munții Darfour prin colinele Akkas, din Mombutton, Niams-Niams și Bongos, care despart Nilul alb de bazinele lacurilor Ciad și Congo.

Cel dintâi care a explorat regiunea muntoasă care domină coasta Zanzibarului, a fost un francez—Maizan—vechiu elev al școlii politehnice, care plecând din Zanzibar urmă cursul râului Pangani până la Déghéba-Mora; însă faimosul explorator n'a avut noroc, căci a fost omorât de negrii arabi. Două misionari anglicani din împrejurimile Mombosului înaintară la rîndul lor în aceste prăpăstioase ținuturi. Îndrăznețul călător, doc-

tor Levriss Krapfet și cucernicul părinte Rebmann, avură norocul să descopere cele două vârfuri celebre: Kilima-Njaro și Kenia, care vârfuri însă n'au putut fi urcate de ei. Societatea geografică din Londra nega existența acestor două vârfuri, fiindcă nu existau pe harta d-lui Cooby.

În anul 1871, călătorul german Deeken și tovarășul lui Kersten voiau să urce Kilima-Njaro, dar ajunși până la 2.600 metri, ei fură părăsiți de conducătorii lor superstițioși și se văzură nevoiți să se coboare. În fine la 1892, un misionar apostolic—R. P. Alexandre Le Roy—preot, exploră întregul masiv Kilima-Njaro, care este situat la 280 kilometri de coastă în linie dreaptă și care și trage numele de la Kilima (munte) și Njaro (apă) din cauza multor ape care străbat acest ținut prăpăstios. Munții aceștia formează un lanț nesfârșit ale căruia vârfuri se ridică și în Abisinia, și în Natal și în Camerun.

Acești munți Kilima-Njaro sunt interesanți nu numai din punct de vedere științific, ci și din punct de vedere politic. Când a fost să se împartă ținutul Est Africii, caravane întregi nemțești, englezești și zanzibariene se întreceau care mai de care ca să pună mâna pe munții cei înzăpezii și fie-care promitea fel de fel de cadouri micilor șefi indigeni.

Prin tratatul din Londra s'a tras o linie de despărțire între Vanga și Kaviendo (Victoria-Nyanza) prin care tratat masivul cădea în partea Germaniei. Unde începe însă Kilima-Njaro și unde se termină aceasta e o grea problemă. Fiecare s'au certat și se ceartă p'acești munți.

R. P. Leroy plecase cu un vicar apostolic din Zanzibar și cu încă două alți misionari. Pe vaporul lor mai erau încă vre-o 35 marinari recrutați din Bagamoyo și dintre care șapte-spre-zece au fost dați jos în Mombas de către compania belgiană și engleză. Douăzeci și cinci recruți noui fură angajați în capitala Zanzibarului englez și expedițiunea o luă la drum către sud. Ei treceau în drumul lor prin strimtele locuri din jurul insulei mambasiene—locuri încărcate cu fel de fel de plante acvatice: liane, cauciucuri, iasomi sălbatici. Pe malurile insulelor se vedeau ici și colo frumosi cocotieri.

Drumul cel mai scurt trecea prin Toixa și era foarte bine cunoscut. Ei au preferat să treacă prin Digo, ținut încă neexploatat, ca să ajungă la Vanga și d'aci să se îndrepte spre Sambari, Paré, lacul Dyipé și Toveta.

Din punct de vedere geologic, Digo se compune din trei straturi: primul etaj este format din madrepore acoperite cu nisip și humus; al doilea, mai fertil, mai ridicat și mai populat chiar de rămașițe geologice; al treilea strat, la o înălțime de 300 metri, se găsea mai ales în

ținuturile Schimba, Longo și Mwé'é. Muntele nelocuit de la Sud, numit Dyomba, era format tot din al treilea etaj geologic.

Locuitorii din Digo fac parte din familia Ba-nton și sunt de talie mijlocie, slabi, nu tocmai urâți și destul de amabili. Ei sunt fetiștiști și au o groază de «Movanza», un fel de sperietoare, care are de îmblânzitor pe fermecătorul din pădure. Acești locuitori nu prea sunt muncitori și se mulțumesc cu ceea ce găesc să mănânce și să bea din cocotier. Ei mai plantează și consumă: sorgho, porub, fasole, câte-va cucurbitacee, puțin orez, etc. Ca păsări și animale au: găini, capre, berbeci și un câine dresat de vânătoare. Ei beau teribil și sunt niște dănuitori fără pereche. Se tardează cu o substanță roșie pe față, iar copiii își zmulg genele. Imbrăcămintea lor e simplă și pe dedesubt au o singură cămașă aruncată pe umeri; femeile se poartă numai cu o fustă simplă. Ca arme au un fel de puști, niște mari cuțite, arcuși, lănci, măciuci. Cu aceste arme ei se servesc față de cei două mari inamici ai lor: Masaia, care le fură dese ori turmele, și Swahilis, care le ia tinerii, copiii și femeile.

La Mafissi, călătorii primară de la cei din Digos o ospitalitate din cele mai bune. În timpul nopții corturile lor au fost însă năpustite de enormi furnicari. Aceste animale drăcești te apacă cu botul lor lung de mână, picioare, barbă, și păr. De multe ori ele se bat chiar și cu șerpii.

După ce străbătura riurile Dalaussi, Mbambara, ei intrară în deșertul Guruvu. La stânga lor se vedea munți enormi, iar la dreapta numai ape. Pe drumul strimt pe care înaintau, din când în când se ridica câte un arbore. O iarbă mare și galbenă, amestecată cu liane, cu măracini, se întindea de o parte și de alta a drumului. Pământul era pietros, nisipos și d'o culoare cam roșcată.

Noaptea se lăsase ca totul și ei înaintau încet în pădurea cea deasă și virgină, unde mișunau fiare de tot felul. Nori care acopereau pentru un moment luna, dădeau arborilor o înfățișare fantastică. Nimic, în drumul lor, nu se distingeau bine și de pretutindeni se auzau bâzâituri de insecte și zgomete surde și ciudate.

Câte odată s'auzia departe sgomotul plângător al hienelor. Alte ori s'auzia un sgomot apropiat și sinistru și iarba care troznia: era o bestie enormă care trecea pe lângă caravană, în timp ce oamenii caravanei înaintau încet, ca o procesiune de umbre.

Cu cât trece noaptea și s'apropie zorii zilei cu atâta peisagiul devine mai trist: muntele se ridică ca un zid gol de tot; câmpia cea sterilă are o înfățișare cu totul îndurerată, iar nisipul—amestecat cu diferite minerale—se învânte trist și avid de apă pe sub picioarele călătorilor. Din când în când se ved oare-cari arbuști din familia gramineelor, câți-va euforbi

Câte odată o bestie furioasă trecea prin împrejurimile caravanel.

arborescenți și câte-va acacias în frumoase forme de umbrele.

Cu cât soarele se ridică cu atâta căldura devine mai puternică. Drumul încălzit își arde picioarele iar ochiul nu mai vede de cât un straniu miraj. Pământul este roșu, mărăciniș ia o culoare cenușie și cerul se aprinde de razele puternice ale soarelui.

Cu timpul însă pustietatea se mai micșorează și verdele ierbei începe să se zărească din când în când.

Înaintând mereu dădui peste Kitiva (387 metri) și riul său.

Populația văii e foarte amestecată. Aci se văd sate d'ale Sambarașilor, Ziguașilor și Kumbașilor.

Satele sunt înconjurate de un zid de mărăciniș și euforbi. În sat se găsește un loc deschis unde se adună locuitorii satului și stau la sfat în timp ce femeile rămân acasă și văd de menaj. Locuitorii au și mică hambare unde păstrează porumb, grâne, fasole în niște saci groși. Ca animale locuitorii aceștia au: capre, berbeci, vaci, cari însă sunt mai puține

din cauză că sunt distruse de cruzii Masaïs. Ca păsări locuitorii au găini mai ales.

Pe înaltul platoș al Sambarei rătăcește populațiunea Mbugus, care vorbește o limbă amestecată cu a Pareenilor și a Masașilor. Mbugușii se ocupă foarte mult cu creșterea vitelor.

Cum ești din bogata vale Umbi, regiunea devine mult mai plăcută ca și niștrul deșert al Gurovei. Aci se vede verdeață multă, se văd baobabși, abanoși cei negrii, stielinas, adenium cu flori frumoase roșii și mulți alți arbori și arbuști. Incet încet drumul își face loc șerpuiind ușor și ajungând la Mbaramon de unde ți se desfășoară o panoramă admirabilă înaintea ochilor. În spate ai cele trei șiruri de munți și înaintea ai câmpia cea întinsă. În spre Nord se ridică frumosul vârf Taita a căruia siluetă albastră se pierde în azurul cerului.

Înainte ai lanțul granitic al munților Paé, care se împarte în trei secțiuni separate prin trei văi adânci. Populațiunea care locuiește aceste ținuturi este una din cele mai interesante.

Indigenii d'aci se retrag în ținuturile cele mai înalte ale munților ca să se ferească cât mai bine de prădăciunile Masașilor. Ei sunt mici, slabi, diformi și culoarea feței lor este în general neagră. Pareeenii fac parte din familia Bantu ca și Digoșii și se ocupă mai mult cu agricultura și cu vitele.

Pareeenii sunt și niște perfecți apicultori. Stupurile cari se fac pentru albinele sălbatice sunt foarte originale. Un stup se compune din o bucată de trunchi de arbore găunos care se agață cu ajutorul unor ruele și funii de crăile arborilor.

Indigenii de la Nord lucrează fierul fabricând: lănci, lopești cuțe și alte multe lucruri. Fiecare district — ba ceva mai mult — fie care sat își are șeful său. Drept vestimentație ei poartă piei de animale care sunt mult mai rezistente vieții lor. Ca ornamente aceștii locuitori își atârnă de gât, de picioare și de mâini fel de fel de colane, de inele și de brațare.

Tinerii își încrețesc părul cu panglici cuțite muiate în pământ roș și amestecat cu grăsime. Întă lucrurile principale cu care se împodobesc aceștii indivizi: cercei la urechi, brățări la mâini și picioare, colane la gât; ei mai posedă un arc, o tolbă cu săgeți, o pipă mare, o tabacheră de laibu și un mic scaun de o simplitate uimitoare, care servește și ca perină și ca scaun, și ca bancă și ca fotoliu. Acest miraculos scaun e format dintr-o simplă piele groasă de boi, care se fixează — cu ajutorul unor legături — de locul unde indigenul vrea să se odihnească.

Deșertul Kisingo desparte ținutul Paé-Mbaramon de lacul Dyipé. În jurul acestui loc crește o vegetațiune cu totul bogată.

Lacul Dyipé sau Ipée — cum îl numesc locuitorii din Toveta — este de o adâncime nu tocmai mare și de o lungime de șase-spre-zece kilometri pe o lărgime de cinci kilometri. Acest loc are o altitudine de 737 de metri deasupra nivelului apei. Lacul e făcut dintr'un affluent al riului Pangani și apele lui ca și apele celor mai multe lacuri de prin împrejurimi, scad din zi în zi.

Dupe cum în munții Govenului se plimbă numai lei și antilopele, tot așa în apele verzi din Dyipé se plimbă ipopotami și crocodili. Malurile acestui lac mocirlos sunt acoperite de o vegetațiune foarte bogată formată din: accacias, mimose cu flori mirositoare, papirus, ciprace. În vegetațiunea aceasta bogată sunt fel-de-fel de păsări ca: rațe sălbatice, bibilici, fluerași, egrete și multe alte.

Din cauza deselor aluvii produse de Kiima-Njaro, s'a format cu timpul oaza Taveta sau Toveta a căreia lungime are un-spre-zece kilometri și a căreia lărgime are două până la trei kilometri.

În această oază cresc: bananii, trestii

de zahăr, cartofi, morcovi, porumb tăresc și alte plante.

Un alt fruct care merită să-l pomenim aci este «Muntele alb african».

Muntele Kilima-Ndjaru este o masă enormă și neregulată de granit și pământ roșu care se întinde de la Nord la Sud.

Înălțimea cea mai mare a acestui munte este de 4700 metri și vîrfurile lui formează o mare de ghețuri și zăzadă.

Foarte puține riuri izvorăsc din acest munte.

Numai din mntele Ciagga es vre-o

două-zeci de riulețe care toate se unesc și formează mățul fluviu Pangani. Pământul muntelui Ciagga e foarte bun pentru agricultură și d'acea se ceartă pe el diferitele populațiuni ca: Ua-Ciagga, Kimangelia și Useri.

Nu departe de Ciagga se vede lacul craterului Tehala a căruia circumferință este de 11 kilometri. Aproape de acest faimos crater vechi se află vîrfurile Kimasu ni.

Fauna și flora acestui lanț de munți este una din cele mai însemnate de pe glob.

MAȘTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

Violeta Fowler

În ce mod frumoasa englezoaică și tovarășii săi reușiseră să dea de urma pașilor celor două fugare și chiar să le ajungă din urmă?

În modul cel mai simplu din lume.

Sir John Lobster nu cunoștea nici un cuvînt din limba eșă, așa în cât Max și Violeta, de comun acord, îl putură conduce până la Lemberg fără a-l destainui pînta călătoriei.

Această prudență era foarte lesne de explicat, de vreme ce gentilomul englez avea misiunea să trimeată știri Măștilor galbene, prin mijlocul telefonului fără fir pe care-l căpătase.

La Lemberg, o îngrămădire pe ea mare de lume, în fața hotelului Independența le atrase atenția.

Ei se amestecară în mulțime și putură afla că poliția proceda la o anchetă.

Două călători care se înscriseră sub numele de Laroche, student și sora sa, luaseră camere în stabiliment. În timpul primei nopți pe care o petrecură acolo, dispărură amândouă, împreună cu cîșeta, care forma micul lor bagaj, fără a lăsa cel mai mic indiciu în urma lor.

Nu se văzuse, nu se auzise nimic.

Buătatul de servi în al hotelului declară că nu se produsese nimica anormal. Omul acesta era cunoscut de toată lumea, și toți spuneau că l'știu incapabil de o acțiune necinstită.

Poliția îl scoase din cauză, dar afacerea rămase mereu tot așa de încurcată.

Max nu stătu nici o clipă la îndoială.

— Domnul acesta este coplicele Măștilor galbene, șopti dînsul la urechea Violetei.

— Măștile galbene? repetă tînd a fată, cu oarecare uimire.

— Fără îndoială. Nenorocitele femei se duceau în adevăr spre Odesa. Pentru mine nu mai încapă nici o îndoială. Ele voesc să se reîntoarcă acolo unde s'au

d spărșit de aceia pe care i iubeau, pe care îi iubesc încă, morți sau vii.

«Cine are interes să li se pue în cale? Nu știu care poate să fie acest interes, dar îi cunosc foarte bine pe domniul interesați.

— Oh! cât despre asta, pot să te asigur că-l cunosc și eu.

— Sunt fixați prin urmare asupra identității acelor care ar putea să ne urmărească. Eu voi alerga îndată la gară. Fără îndoială că dănsule au fost expediate într-o altă direcțiune de cât aceia pe care voiau s'o urmeze.

Peste o jumătate de oră, romancierul se întoarse.

În timpul nopții, mai multe persoane transportaseră pe niște scaune portative, doi tineri călători, adânc adormiți. Ei fură dați drept doi fi ai unei nobile familii rusești, atinși de maladia somnului pe care coloniștii au importat-o din Africa în Europa. Erau aduși la pîrîință lor, pentru că boala aceasta iartă rare ori, și nimeni nu voia să-și ia responsabilitatea faptului.

În scurt, oamenii aceia ceruseră bilete pentru Bodziviliev, prima gară care urmează după frontiera rusă.

În aceeași zi, Max și tovarășii săi, plecară pe același drum.

D-ra Violeta propusese să-l lase pe sir John unde-va, dar romancierul îi răspunse:

— Nu-l putem lăsa, căci va vorbi îndată cu prietenii săi; le va comunica faptul, și aceștia se vor grăbi să trimeată spionii pe urma noastră, spionii care vor fi foarte periculoși, pentru că noi nu îi cunoaștem.

— Atunci, să căutăm a-i răpi telefonul.

— Nici asta nu se poate; domniul aceia vor fi foarte neliniștiți când vor vedea că nu primesc regulat comunicări de la însărcinatul lor.

— Atunci ce este de făcut?

— Să căutăm a-i menținea spiritul coprins de nesiguranță. El va comunica cu Măștile galbene, dar nu va putea să le sfărâme nimica sigur.

— Dar cum vom ajunge la acest rezultat?

— Oh! e foarte simplu.

La masă, Max se folosi de lăcomia onorabilului gentleman englez, și îl sili să bea un număr așa de mare de băuturi spirtoase, în cât bietul om ajunse într-o stare vecină cu beția, și se lăsă transportat la gară, fără să aibă conștiința lămurită a celor ce făcea.

Îndată ce se văzu așezat în vagon, adormi. Frontiera însă era foarte aproape, și sir John Lobster trecu în Rusia fără să bage de seamă.

La Bodziviliev fu întins pe o banchetă a sălii de așteptare, pe când romancierul pregătea calea înainte.

John se văzu de o dată instalat într-o telegă și dus într-o goană vertiginoasă, împreună cu tovarășii săi.

La stațiile de poștă se opreau numai atîta cât trebuia pentru a schimba viziul și caii.

Dar cum la fie-care stație, englezul nu putea să retuze cele câte-va pahare de vîtkă, care i se oferea cu cea mai mare politeță, starea sa de beție fu mereu întărită. Bietul om trăia ca într'un vis.

Până acuma nu observase de loc că se află în Rusia și călătorește cu poșta-lionul.

La ultima stație i se păruse lui oarecum că Parizianul, după ce lipsise un moment, se întorsese la trăsura cu figura schimbată.

Dar cu toate că știa ce văzuse, n'ar fi putut să afirme lucrul cu prea multă siguranță.

În adevăr, mai încercase o experiență, care-l făcuse să se înfioare până în fundul sufletului.

El avea mereu telefonul pe care-l luase din vila Loursinade, și acum se hotărîse să-l pue la încercare. Voia să comunice cu «Măștile galbene», și să le dea niște ast-fel de informații, în cât să-l facă să le peardă cu totul urma.

Se apropie deci de unul dintre stâlpii telegrafici ai singurei linii, care străbate stepele acelea.

După ce-și așeză aparatul, vorbi desupra plăcii metalice; cu toate silințele pe care și le dădea, nu-și putu stăpâni emoțiunea vocii.

— Allo!... Allo!

Un moment rămase în așteptare.

Drace!... Oare aparatul său nu mai funcționa?

Repetă cu vocea mai puternică:

— Allo!

Și inima începu să-l bată cu violență. O voce necunoscută îi răspunse:

— De unde îți vorbești?

— De la Kiev, răspunse tîndul romancier, la întâmplare.

— Ah!... d-ta ești Felly...

— Felly, murmură dânsul... Unul dintre bandiți! aceștia se numește Felly... Ah!... Dr ce, cu cine naiba vorbesc?

Și recăpătându-și îndrăzneala, răspunse:

— Eu sunt.

— Ei bine... Cele două femei sunt cu d-ta?

Întrebarea aceasta fu o adevărată trăsătură de lumină pentru parizian.

— Drace... Ghicesc acum... Sunetele transmise cu telefoanele lor nu sunt percepute de cât de niște aparate anume... Prin urmare, după toate probabilitățile, eu trebuie să vorbesc acum cu șeful «Măștilor galbene» din Marsilia.

— Fără îndoială, răspunse dânsul, aplecându-se și mai mult de-asupra plăcei vibrante.

— Și nebuni! aceia cari au voit să se amestece în afacerile noastre, la Marsilia?

— Ne-au pierdut urma.

— Nicî unul dintre ei n'a bănuț că d-ta ești falsul doctor Ba sel.

— Nicî unul.

— E mai bine așa.

Nicî un om din Europa nu trebuie să vadă limpede în organizația noastră. D-ta grăbește cât poți mai mult în mersul... Să străbați în linie dreaptă câmpiile rusești și Turkestanul. Pretutindeni agenții noștri sunt înștiințați și vă vor pregăti calea.

Ați văzut bine că la Kiew, cei trei popi n'au avut de cât să deschidă gura.

— Da, afirmă romancierul.

— Mai cu seamă, continuă vocea, să nu apucați calea în spre Sud... Trebuie ca ele să sosiască aici, în templul subteran al munților cerești.

Trebuie să sosiască pentru ca să pot răzbuca asupra lor, moartea stăpânului Log.

Continuați mereu calea în spre est, mereu în spre est.

Vocea tăcu.

Un moment, Max Soleil rămase în așteptare. Placa vibrantă rămase însă mută; atunci el o desfăcu și o aruncă cu îngrijire în buzunar.

— Log, monologă dânsul, Log era rivalul lui Dodekhan; acela pe care viteazul duce Lucian l'a ucis... acela pe care soția ducelui a putut să-l vadă de la o distanță de trei mi de leghe.

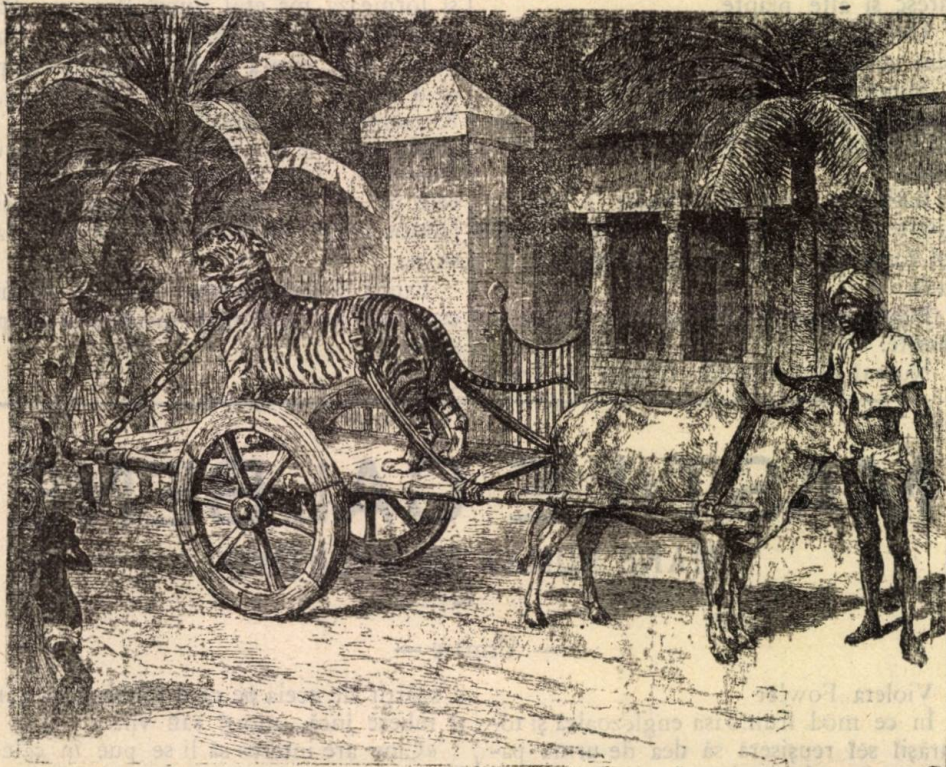
«Corespondentul meu, trebuie să fie gigantul, credinciosul său, acel San despre care mi s'a vorbit... Pe deasupra, am mai aflat că falsul doctor Barsel este un oare-care Felly... un european, cupă cum îl arată numele...

«Prin urmare sunt bandiți de aceștia prin toate părțile Europei; cei trei popi din Kiew trebuie să fie din numărul lor.

Este o deghizare în adevăr originală.. Mă voi feri pe viitor de eclesiastici.

— Atâtea descoperiri făcute în același timp, turburaseră puțin seninătatea tinărului romancier.

De acum, trăsura sa trecuse pe lângă

Tigrul în lanțuri

TIGRUL ÎN LANȚURI

Nicî tigrul îmblânzit și nicî tigrul sălbatic nu este cel care se vede pe figura noastră, ci este așa zisul tigrul în lanțuri: un tigrul enorm și d'o frumusețe rară. În multe părți din Indistan se văd indigeni cari plimbă acest tigrul superb din sat în sat și din localitate în localitate. Cei cari trec și văd tigrul dau în tot-d'a-una ceva de pomană celui care conduce carul. Acesta e un mijloc d'aș

căștiga existența pentru unii din Industanienii. Fie-care când vede p'acest rege al fiarelor captiv, adus în imposibilitate d'a se mișca, se crede un erou, un voinic între voinici și scoate în tot-d'auna o monedă ca s'o întindă celui care îi măgulește mândria lui. Instinctiv ești apucat de milă în fața acestei fiare mărețe ținută în lanțuri și pare că mereu te aștepti ca din moment în moment grozava fiară să rupă lanțurile și să distrugă totul.

trăsura Sarei, îi trimisese misiva pe care o cunoaștem, și se îndreptă spre Kiew. Max avea de gând să le facă pe cele două femei să apuce în spre sud.

Intr'acolo trebuia să fie scăparea, de vreme ce șeful măștilor galbene recomanda cu atâta căldură să nu apuce în acea direcție.

CAP. IV.

Cei șase popi

Domnul prim consilier din Kiew, Petre Kunine, clăină din cap, împingând cap, împingând samovarul în spre soția sa Nadja, care stătea în fața lui.

— La urma urmei, acum suntem între noi, buna mea Nadja, și pot s'o mărturisesc. E o afacere bună.

Și cum tinera femeie nu răspundea:

— Asta n'ar putea să displacă guvernământului. Voi lua sub protecția mea două călătoare, împiedecându-le de a se îndrepta în spre sud, unde domnește revoluția.

— Minciună, bunul meu Petre. Tu nu lucrezi ast-fel, de cât pentru a te face plăcut asociațiunii Drapelului Albastru, care trimete bani și ordine revoluționarilor noștri.

Primul consilier începu a râde.

— Da, draguț mea vulpe. Dar guvernul nu cunoaște fondul gândirei mele, lucru care este tot-d'a-una foarte important în politică. Și apoi, am primit cincisute de ruble, cu care voi putea oferi iubitei mele soții un «kakosniș» superb, împodobit cu pietre de Volga.

Kakosnișul, un fel de pălărie națională, care prinde foarte bine capul femeilor frumoase, stărnește cel puțin aceleași dorințe ca cele mai frumoase pălării din vitrinele modistelor noastre.

Nadja își îndreptă spre soțul și stăpânul ei o privire bine-voitoare.

— Și 'l vei purta cu atât mai multă plăcere, continuă acesta, cu cât îți va fi fost oferit de către soțul tău, și plătit de

către amicii revoluției, pe care tu nu îi poți suferi.

— O femeie demnă, declară soția, cu vocea plină de gravitate, nu poate aproba nici o dată faptele unor oameni, care sub pretext de a face tericirea poporului, încep prin masacrarea tuturor.

— Tăcere!.. tăcere! Demni aceia au urechile cam lungi.

— Ca și măgarii.

Domnul consilier își cufundă nasul în ceașca sa cu ceai, și ast-fel scâpăde răspunsul pe care ar fi trebuit să-l dea.

În adevăr, este foarte greu lucru pentru un funcționar de a lăuda revoluția, fără a acuza guvernul. De aceea tăcerea este în tot-d'a-una de recomandat.

După ce și sfârși de băut ceaiul, Petre se sculă.

— În sfârșit, dulcea mea soție, îți vei avea kakoșnikul tău, pentru ziua sfântului Petre și Pavel, când colegii mei de la adunarea municipală vin să mă felicite.

Dar tăcere. Aud pașii lui Gelov, secretarul meu. Nu e nevoie să aflu și șarpele acesta; căci atunci, pentru a-ți ține limba legată, ar trebui să-ți aibă și dânsul partea din gratificația pe care mi-ai dat-o celor trei popi.

O lovitură ușoară se auzi în ușă, și un cap fără nici o expresie, se ivi:

— Domnule prim-consilier, zise dânsul cu vocea ascuțită, trei respectabili popi ai sfintei noastre biserici ortodoxe, doresc să fie primiți de d-tră.

— Trei popi? murmură Petre, silindu-se să se prefacă nedominit. Am auzit bine oare! trei popi ai spus?

— Da, domnule prim-consilier. Mi se pare chiar, că domnii aceștia au fost față la deliberarea consiliului municipal, în ședința în care d-tră ați propus într'un mod atât de caritabil, îndreptarea tuturor călătorilor în spre Orient, pentru a-ți feri de dezordinele care domnesc astăzi în Sudul Rusiei.

Petre își privi secretarul cu neliniște; i se păru că deosebise oare-care ironie în vocea micului scriitor.

Dar secretarul rămase nepăsător.

Consilierul murmură:

— După părerea ta, Gelov, aș face răd, dacă n-aș voi să vorbesc cu reprezentanții ortodoxiei?

— Eu nu pot avea altă părere de cât aceea a stăpânului meu.

Petre nu-și putu stăpâni un gest de neplăcere.

În țara aceea, în care funcționarii sunt siliți în fie-care moment să se teamă de fulgerile pe care le-ar putea trimite guvernul, un secretar, care știe multe lucruri, poate să devie periculos în or-ice moment.

Demnul magistrat n'ar fi fost prin urmare supărat, dacă ar fi aflat că Gelov aproba primirea popilor.

Cu toate acestea, neputând insista mai mult trebui să ia o hotărâre el singur.

— Fără îndoială, fără îndoială, fiul meu; dar eu îți cunosc foarte bine cre-

dința, și mi se pare că am exprimat propriile tale gânduri... Fii deci satisfăcut, și spune celor trei onorabili popi, că pot intra.

Secretarul se grăbi să iasă, pentru a executa ordinul primit.

Petre șopti soției sale:

— Nadja, porumbița mea, tu vei sta în sala vecină, pentru ca pungașul acesta să nu ne poată auzi convorbirea.

Și cum, cu o înclinare din cap, d-na Kunine se îndreptă spre ușă, Gelov apărut urmat de trei persoane, pe care le prezentă ast-fel:

— Sfinții lor Voldi Streppan și Yolev, din ținutul Tsarkoie.

Popii intrară, foarte demni în costumele lor frumoase.

Ei salutară cu gravitate, întinzând mâinile în semn de bine-cuvântare, și așteptară să rămăie în odaie, singuri cu primul consilier.

Atunci, atitudinea lor se schimbă dintr-o dată. Cel mai înalt dintre ei, întrebă cu o voce, după care Max Soleil ar fi putut recunoaște îndată pe mizerabilul, care jucase odinioară rolul decedatului doctor Barsel:

— Ei bine, domnule Petre Kunine, care este hotărârea consiliului municipal?

— Hotărârea este aceea pe care am prevăzut-o când am intrat în tratative cu d-tră. Propunerea mea a fost primită.

— Așa dar, or-ice călători va sosi la Kiev...

— Va fi îndreptat spre est.

— Or-ice-ar spune dânsul?... Or-ice care ar fi protestările pe care le-ar ridica?

— Or-ice ar spune, nu va fi ascultat.

— Dar dacă ar cere să se reîntoarcă spre vest?

Petre izbucni într'un hohot de râs.

— Aceasta era obiecțiunea principală, zise dânsul, dar nimeni n'a ridicat-o. Eu, bine înțeles, am tăcut. Acuma, consiliul a hotărât, și toți călătorii vor trebui să meargă înainte, în spre est.

— Bine... Suntem satisfăcuți de zelul tău. Ca semn de bună-voință, Drapelul Albastru dublează suma pe care ți-a oferit-o. Iată încă cinci sute de ruble.

Înfățișarea demnului consilier se schimbă dintr-o dată; el luă, cu un gest plin de supunere, fișicul de aur pe care i-l întindea venerabilul preot.

— Domnilor, murmură dânsul, sunt umilul d-tră servitor.

Preotul care vorbise, îl întrerupse:

— Frazele lungi sunt cu totul zadarnice. Călătorele de care se ocupă stăpânul nostru au sosit ei, și au tras la hotelul Dimitri, calea Gregory. Trebuie ca până peste o oră agenții polițieniști să fie de față la plecarea lor, și la nevoie să le silească a apuca în spre est.

— Agenții vor primi îndată ordine stricte. În calitatea mea de prim-consilier municipal, sunt însărcinat și cu poliția orașului.

— Știm bine, tocmai de aceea ne-am adresat d-tale.

Apoi, coborându-și vocea:

— Agenții vor trebui să se prefacă surzi.

— Surzi!.. exclamă Petre, cu oarecare uimire; dar nu se găsește în întreaga brigadă un agent surd. Acesta ar fi un caz de reformă.

— Vor trebui să facă pe surzi, adică, să nu audă nimica din cele ce ar putea să le spună cele două călătore.

— Ah!.. lucrul acesta e în tot-d'a-una foarte ușor; voiți da ordine în consecință. La nevoie îi voiți ajuta chiar eu însu-mi.

Cei trei preoți se priviră. Privirea aceasta nu cuprindea de loc admirația pentru inteligența onoratului consilier; dar acesta păru că nu observă nimica.

— Da, adăogă dânsul, voiți da ordin chiar, ca agenții care vor face afacerea aceasta să-și astupe urechile cu ceară; ast-fel voiți putea să fiți mai siguri că nu vor auzi nimica.

Și încântat de stratagema pe care o imaginase, își freca mâinile plin de veselie.

Dacă omul acesta ar fi citit vre-o dată istoria veche, și-ar fi amintit că înțeleptul Ullyse, rege al Itacei, se folosea de acest mijloc strategic, pentru ca mateloții săi să nu fie fermecați de vocea sirenelor.

Dar Petre nu cetise istoria veche. Acesta este triumful tuturor ignoranților; își inchipue în fie-care zi că au descoperit America, fără să se mai gândească la vremea care s'a scurs de când Cristofor Columb i-a scutit de această osteneală.

De alt-fel nu prea avu multă vreme spre a se bucura.

Ușa fu deschisă cu violență.

— Ce s'a întâmplat?

D-na Kunine intra foarte emoționată.

— Ce înseamnă asta? întrebă consilierul, știind bine că nu-mi place să fiu întrerupt, când sunt în afaceri.

Dar cu toată mura încruntată pe care și-o luă Petre Nadja, nu se arătă de loc emoționată.

— Petre, murmură dânsa, cu voce înceată, se petrec lucruri bizare în orașul nostru.

— Lucruri bizare, repetă consilierul, cuprins dintr-o dată de neliniște; ce lucruri bizare ar putea să se petreacă în orașul Kiev, în timpul administrației mele?

— Apropie-te de tovarăși ta, pentru ca să-ți poată spune secretul cu voce înceată. Nu pot arunca în vânt secretele municipalității. Prea sfinții părinți vor bine-voi să mă erte.

Sub vocea plină de respect a tinerei femei, se simția oare-care ironie.

Petre se apropie de Nadja, și-i șopti:

— Vorbește.

— Așteaptă afară trei preoți, foarte doritori de a-ți vorbi.

— A!.. alți preoți.

— Alți trei. Dar nu e numai atâta.

— Ce vreți să spun?

— Numirile acestor preoți sunt încă și mai curioase.

— Numele lor ?

— Ei pretind că se numesc Voldi, Streppan și Yolev.

Primul consilier deschise niște ochi mari, plini de uimire ?

— Dar și aceștia care sunt aici, se numesc tot ast-fel murmură dinsul, într-o șoaptă.

— Tocmai... Prin urmare, trebuie să fie unul dintre ei înșelători.

— D-zeule !.. Mi se pare că ai dreptate... Ah !... cât de grea devine administrația în unele momente... Și când mă gândesc că nu este nimeni aici pentru a-mi da un sfat...

Nadja înălță din umeri cu acea superioritate a femeii energice, pentru care toate chestiunile au soluțiuni simple și imediate.

— Pentru a afla cine sunt acei cari mint, să-I punem față în față, murmură dinsă.

Petre își dădu peste cap o palmă care ar fi trântit la pământ un boi ; dar craniul onorabilului consilier era tare.

— Ai dreptate, hulubița mea. Ei, bine, spune-le să intre. Tu vei rămânea lângă mine, pentru a-mi fi de ajutor în această situație grea.

Și aproape îndată adăugă :

— Numai că, dacă tu vei rămânea aici, spionul acela de Gelov, va putea să se stabilească în sala vecină. Sau mai bine, vei închide ușa cu zăvorul. Du-te porumbița mea ; te aștept plin de nerăbdare.

Nadja alergă afară. Preoții nu dăduseră nici cea mai mică atenție convorbirei celor două soți ; ei discutați între dânsii, cu însuflețire.

Dar acum, fu rândul lor să cadă în urmărire.

— D-na Kunine se reîntoarse, și deschizând ușa mare, anunță :

— Sfințiile lor Voldi, Strepan și Yolev, din ținutul Tsarkoie !

Și alți trei venerabili preoți își făcură apariția în sală.

Cel d'întâiu, strigară, cu vocea puternică :

— Ce înseamnă gluma aceasta ?

«Cine îndrăznește să ne uzurpe ast-fel numele ? Sfântul Sinod ortodox va aprecia».

Dar unul dintre noii veniți răspunse cu hotărâre :

— Sfântul sinod nu va avea să judece nimica, de oare-ce numele acestea sunt furate.

— Furate ?

— De sigur. D-tră vă numiți în realitate, unul, Barsel și Felly... cel'alt Felly... cel-l'alt nu știu încă cum se numește.

Măștile galbene, transformate în popi, tresăriră.

Un moment, numele de Felly, pe care îl credea necunoscut de nimeni, îi făcu să-și peardă cumpătul.

Dar momentul acesta de uimire, fu foarte scurt. Ei strigară în cor :

— Minciună !

Acuzatorul lor însă, reluă cu mai multă tărie :

— Sunteți niște prădători, niște bandiți...

După ce ne-ați despoiat, încercați acum să-l perdeți și pe Petre Kunine, acest funcționar stimat, amenințându-l cu drapelul albastru și cu revoluționarii.

— Ah ! Sfinte Dumnezeu ! suspină consilierul emotionat.

— Și, continuă oratorul, vocea adevărului este prea puternică ; în zadar veți mai încerca să negați.

Și cu un gest tragic întinse mânele înainte ; tovarășii săi îl imitară.

Petre și Nadja, impresionați, înfiorați, priviau cum primiți preoți începuseră să tremure în fața degetelor amenințătoare ale acuzatorilor.

Da, începuseră să tremure. Se agitați ca niște frunze zgâlțâite de vânt. Trăsăturile lor exprimați suferința, groaza cea mai adâncă, cea mai completă.

Apoi, ochii le deveniră fixi ; o paloare de moarte li se răspândi pe figură. Apoi, rămaseră nemișcați, ca împietriți, cu un surâs stupid pe buze.

Preotul care pronunțase acuzarea, se întoarse în spre funcționar și în spre soția sa.

— Vedeți bine, zise dânsul, oamenilor aceștia nu sunt de cât niște înșelători.

— Da, da, puterea adevărului izbucnește din tăcerea lor.

— Imi voi relua banii mei din buzunarele acestor pungași ; dar mai întâi de toate, domnule consilier, voesc să vă salvez.

— Pe mine ?

— Și pe frumoasa d-tale soție.

Nadja surise cu bună voință.

— Dar, întrebă din nou primul consilier, sunt oare în primejdie ?

— Intr-o primejdie foarte mare. Ascultând de ordinele acestor mizerabili își semnezi singur condamnarea la moarte.

— Condamnarea la moarte !.. Iată o hotărâre regretabilă. Să fie lipsit Kiewul de serviciile mele. Dar pentru ce ?.. Dar cum ?

— Cauza este foarte simplă. Drapelul, revoluționarii, doresc ca doamnele de la hotelul Dimitri să fie expediate în spre...

— În spre est, se grăbi să completeze consilierul.

— Nică de cum ; în spre sud.

— În spre sud !.. Și dânsii imi spu-seseră...

— Era o minciună care trebuia să te peardă, dacă, din fericire, noi n'am fi sosit la timp.

Bravul consilier Petre se apucă cu mânele de păr, într'un frumos gest de desperare.

— Dar sunt pierdut, murmură dânsul.

— Nică de cum.

— Ba da... Calea spre est a devenit

acum obligatoare ; a fost votată de municipalitate.

— Ei !... Se poate foarte bine să dai ordine speciale pentru persoanele despre care este vorba.

— Pot eu lucra oare împotriva unei hotărâri a consiliului municipal ?

— D-ta, nu ; dar guvernatorul poate să facă așa ceva.

— Fără îndoială, dânsul ar putea... Dar cum aş putea să-I spun eu că am fost în legătură cu dușmanii guvernământului ?

— Nu-I vei spune lucrul acesta.

(Va urma)

FOCĂ-JONGLEUR

Intr'un circ din Paris s'a putut vedea, de curînd, o focă-jongleur. Ea face obiectul de admirație al publicului vizitator. Minunata focă este o echilibristă de întâiul rang. Pe micul ei nas balansează,

Focă-Jongleur

după cum se vede și în ilustrație, un băț, pe al cărui vârf s'a așezat, pe rând, un pahar, o jumătate duzină cutii de țigară și în sfârșit un glob de sticlă.

Reprezentările — se înțelege de la sine — au avut un deosebit succes, fiind vizitate de numeroși curioși.

SAHARA INVINSA

ULTIMUL BASTION AL TUAREGILOR

Un autor de piese comice a pronunțat o dată un cuvânt faimos: «Mă reîntorc din deșert, dar era o lume întreagă acolo»!

Această fantazie este adevărată astăzi. Suntem departe de timpurile în care modestele noastre atlasuri purtau pe ele indicațiunile de acestea: Sahara sau marele deșert; regiune inexplorată.

Misterul care a învăluit așa de multă vreme această parte a Africei, s'a rezolvat ca și celelalte și meritul revine mai cu seamă misiunilor franceze.

Că de spaimântătoare părea acum câțiva ani Sahara aceasta, pe ale căreia drumuri atâția exploratori își găsiseră moartea!.. Cititorii noștri n'au de cât să răsfășească colecția «Ziarului Calatoriilor» pentru a regăsi povestirea atâtor încercări rămase zadarnice și scaldate în sânge.

Masacrul misiunii Flatters în 1881 părea că închisese pentru tot-d'una Europei calea deșertului; al fi zis că sălbaticii locuitori ai Saharei se juraseră să nu se lase nicădată a fi violați.

Drama de la Bir-el-Guarama dărimase toate planurile, toate iluziile ce fuseseră clădite pe tema drumului de fier trans-saharian.

Exploratorii cărți încercau să intre în deșert trebuiau să dea îndărăt; cei cărți înaintau mai mult, erau asasinați. Se pronunțase cuvântul de ordine: moarte exploratorilor francezi!

Dar nimic nu putea să pue stavilă forței de pătrundere a științei. Tuaregii au înțeles lucrul acesta, când în urma expediției Flamand-Pein, o ocupație efectivă a dat Franței stăpânirea oazelor In-Salah, Tidikelt și Tuat, oaze cărți fuseseră multă vreme centrul de rezistență al saharienilor și oarecum bastionul cel mai înaintat al tuaregilor împotriva Algeriei.

Locuitorii acestor oaze și toți nomazii deșertului, trăiseră cu ideea că nici o dată trupele franceze nu vor îndrăzni să înainteze până acolo, sau chiar dacă vor înainta, vor fi oprite de către sultanul Marocului, care se dădea drept protectorul tuturor aceloră cărți se temeau de intervenția franceză.

La sfârșitul anului 1900, drapelul francez fălăia la In-Salah, și răzvrătiții din In-Rhor primeau o pedeapsă exemplară. Mai departe, spre est, același drapel străbătuse deșertul, purtat de glorioasa coloană a domnilor Foureau și Lamy.

De atunci Tuaregii au început să fie și mai neliniștiți încă; se formaseră printre ei două curente. Unul care ar dori o înțelegere cu trupele franceze; celălalt refractar, ireductibil, nevoind să audă de împăcare.

Politica franceză a început să-și afirme

chiar din primele momente caracterul ei pacific.

Oțicerii francezi de la Touat și de la Tidikelt, spuneau tuturor nomazilor cărți îndrăzneau să se aventureze până la In-Salah: Franța nu voeste de cât să stabilească liniștea și siguranța comerțului.

Va ști însă să urmărească până în fundul deșertului pe prădători și pe pirai.

Tuaregii erau acum dezbrăți; dar cu toate acestea o parte dintre ei își continuau mereu atacurile și masacrele, turburând liniștea și siguranța populației. În 1902, căpitanul Cauvet, șeful anexei In Salah, înțelegând că Tuaregii au nevoie de o lecție serioasă, trimise pe locotenentul Cottenert în urmărirea unei bande de prădători.

Locotenentul, după un marș remarcabil, ajunsese banda; se încinse o luptă serioasă. Aproape toți bandiții rămăseră pe câmpul de luptă.

Câteva luni după aceea, locotenentul Lohan dădea o nouă lecție Tuaregilor, cucerindu-le unul dintre cuiburile lor cele mai temute.

* * *

Amele vorbiseră, venea acum rândul diplomaților. Oțierii se încercară să câștige încrederea Tuaregilor; lucru care era foarte greu, de oare-ce oamenii aceia sunt foarte bănuitori.

Dorința păcii însă, precum și inteligența șefului Hogarilor, Mussaag-Amar-tone, putu conduce la încheierea unor negociațiuni mai solide.

Rămânea acum nesupușt, numai Tuaregii-Ajderi, adică tocmai aceia în care ne încreduserăm noi mai mult. Dăm mai la vale câte-va amănunte asupra expediției căpitanului Touchard, care avea de scop tocmai înlănzirea tuturor Tuaregilor.

* * *

Ajderii aveau ca apărare împotriva trupelor franceze, un adevărat bastion, un platoș foarte greu de străbătut, care purta numele de Tassili.

Exploratorii precedenți, Bu Derba, Duveyrier, germanul Ervin von Bary, abia dacă reușiseră să ajungă până la poalele acestui platoș.

Platoșul este un fel de limită geografică între Sahara propriu zisă și Tripolitania. Pe aici trecea drumul în spre Rhat, punctul cel mai înaintat pe care îl posedă Turcia în Africa centrală.

Și tocmai în această împrejurare, găsim motivul prea îndelungatei rezistențe a Ajderilor. Se resimte bine influența turcilor.

Turcia are oarecare pretenții asupra acestor terenuri; ei nu voesc să recunoască linia limitrofă trasă de convenția anglo-franceză, în anul 1894. Dar pretențiile lor sunt absurde.

* * *

Plecat din Tuggurt în Noembrie 1904, căpitanul Touchard s'a dus mai întâi la Temassinina, și a construit acolo un fort, pe care l'a numit «Fort-Flatters».

Rezultatul acestei expediții a fost supunerea Ajderilor.

În ziua de 19 Ianuarie, căpitanul ajungea la Djanet. Această oază, pe care Turcia a disputat-o multă vreme Franței, este o grupă de vreo șase sate, cu o populație de 1200 de locuitori.

Căpitanul Touchard se reîntoarce la Temassinina; influența franceză era asigurată. Legenda bastionului Tassili era distrusă.

Prin urmare, în supunerea tuaregilor, francezii au întreprins un mers progresiv și rațional. La început, luptele au afirmat superioritatea soldaților francezi. În urmă coloanele robile care străbateau deșerturile, au arătat că francezii se pricepeau de minune să distrugă bandele de prădători, de care toată lumea avea groază.

Pe urmă procedeele blânde întreprinse, au dovedit Tuaregilor că europenii nu erau insuflețiți de nici un dor de răzbunare, și că o dată cu întinderea supremației lor, avea să înceapă o eră de progres.

Tuaregii sunt învinși; ca și Sudanul, Sahara este astăzi larg deschisă tuturor exploratorilor, tuturor coloniștilor.

C. Arg.

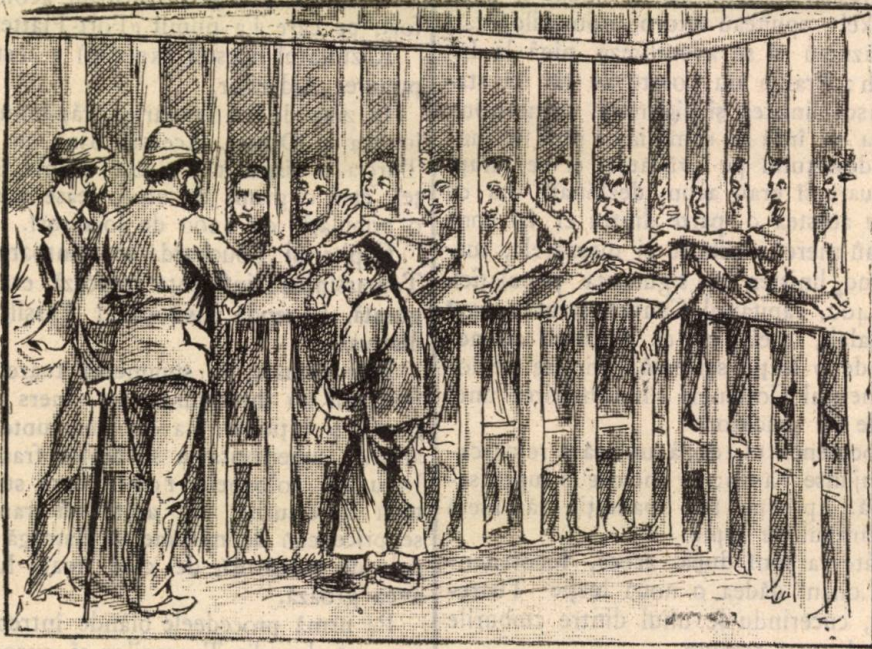
O vizită la o pușcărie din Canton

Într'un cartier noroios, murdar, pestilențial, tăiat în toate părțile de străzi strimte și întunecoase, unde furnică o populație săracă, stricată, gata la furt și la crimă, o populație care trăiește într-o promiscuitate completă, — se ridică un edificiu c'o înfățișare sinistru și înconjurat de ziduri înalte și egrasioase.

Cea mai fantastică imaginație nu și-a putut închipui nicădată un tablou mai macabru ca acela despre care vorbim aici.

Suntem în Canton, cel mai celebru oraș din întregul «Imperiul cervesc». Cartierul cel mai ciudat din Canton este așa zisul cartier «Plumes». În acest loc se ridică închisoarea provincială. Această Bastilie a Chinei, cu toată înfățișarea ei groaznică, cu toate povestirile sinistre cărți se debitează pe socoteala ei, este înconjurată mereu numai de hoști și de criminali.

Un drum făcut din lespezi mari de piatră și așezate nerăgulat duce de la numita «Curte a Miracolelor» la poarta principală a acestei închisori. Această poartă este foarte bine păzită de un puternic cordon de sergenți de poliție, al căror aspect și ținută nu diferă întru nimic de misterul care îi înconjoară. To-varășul meu începe să discute cu șeful cordonului de poliști și după câte-va

Printre gratiile temnitei anar niște capete hidoase

minute îi înmânează câte-va monede de aramă. Aceste bucăți de metal făcure un adevărat miracol, căci figura posacă a acelui cerber păzitor se luminează ca prin farmec și un suris anar îi lunecă pe buze.

Luând un maldăr de chei, ne rugă să-l urmărim, dar înainte d'a deschide enorma poartă a închisorii, ne arată niște coșuri de bambu care atârnau d'asupra capetelor noastre și în jurul cărora roteau mereu corbi ernatici și păsări de pradă. De odată un miros greu, pestilențial ne cuprinse pe toți și cu toată politeța ciceronului nostru, ne grăbirăm să intrăm în temniță. Trecurăm în fine de poartă și mai scăparăm puțin de mirosul acela grozav. Conducătorul nostru ne explică că în acele coșuri sunt capetele tăiate ale celor condamnați la moarte de marele tribunal și că aceste capete se expun din ar în an.

Ne simțirăm de odată cuprinși de o scârbă care par'că ne strângea de gât. Din cauza politeței însă nu manifestarăm de fel scârba noastră, ci continuarăm drumul.

În spatele nostru ușa se închise cu un sunet spart de fier, care își zgudue timpanul. Trecurăm într-o sală deschisă, sus, sub cerul liber și ne oprirăm într'un colț vast, unde era o nouă grămadă de poliști, cu bice în mână, cu pipele în gură și care rideau într'una. Acești poliști păzeau o ceată de arestanți nenorociți, care se mișcau ca niște broaște țestoase. Fie-care arestant avea legat de picioarele lui câte un butuc d'o greutate considerabilă. Ei erau așa ziși «deținuți pentru datorii».

Cum ne văzură începură să se miște

în spre noi, atâta pe cât le permiteau infernalele mașini de la picioare. Unul din noi le dădu câte-va monede și ceva tutun și atunci bieții deținuți n'au mai încetat multă vreme cu milogeliile și cu bine-cuvântările lor. De aci trecurăm printr'o mulțime de săli întunecoase și din sală în sală ciceronele nostru trebuia să dea parola ca să putem trece. După câte-va minute ajunserăm în fine în fața unei cuști enorme, de unde eșea un zgomot infernal și un miros cu totul greoiu. Aceasta e cușca principală. După câte-va clipe zgomotul se mai liniști și ochii noștri se mai obișnuiră puțin cu întunericul sinistru din juru-ne. Spectacolul care mi se oferi atunci înaintea ochilor fu unul dintre cele mai oribile.

Printre gratiile groase ale cuștei, prizonierii își plec capetele lor hidoase și își vâră brațele slăbănogă și rănite, miolând din gură pomană. Se aruncă tutun și monede de aramă și arestanții se zgărie cu unghiile și se mușcă cu dinții chiar ca să apuce ceea ce li se dă. Îți produce o jale teribilă acești deținuți goi, cu răni de bătăi pe corp, cu coastele eșite, morți de foame și de sete și care se milogesc într'una, mușcându-se și zgăriindu-se unul pe altul.

Ne simțirăm cu totul induioșați față de acești nenorociți pe jumătate goi și plini de răni și le aruncarăm toți banii pe care îi aveam la noi.

Mult timp gemetele lor ne-au acompaniat ca un cântec trist, lugubru, care răsuna mereu, în timp ce noi străbăteam sălile cele întunecoase ale închisorii.

Vizitarăm apoi rind pe rind celulele celor condamnați la moarte, a falsificatorilor de monede, a paricizilor, a rebe-

lilor, a contrabandistilor și a celor-l'alți deținuți cari mai erau în temniță.

Mirosul greoiu al temniței și întunericul, ne făceau rău și acum simțeam o nevoe nebună d'a ajunge cât mai în grabă la aerul liber d'afară.

La întoarcere trebuirăm, vai! să trecem din nou pe sub poarta ce mare a temniței, d'asupra căreia stau suspendate capetele celor morți.

Cu privirile în jos și cu batista la nas, trecurăm și acest ultim calvar și părăsirăm în fine faimoasa temniță unde văzuserăm atâtea grozăvii.

DIVERSE

Fanatizmul în India.—La porțile orașului Bombay, splendida capitală anglo-indiană, s'a petrecut monstrosul fapt divers, pe care îl povestim mai la vale.

În satul Nosad, un «sadlm», adică un profet, un ilusionat, câștigase o mare influență asupra naivilor săi compatrioți. El se dădea drept un trimes al zeităților și făgăduia să facă cele mai mari minuni.

Sub amenințarea de a-și pierde prestigiul, trebui să se ție de cuvânt.

Și iată ce imagină: Într'o zi aprinse un rug în fundul unui puț de vre-o douăspre-zece metri și-și pofti adeptii să se scoboare în flacără împreună cu dânsul.

El îi asigura că vor eși neatinși de acolo și le declara chiar că vor gusta niște bucurii sublime, un fel de înaintegustare a paradisului.

Nouă discipoli, printre cari erau și cinci tinere femei, avură credință în cuvântul profetului și se coborâră împreună cu dânsul în fundul puțului. Dar abia ajunseseră nenorociți până la flacără și începură să urle de durere și să cheme în ajutor.

Dar focul devorase fringhiile și nenorociții pieriră în cele mai grozave chinuri, sub ochii tovarășilor lor neputincioși.

Ochiu pentru ochiu.—Un proces bizar s'a desfășurat în timpul din urmă în Statul Ohio.

D. Randolph Milburn, un profesor de muzică din Washington, — mic orășel, care nu trebuie confundat cu capitala Statelor-Unite, — fusese arestat pentru că apăruse în stradă în costum femeesc.

El pretindea că are dreptul acesta, de vreme ce mai multe femei din oraș fuseseră autorizate să poarte costume bărbătești.

Procesul care s'a angajat interesa foarte mult opinia publică. După lungi dezbateri, judecătorii au recunoscut că legea Statului Ohio dădea dreptul cetățenilor săi să poarte ori-ce costume vor crede de cuviință... Nu le era îngăduit însă să voiască a trece drept ceea ce nu sunt.

În cele din urmă profesorul fu autorizat să se plimbe pe stradă îmbrăcat femeiește, cu condițiunea de a purta în evidență o placă de argint, pe care vor fi gravate aceste cuvinte :

«Randolf Milburn. «I am a man» (Eu sunt bărbat)»

Curioasă sentință !..

O cauză aducătoare de nenorocire. — Dacă de multe ori persoane culte devin superstițioase, slăbiciunea lor este scuizabilă. Căci de multe ori evenimentele, împrejurările se îngrămădesc și se leagă astfel, în cât dau o aparență de dreptate credințelor celor mai prostesțiți.

Într-o aproape o jumătate secol (48 de ani, pentru a fi mai exact) de când s'a început un proces între comunitatea indienilor cherokee din Carolina de Nord și un oarecare W. H. Thomas, care pretindea că o bună parte din pământurile ocupate de indienii îi aparțineau.

Thomas muri, dar procesul fu continuat de către moștenitorii săi. În cele din urmă s'a terminat în folosul indienilor, pe cari guvernul i-a recunoscut definitiv ca proprietari ai imensului domeniului.

Un bătrân vrăjitor al tribului prezisese încă din 1859, că toți oamenii de legi cari vor combate cauza indienilor, vor muri înainte de sfârșitul procesului.

De fapt, nouăzeci de advocați, angajați definitiv de către Thomas și de către moștenitorii săi, s'au murit în cursul desbaterilor.

Și acum să se mai mire cine-va că indienii au încredere în vrăjitorii lor !..

Dreptul de a strănuta. — Iată un proces și mai interesant încă de cât acel din Statul Carolina.

Un onorabil cetățean al orașului Mulhausen (Thuringia) se preumbla pe stradă. În momentul în care un tramvai electric trecu prin fața sa, fu apucat de un strănut teribil.

Zgomotul produs de nările onoratului cetățean fu așa de formidabil, în cât vizitiul tramvaiului crezând că este vorba despre vre-un accident întâmplat vagonului său, opri vagonul cu bruschetă, voind să-și dea seamă de gravitatea pretinsului accident.

Oprirea fu așa de bruscă, în cât mai mulți călători se aleseră cu diferite răni, mai mult sau puțin grave.

Compania tramvaelor trebui să plătească diferite despăgubiri. Ea se răzbună chemând la rindul ei în judecată pe teribilul strănutător.

Acesta se văzu condamnat la o amendă de 6 mărci pentru că turburase pacea publică. El făcu apel, câștigă procesul, dar în curând fu dat din nou în judecată. De astă-dată procurorul imperial îl învinuia de făptuitor de dezordine.

Prevenit făcu apel la medicul legist și căpătă un certificat, din care se cons-

tata că nasul său, plin de polipi, nu putea să strănute mai încet.

Și în cele din urmă victoria rămase tot de partea strănutătorului.

Generositatea americană. — Un ziar din N.w-York a dresat lista donațiunilor făcute într'un interval de treisprezece ani de către milionarii americani diferitelor opere de caritate sau de educație.

Ziarul în chestiune ajunge la frumoasa sumă de 5 miliarde de franci.

În fruntea acestor magnifici donatori figurează d. Andrei Carnegie care, de când a îmbrățișat cariera de... filantrop, a donat 575 de milioane.

În timpul anului 1905 regele oțelului a distribuit 100 de milioane; după dînsul urmează regele petrolului, d. John D. Rockefeller, care s'a mulțumit să doneze 60 de milioane.

ARCHIPELAGUL MONȘTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Urmare —

«Gândește-te !.. El este acela care și-a sacrificat viața pentru mine, din prietenie. Fără să stea un singur moment la îndoială, s'a aruncat în mare de pe bordul lui «Morgan»... atunci când bandiții voiau să mă masacreze.

«E frumos lucrul acesta ! E foarte frumos ! Nicăieri eroii din antichitate n'au făcut lucruri mai frumoase» !

Americanul îl întrerupse cu bruschetă ; își regăsise dintr-o dată toată energia, atât de puternic reconstituant este fericirea.

Dar tacă odată, flecarule, exclamă dînsul ; mă vei face să mă înroșesc.

«Mă faci așa de mare, în cât ar crede cine-va că sunt demn să mi se ridice o statuă... Imi înspăimântă modestia, și uiți că murim de foame.

— Ai dreptate !.. N'am mai mâncat de nu știu câtă vreme ; căci am pierdut și noțiunea timpului.

— Sunt trei săptămâni de când ați plecat de pe «Morgan», și noi am sosit aici de vre-o cincisprezece zile... Nu este așa, Mary ?

Tovarășă tinereț americane, care stătea de o parte plină de modestie, se apropiă și răspunse :

— Da, miss Nelly, sunt exact cincisprezece zile.

Merinos îi întinse mâna cu cordialitate, și exclamă :

— Iartă-mă, miss Mary... Dar imensa

Moravuri parlamentare. — Un ziar vienez a publicat o statistică interesantă asupra moravurilor deputaților din Pesta. Mi se pare că este vorba despre o sesiune trecută.

După confratele nostru vienez 172 de domni deputați sunt persecutați de creditori.

Dintre aceștia 13 au făcut datorii în timpul alegerilor, douăzeci joacă cărți. Alți douăzeci și șase de deputați își au părăsit soțiile și copiii fără a le lăsa mijloc de existență.

Iată în adevăr niște aleși cari pot vorbi de la înălțimea tribunei lor despre datoriiile cetățenești !..

Mai adăogăm că deputații unguri primesc o indemnizație zilnică de aproape 20 de lei.

N. Y. Z.

bucurie pe care am simțit-o revăzându-mi sora, m'a făcut să uit de d-ta.

— Ești prea bun, d-le Harry, răspunse tinăra fată ; dar...

Nelly o întrerupse, emoționată :

— De-ai ști, Mary, cât de bună a fost dânsa cu mine, cât de bună și dragută și devotată !

«A luat parte la durerea mea, m'a susținut, m'a încurajat, m'a consolată.

«Mary !.. scumpa mea Mary !.. Sunt fericită că pot spune lucrurile acestea în fața fratelui meu și a bunului său prieten, căci, fără tine, aș fi fost de mult moartă, de durere și disperare.

— Eu nu m'am făcut de cât datoria, miss Nelly, și acordându-mi prietenia d-tale, ai acordat micelor mele merite, o răsplătă pe care nicăieri o dată n'aș fi îndrăznit s-o sper !

«Dar, domniștii aceștia, trebuie să fie foarte obosiți. Vei bine-voi a-mi îngădui să mă ocup de dânsii.

Toți patru părăsiră terasa, și se îndreptară spre ușe.

Totor se mira de demnitatea și eleganța pe care putuse să le constate la Mary, o persoană de o condiție, relativ modestă.

Pe când mergeau, își puneau mîi de întrebări grăbite, repezi. Voiau să afle totul dintr-o dată.

— Mica mea surioară, cum ai ajuns tu aici ?

— Dar voi?
— Ah!.. asta e prea lung de povestit. Niște întâmplări nebune, nu este așa Totor?

«Vom vorbi în timpul mesei.
— Not, suntem prizoniere. Dar ducem un trai ușor.
— Prizonierele cui?
— N'o știu.

Ușa se deschise. Grupa intră în o cameră simplă mobilată, dar destul de curată și confortabilă.

Semăna bine cu camera unui hotel oarecare; nu se vedea nimic care ar fi putut să-ți dea un indiciu cât de mic.

O femeie papuasă, asemănătoare cu aceia pe care cei doi amici o întâlniseră în cale, intră, aducând un panier plin cu niște fructe foarte frumoase.

Femeia puse panierul pe masă, și plecă, fără să pronunțe vre-un cuvânt.

Ca niște adevărați infanetași, Merinos și Totor se repeziră asupra fructelor, și începură să devoreze cu poftă.

— Și acum, mica mea surioară, exclamă Harry cu gura plină, povestește-ne tot ce s'a petrecut pe Morgan, de la plecarea noastră și până astăzi.

— Dar, scumpul meu Harry, eu nu știu nimica!..

«Am auzit niște strigăte de alarmă, niște țipete, niște amenințări, și mi s'a părut că toate acestea veneau din spre apartamentul nostru.

«Am voit să es, dar am fost împiedecată cu forța.

«Am rămas prizoniere în camerile noastre, Mary și cu mine, timp de o săptămână... Apoi, o șalupă fu coborâtă pe mare, și cu toate strigătele, cu toate rugăciunile noastre am fost conduse aici.

— Și n'ai observat nimica?

— Nimic. Atâta doar, că oamenii care ne conduceau, nu făceau parte din echipajul vasului nostru; imi erau cu totul necunoscuți.

— Si de când sunteți aici?..

— Nu știu, nici unde, nici la cine suntem.

«Suntem bine tratate, nu ne lipsește nimica... Dar, nu vedem absolut pe nimeni, în afara de oamenii care ne păzeau.

De alt-fel, ne este cu neputință să schimbăm vre-un cuvânt cu dânșii, pentru că toți, și bărbați și femei, sunt uniți... Au cu toții limba tăiată.

— Sfârșitul părții întâia

PARTEA II

GENERALUL TOTOR

CAP. I.

Într-unul în care o furculiță poate deveni lucru mare. — Magazinul general. — Înarmarea. — O hartă. — O busolă. — Foile-
tând o revistă ilustrată. — Reglele tăbăritor. — O veche cunoștință. — Mulțumirea
— Fuga. — Cum, ne părăsim?

— Așa dar, n'am făcut nici un singur

pas înainte, murmură Merinos cu amărăciune.

Totor se ridică și protestă cu vehemență.

— Cum?.. Nu suntem mai înaintați? Dar tu nu știi ce vorbești dragul meu!
«Gândește-te puțin!

— Dar nu fac alt-ceva, de cât mă gândesc. Imi chinuesc creierul, întorc chestiunea pe toate fețele; dar în zadar: ajung mereu la aceeași concluziune... Nu suntem mai înaintați, astăzi de cât ieri.

— Miss Nelly!.. iartă acestui tânăr lăncu, nedemn de a fi fratele d-tale.

«Cum!.. nenorocitul, aceste lovituri de teatru, care ne-au reunit într-un mod fabulos; această bucurie neperată de ați rog și sora, înseamnă nimic pentru tine?

— Vorbești enigmatice, dragul meu Totor; ști bine că despre așa ceva nu poate fi vorba.

— Dar despre ce vorbești?

— Ei bine, cu toată fericirea pe care o resimt de o mă găsi din nou lângă miss Nelly, mor de necaz că nu știu unde sunt, și mai cu seamă, că nu ved în ce mod vom putea scăpa din încurcatură.

— Ah! asta e cu totul alt-ceva!

«Dar, si-mi dai voie să ți spun un lucru: a muri de necaz, nu este de ajuns; trebuie să căutăm ceva.

— Bravo!.. domnule Totor; cu un singur cuvânt ai rezumat toată situația. Să căutăm!

— Dar, ce să căutăm?

— Drac!.. Amănunte...

— Ca materie de amănunte, nu găsesc de cât numai niște uși.

— E ceva și asta, numai că, va trebui să deshidem ușile acestea.

— By Jove! E ușor de vorbit, dar greu de pus în aplicare. Ușile acestea sunt așa de masive, așa de solide, în cât îți vine să te înfiori cugetând că te-ai putea afla vre-o dată îndărătul lor.

— Și eu îți spun că afacerea nu va fi de loc grea.

— Și Totor se puse pe lucru; drept armă își alege o furculiță căreia îi rupse două dinți.

În camera în care se aflau, se deschidea, sau mai bine zis se închidea hermetic trei uși.

La întâmplare, Totor se îndreptă spre cea din mijloc, și-i examină cu atenție broasca.

Clătină din cap, surâse și începu operația.

— Broască mare, greoaie, murmură dinsul, dar slabă. E destul un cui, o spică, un nimic, pentru ca să deschizi asemenea ușă. Dar ce vorbesc eu? Mi se pare că ar fi de ajuns să sufl asupra ei, și s'ar deschide.

«Ei! Dați-vă, vă rog, osteneala de a intra!

— Nu e cu putință! Atunci tu ești un vrăjitor, Totor.

Se auzi un zgomot ușor, și fără multă rezistență, ușa se învârti în țâșnă.

— Ah! do nule Totor, dar d-ta faci minuni!

— E un lucru fără nici o importanță, miss Nelly; la școala noi tră de la Châlons, am învățat să deschid alte broaște mult mai complicate.

— Nici nu-ți poți închipui cât de multă plăcere imi faci.

«E așa de multă vreme de când am fi voit să pătrundem misterul acestor uși închise!

— Eo, mai cu seamă, sunt foarte curioasă... și d-ta de asemenea... nu-i așa, Mary?

— Oh!... da, d-ră Nelly, ca și pe d-ta, ușile acestea mă intrigă foarte mult, și gândul lor mă obseda.

Intrăiă toți patru cu droianul în noua încăpere, și se auziră niște strigăte de uimire, dar de uimire plăcută.

— Un adevărat depozit de provizii! O bibliotecă! Un arsenal! Un magazin complet!

Era adevărat. Enorma sală în care pătrunseseră era mai mult de cât atâtea; ea constituia un adevărat pandemonium, în care niște oameni experimentați, deprinși cu viața de aventuri, îngrămădiseră cu răbdare, tot ce ar putea contibui să asigure existența, într-o țară sălbatică.

Totor și Merinos începură să bată din palme și să sară în sus, ca niște copii. Miss Nelly îi imita în timp ce Mary, discretă ca în tot d'a-una, stătea mai la o parte, privindu-i cu bucurie.

— E o adevărată avere pentru niște strengari ca noi! exclamă Merinos.

«Dar să fim liniștiți și să alegem repede printre obiectele acestea cele care ne-ar putea fi mai folositoare.

— Mai întâiu de toate să ne înarmăm, nu-i așa?

— Cred și eu.

Vre-o sută de carabine Winchester cu repetiție erau aliniate de-a lungul zidului; toate erau în cea mai bună stare.

Merinos alege una și o întinse prietenului său.

— Iată, Totor, aceasta este pentru tine și aceasta pentru mine.

— Dar pe mine mă uită? întrerupse cu dragălașie Mary.

— Cum, miss Mary, d-ta știi să mănuești o carabină?

— Eu sunt canadiană și tatăl meu m'a învățat de mică să mănuesc pușca.

— Bravo, miss Mary, de o sută de ori bravo!..

«Cât despre tine, mica mea surioară, știu că ești o andaluză perfectă.

— Și întinse și surorii sale o carabină.

— Așa dar iată-ne echipați... Acum să mai alegem câte un revolver și câte un pumnal.

«Așa... Acum trebuie să am aparența unui arsenal complet. Adică trebuie să avem cu toții aceeași aparență.

«Cu singura deosebire, d-șoarele mele, că pe când d-voastră sunteți cât se poate de grațioase, noi, cu zdrențele noastre,

trebuie să avem aparența unor adevărați bandiți.

— Dar sunt și haine aici, întrerupse Totor, care cercetă în toate părțile... Uite, pachete întregi... haine, ghetе, pălării...

— Ei bine, d-lor, vă voi lăsa singuri să vă îmbrăcați... Vino, Marry.

Cinci momente fură îndestulătoare celor două prieteni pentru a-și retace costumele. Fu o transformare completă și cei două prieteni păreau născuți pentru a doua oară.

— Merinos, suntem superb!.. exclamă Totor.

— Totor, admiră-mă!.. exclamă Merinos.

— Domnișoarelor, suntem gata, exclamă amândoi în cor; puteți intra.

Inveselite de metamorfoza aceasta plăcută, cele două fete exclamă:

— Bravo, d-lor; acum semănați în adevăr cu niște cavaleri de aventură.

— Mi se pare că sunteți prea indulgentă, miss Nelly!..

«Acum să căutăm pretutindeni și fără multă vorbă.

Veni rîndul bibliotecii, pe care o scotociră cu toții.

Era acolo un amestec de lucrări engleze, franceze, germane, spaniole și olandeze, în mijlocul cărora își venea foarte greu să le recunoști. Erau cărți de matematică, de chimie, de fizică, romane, reviste ilustrate; cu un cuvânt, o adevărată bibliotecă.

Parizianul avu norocul să pue mîna pe un atlas magnific; plin de veselie, dînsul esclamă:

— Am găsit niște hărți!.. Așa dar, vom putea stabili în fine poziția noastră!.. Și credeți-mă, aveam mare nevoie de așa ceva.

Deschise atlasul pe o masă și începu să-l foileteze cu activitate.

Unele hărți erau deslipite și atașate în mijlocul celorlalte. Una dintre ele e mai mare decât celelalte, atrase îndată atenția parizianului.

— Privește Kerinar, exclamă dînsul; avem un adevărat noroc!..

Era o hartă mare a Nouei Guinee, și mai cu seamă a regiunii olandeze. Harta aceasta avea numeroase adnotații scrise cu mîna, care îi dădeau o valoare înzecită.

Erau acolo indicațiile unor scrieri, a unor munți și a unor păduri necunoscute; în modul acesta, punctele albe, care tac deperarea geografilor și a exploratorilor, erau eliminate.

Una dintre adnotații își atrăgea atenția de la prima vedere. Era o stea roșie, subliniind o stație maritimă, ale căreia împrejurimi erau însemnate și studiate cu o grijă amănunțită.

De-asupra erau scrise cu cerneală roșie aceste două cuvinte: «North-Point».

— Nu știu ce voce ascunsă îmi șoptește că acesta este punctul în care suntem prizonieri, zise Totor.

— Drace!.. Ce mai de drum am străbătut!..

Cu toți foiletau acum atlasul, pe când Totor pune la o parte prețioasa hartă.

— Uite un plan, întrerupse Merinos.

«E plin de săgeți indicatoare care se îndreaptă toate în spre un singur punct: «North-Point».

— Drace! Trebuie să fie planul aceluia drum misterios, prin care am fost transportați aici.

«Să-l studiem cu atenție!

— Și eu, domnilor, întrerupse Nelly, am găsit busola aceasta de buzunar, care, sper că ne va putea folosi la ceva. Nu este așa?

— Ah! miss Nelly, descoperirea d-tale este cât se poate de prețioasă.

Ea va fi călăuză noastră viitoare... Ea ne va asigura salvarea!

Marry, la rîndul ei, nu rămăsese inactivă. Ea deslisisese niște ilustrate, care îi atrăsese într'un mod deosebit atenția.

Erau acolo niște texte subliniate cu creionul, niște note, niște fotografii deslipite de pe cartoane.

De o dată, tinăra fată exclamă, plină de spaimă:

— Dănsul! Este dănsul! Ah! Dumnezeule!

— Ce este, miss Nelly? Ce s'a întâmplat?

— Domnilor, priviți d-tră înși-vă, și jud cați dacă m'am înșelat.

Tinera americană, zărise în revista ilustrată un portret, care purta sub dănsul indicația: Richard Seymour, celebrul bandit.

Merinos, privi, și exclamă la rîndul său, în culmea uimirei:

— Dănsul! Dănsul este, Richard Seymour!

«Dănsul este banditul genial și formidabil, care a furat cinci milioane de dolari de la Național-Bank! Dănsul este acela care l'a asasinat pe Nicholson în mijlocul străzei, care a șantajat un milion de la casa Arnheim... care l'a ucis pe faimosul detectiv Panwels.

«Dănsul este acel Richard Seymour, care a ridicat în picioare poliția celor două lumi, care a fost condamnat la moarte în Franța, în Spania și în Anglia, care a bravat ghilotina, ca a fost prins la New-York și a fugit în ajunul executării, a dispărut pentru un timp oare-care pentru a se semna în urmă prin niște crime și mai îngrozitoare încă.

«Și acest Richard Seymour, acest bandit care a trăit într'un lux mai mare de cât cel mai mare milionar, acest om mai sălbatec de cât un animal, nu este de cât...

«Drace! Privește și tu, dragul meu!

— Bing! Bănuiam eu așa ceva.

«Este d. Dick, servitorul tău model, de pe vasul Morgan!

«Miș de bombe!

Așa dar, dănsul este acela care ne dă

ospitalitatea această forțată. Am încăput pe bune mîini. N'am ce zice.

— Acuma înțeleg totul, reluă Merinos, cu vocea înăbușită.

Faptele se completează unele pe altele și misterile se luminează.

«Așa dar, noi am trăit atîta vreme pe bord alături de banditul acesta misterios și spăimîntător.

«Mă înfior numai gîndindu-mă.

Tinărul consternat întorcea foile revistei, citind o frasă de ici, o frasă de dincolo, din acea lungă și senzațională biografie:

«... Se povestesc despre Dick Seymour, care a devenit un adevărat personaj de legendă, niște fapte în adevăr de necrezut, de o îndrăzneală, de o cruzime, de o abilitate diabolică.

«... Operațiunile sale îmbrățișau întreg pămîntul și sunt din acelea care te uimesc, prin multiplicitatea, prin înlănțuirea, prin corelația și prin solidaritatea lor.

«D. Dick a organizat, în mare, furtul și asasinatul... El a devenit trustul universal al tuturor afacerilor criminale. El este regele tâlharilor tot așa cum alții se intitulează regi ai aurului, sau ai petrolului, sau ai aramei.

El este în același timp miliardarul tâlharilor și tâlharul miliardarilor!

«Omul acesta a e fără îndoială, complicită în lumea întreagă, bandiții subalterni, care sunt fanatizați și-l ascultă orbește.

Ar fi inutil să mai spunem că posedă refugii inaccesibile și că mijloacele sale de acțiune sunt infinite. Loviturile sale sunt preparate într'un mod matematic, cu un lux de precauțiuni, care-l face infailibil.

El știe să prevadă și să calculeze totul de mai înainte întocmai ca acei geniali jucători de bursă, care prin loviturile lor îndrăznețe, schimbă mersul tuturor piețelor comerciale din lume».

... Merinos foileta revista mai departe, citind toate notițele de pe margini; notițele acestea erau mai pasionante pentru ei de cât cele mai zguduitoare romane; erau mai pasionante, pentru că aici era un roman trăit până în cele mai mici ale sale amănunte, pentru că aici era vorba de averea, de libertatea, de existența lor.

«... D. Dick, după câte se spun, continua revista, are o dragoste specială pentru marile insule maleeze.

Acolo, în acel infern al pirateriei, banditul găsește numeroși auxiliari.

«De alt-fel dominația sa se întinde pînă în archipelagurile neexplorate, care sînt pentru dînsul niște aziluri sigure, inviolabile.

«Între două apariții la New-York, la Paris, la Londra sau la Petersburg, pe care le străbate ca un meteor, unindu-le cu luxul său nebun, dănsul își petrece timpul în insule ducând existența furtunoasă a unui scială, în mijlocul complicităților și a sclavilor săi.

«... Se spune că pentru mai multă prudență, omul acesta teribil tăie limba tuturor servitorilor săi. În modul acesta e sigur că dânsul nu-l vor trăda nici o dată.

— Dovada acestei din urmă afirmații, am avut-o și noi; probabil că totul este adevărat. Prin urmare, am încăput pe bune mâini.

«Și... atât e totul?»

— Oh!... mai sunt încă coloane întregi, pagini, volume... jurnalele acestea sunt așa de imprudente, cu obiceiul lor prostesc de a arunca un fel de aureolă în jurul marilor bandiți!

— Inchide revista. Am aflat destule pe seama d-lui Dick.

Și cred că nu este de loc momentul potrivit să ne minunăm prea mult.

«Fără îndoială, noi nu suntem de cât niște pitici. Dar cu toate acestea d. Dick înși va da voie să nu mă înfior în fața teribilului său renume. Am convingerea că îndată ce va avea de-a face cu noi lucrurile se vor schimba puțin.

Aceste cuvinte pline de energie provocară entuziasmul mi-ei trup.

Războinicii și războinice se ridicară ca un singur om, învârtind în aer carabinele.

Merinos rezumă situația:

— Da, Totor, ai dreptate.

«Vom declara război regelui tâlhărilor și tu vei fi generalul nostru.

»Ordonă și te vom asculta cu toții; mergi înainte și te vom urma fără să stăm la îndoială.

«Trăiască generalul Totor!

Parizianul își îndreptă ținuta și-și luă o atitudine exagerată de comandant. Își răsuci cu atâta mândrie o mustață care uitase să-și crească, în cât întreaga armată izbucni în hohote de ris.

Totor începu un mic discurs:

— Soldați, zise el, sunt mulțumit de purtarea voastră...

Dar de odată gluma le fu întreruptă; ca într'un castel de f.e, o ușă se deschise o nouă grupă apăr.

Erau trei indigeni; doi bărbați și o femeie.

Bărbații erau îmbrăcați în costume simple, femeia purta de asemenea un costum foarte sever și abia dacă îi puteai recunoaște sexul.

— Dar aceasta e Jenny! exclamă miss Nelly. Apropie-te, draga mea.

— O cunoști? întrebă Merinos, întorcându-se spre sora sa.

— De sigur!.. Dânsa ne servește de când am venit aici.

«E draguț, dulce, bună și devotată. Ne înțelegem de minune cu dânsa; noi am botezat-o Jenny.

— Și tu i-ai dat ceasornicul tău?

— Da!.. Bijuteria mea îi plăcea pînă la ex'az.

— La rîndul nostru i-am scăpat viața... nu ceasornicului, ci însuși bunei tale Jenny.

«Îți poți închiui ce lovitură teribilă

pentru noi când am recunoscut ceasornicul acesta la gâtul ei!».

«Te-am crezut moartă, ucisă de către canibali!».

— Și devorată de către ei!.. nu-î așa?.. Da, înțeleg și eu bine în ce fel de sentimente trebuie să ve fi aruncat ideia aceasta.

Pe fața femeii papuase se putea citi o emoție violentă; fața ei își schimbase culoarea și mâinile îi tremurau.

Tot așa de turburați ca și tovarășa lor, cei doi bărbați începură să mîrmure și apropiindu-se de prietenii noștri încercară cu blîndețe să-î scoată afară din arsenal. La rîndul ei, femeia se apropiase de miss Nelly și luându-î cu dulceață mîna, căuta să-î dea a înțelege că nu făcuse bine deschizînd ușa aceea și că trebuiau să se retragă imediat de acolo.

Totor, Merinos, Nelly și Mary presimțiră adevărul. Ceva teribil și imediat îi amenința pe toți patru.

(Va urma)

CURIOSITĂȚI NATURALE

Arborii giganti

Nu e multă vreme de când exista în Anglia, lângă Norfolk, un stejar de 70 de picioare în circumferință la rădăcina lui. El era găunos și în interiorul lui se instalase o masă și niște scaune. Își făcea impresia unui stejar din alte vremuri. După înfățișare îi puteai da în tot d'a-una 1,500 de ani. Se zice că Gulielme cuceritorul făcuse un chef sub acest arbore. Un alt stejar se zice că era așa de mare, în cât sub el s'a odihnit Wallace, eroul scoțian, cu cei 300 războinici ai lui. Ramurile lui se întindeau ca la vre-o 55,000 picioare pătrate! Cei cari le plac să adune lucruri vechi și ciudate, au tot luat din el așa că acum n'a rămas de cât trunchiul. Iarăși un stejar celebru este cel din Grendale. În anul 1724 a fost tăiat în două bucăți, așa ca să se poată face un drum prin care să treacă o trăsură cu patru cai. Acest stejar are 35 picioare de circumferință și e de 800 de ani. Toată lumea cunoaște stejarul regal unde s'a refugiat prințul Carol în anul 1676, după bătălia de la Woicester. În parcurile englezești nu are orî se ved stejarî de miî de ani.

În America se găsea pe țărmurile Geneseei, în partea occidentală a Statului New-York, un stejar supranumit «the big tree», arborele cel mare. Aci s'au întâlnit pentru întâia oară albi și peile roșii. El era adorat de Senecași cari botezară orașul lor după numele cu care era botezat și stejarul în limba lor. În anul 1857 el măsura 26 picioare pe 9 de circumferință și se zicea că are o etate de o mie de ani. A fost distrus de o inundație în luna Noembrie trecută. Printre stejarî celebri trebuie să punem și stejarul din Charte, bătrân de șeaze

sute de ani și care fu distrus în anul 1854. La câțiva centimetri de pământ el avea o conferință de 26 de picioare. În acest stejar s'a ascuns Charte în 1687 ca să nu cadă în mîna tiranului Andross, când s'a prezentat în adunarea din Hartford. S'ar putea reconstrui mai mulți stejarî numai din scoarța acestui stejarî

Prin scobitură pot trece cu înlesnire trăsurî și călări

În California iarăși se găsesc numeroși stejarî. Un stejar—cunoscut sub numele de stejarul lui sir Joseph Hooker—acoperă cu frunzișul lui o întindere de 60 de picioare circumferință.

Și mai sunt încă mulți acești stejarî năpraznici cari se găsesc pe ținutul vast al Americii.

Pfaff- I. J. RESSEL

BUCURESCI

Str. Carol No. 14
cel mai mare depozit de

Mașini de cusut

inzestrate cu apa-
ratul de brodat, a-
vând mers ușor și

iute prin noua invențiune patentată și fără
sgomot.

«PFAFF» RESSEL «PFAFF»

Singurul reprezentant al renumitelor fabrici de automobile
de Dion Bouton și biciclete Peugeot «Auto-Garage»

Atelier cu motor pentru reparat ori-ce
sistem de MASINE DE CUSUT, BICICLETE
și AUTOMOBILE, precum și pentru arămuit
nichelat și emailat.

SĂBII se nichelează cu prețuri reduse. — Atelier
special pentru colțuit, gravat, plisat, solei și evantail.

Magazinul General de Muzică

LA HARPA

București, Strada Colței No. 5

Cel mai mare depozit de

Gramofone americane

cu renumita marcă «The Harp», și

INSTRUMENTE MUSICALE

Prețurile cele mai reduse

Cataloage gratis

CÂȘTIG MARE

Reprezentanți capabili, func-
ționari, etc., își pot dobândi
un frumos câștig accesoriu,
scriind:

Agenciei de Publicitate „Presa” București
pentru S. B. No. 20.

Către cititori

Anunțăm pe cititorii noștri că
vom publica bucuros ori-ce ar-
ticole interesante privitoare la
călătoriile sau vânători, în țară
sau străinătate, ce ne vor fi trim-
mise.

Articolele, scrise pe o singură
parte a hârtiei, în scrisori fran-
cate, vor fi adresate redacți-
unei «Ziarului Călătoriilor», str.
Brezoianu 11, București.

MARELE MAGAZIN DE ARME

București B. D. ZISMAN Suc. Craiova
Cal. Victoriei, 44 St. Unirei 48

Furnizor al Curții Regale

are onoarea a aduce la cunoștință Onor. sale clientele din toată
țara, că a înființat în magazinul său o secțiune specială de

PUȘTI pentru pădurari

lucrate special pentru acest magazin și fiind de o construcție
solidă și

— PREȚURI FOARTE AVANTAGIOASE —

Model No. 230 — Pușcă cu capsă, cu o teavă, lei	15
Model No. 285. — Pușcă cu capsă, cu două țevi, solidă, reco-
mandabilă, lei	30
Model No. 236. — Pușcă cu capsă, cu două țevi, oțelurile înainte
foarte solidă, funcționare admirabilă, model f. recomand.	40
Model No. 133. — Pușcă foc central, cu o teavă, sistem «Mau-
ser, cal. 12 sau 16, robustă, recomandabilă, lei	30
Model No. 101. — Pușcă foc central, cu două țevi, calibru 12 sau
16, cheia de deschidere între cocoșe, cocoșele punen-
du-se singure la piedica de siguranță, m. solid, lei	55
Model No. 1103. — Pușcă foc central, cu două țevi, calibru 12
sau 16, cheia de deschidere între cocoșe, cocoșele punen-
du-se singure la piedica de siguranță, oțelurile înainte
(armă de reclamă a magazinului), pușcă recomand., lei	65

Prețurile sunt reduse, fixe și se înțeleg numai cu bani gata. — Ex-
pedițiunile în toată țara. — Comandele se efectuează în ziua primirei.

Reclama este sufletul comerciului

Dacă voiți să CÂȘTIGAȚI O AVERE COLOSALA?

Grăbiți-vă de a vă abona la ziarul

UNIVERSUL

Cel mai răspândit din întreaga țară

Cel mai bine informat și cel mai în corent cu întreaga mișcare politică, economică și financiară din țară și din străinătate.

Care are corespondenți speciali în: Paris, Berlin, Londra, Viena, Budapesta, Roma, Sofia, Constantinopol, etc.

◇◇◇◇◇ **Singurul ziar independent și impartial** ◇◇◇◇◇

Cu începere de la 1 Aprilie 1907, ziarul „UNIVERSUL” dă următoarele însemnate premii la abonații săi:

- 1) Un mare premiu de **1200 lei.**
- 2) 2 premii de câte **250 lei.**
- 3) Trei lozuri întregi ale Loteriei de Stat Român purtând No. 52.583, 52.594, 52.599.
- 4) 5 premii de câte **100 lei.**
- 5) Patru premii de câte **40 lei.**
- 6) 10 abonamente pe un an la „Universul” **180 lei.**
- 7) 10 abonamente pe 6 luni **91,50.**
- 8) 10 abonamente pe 6 luni **46,50.**

În cazul cel mai norocos se poate câștiga

900,000 LEI

ast-fel că se pot cumpăra Palate și Moșii.

Cu nimic se poate câștiga o avere enormă!

— UNIVERSUL pregătește frumoase surprize numeroșilor săi cititori —

Pe lângă acestea abonații vor mai primi gratis un frumos roman intitulat

Răzbunătorul sau Vendetele Corsicane

Tipărit inadins pentru abonații ziarului „Universul”.

De asemenea toți abonații primesc gratuit «Universal Literar» ziar săptămânal, care conține, pe lângă o bogată materie literară și o frumoasă ilustrație în culori.

Abonamentele la UNIVERSUL sunt excepțional de eftine:

Pentru un an lei 18, Pentru 6 luni lei 9,15. Pentru 3 luni 4,65

Abonații, spre a participa la tragerea premiilor de mai sus vor primi: Pentru un an 25 bonuri de premii. Pentru șase luni 10 bonuri de premii. Pentru trei luni 3 bonuri de premii.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

SI AL ÎNTÂMLARILOR DE PE MARE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI

Lei 5. — pe an în toată țara
« 2.60 « $\frac{1}{2}$ « « «

Redacția și Administrația :

No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

apare o dată pe săptămână

MARTEA

Scosei pumnalul și-l dădui lui Fink. — (Vezi pag. 1784).

ABONAMENT

— LA —

„Ziarul Călătoriilor”

Pentru 1 an 5 lei

Pentru 6 luni lei 2.60

O vânătoare de urși în Norvegia

Eram de trei zile în Gaults din Holman pe riul Schangli, într-o valestrâmtă din Alpi scandinavi, la 70° de latitudine.

Amicul meu, un Lapon, venise cu Finck, omorătorul de urși, și suirăm într-o bună dimineață cu toți munții. Ne venise vestea că nu departe în munte se găseau niște urși enormi.

Oaspele nostru numit Nostrum ne întovărășise și el. Eram patru inși și cu toții înarmați cu puști. Tovarașii mei aveau două cuțite în oțel de Suedia încinse de mijloc unul la dreapta și celălalt la stânga.

Eu aveam un pumnal enorm.

Noroi cenușii cari sburau d'asupra capului nostru dispărură d'odată și noi înaintam prin cărări cari se pierdea mereu.

Dupa un mers neîntrerupt de două ore, mă oprii cu totul obosit. Tovarașii mei, obișnuiți cu aceste curse, nu păreau atât de ostenți. Nostrum luând o scoarță de mestecan o întoarse în forma unui corn, o umplu cu apă și mi-o întinse la gură. Apa cea limpede și rece mă răcori complet și îmi dădău noi forțe la arcuș.

Ne oprirăm un moment ca să legăm cei doi reni cari îi aveam cu noi.

Trecusem de zona epiceeană și în fața noastră se ridicase acum enormele stânci sure ale munților. Frigul devenea din ce în ce mai puternic. D'asupra noastră un nor gros ne ascundea valea, care avea înfățișarea unui iu de ghiață.

Unde-ți aruncași ochii vedeai numai stânci sure, mormane de zapada și colțul albastru al cerului. Liniștea care domnea aci nu era întreruptă de cât de sgomotul care-l făcea pietrele ce ne tugeau sub picioare și de isvoarele cari șipoteau în jurul nostru.

Spectacolul era într'adevăr frumos. Ne găseam în toată puterea naturii și ne apropiam din ce în ce de locuința ursului.

Fink, care ne conducea, se opri d'odată și noi îl imitarăm. Își desfăcu haina lui numită «waldmel» și nu-și opri de cât vesta de piele. Acest lucru îl făcu și celălalt tovarăș al lui.

După aceste mici operații Fink începu să se târască ca un șarpe pe stâncile sure și nu trecu mult și veni să ne anunțe că văzuse pe groaznică fiară în persoană.

Vai eram cu toții foarte apropiați unul de altul și animalul se găsea la vre-o trei sute de pași. Din cauza stâncilor și pentru că voiam să aflăm un teren mai propice de luptă, ne văzurăm siliți să facem un mare înconjur.

În fine ajunserăm.

Vânătoarea noastră nu aducea de fel cu cele din țările noastre: nimic nu era surprinzător, nimic nu era escitant.

Nu se auzeau nici fanfare, nici sgomotul strident al câinilor, nici sgomotele vânătorilor. Frigul se accentua din ce în ce și tăcerea și calmul pădurei deveneau din ce în ce mai pronunțate.

Fiecare din noi ne gândeam că în curând vom fi în mare pericol. Nu-l lucru ușor să te joci d'a vânătoarea cu ursul! E știută furia acestui animal atunci când ai avut nenorocirea să tragi în el și să nu-l înemerești.

Locul unde ne găseam avea o suprafață de cinci-spre-zece până la douăzeci de metri pătrați. Într'un loc această suprafață mergea din ce în ce plecându-se până ce se izbea de niște stânci enorme. La dreapta și la stânga stâncile forma un fel de zid de neînving. Printre stâncile enorme se vedea un drum îngust care se înclina încet până ajungea într'un loc viran unde se găsea și vizuina ursului.

Acți văzuse laponul pe groaznică fiară și ca să poată s'o vada, a trebuit să se târască pe burtă d'asupra stâncilor sure.

Eram deci în locul unde Fink spusese că va trebui să ucidem fiara. Nostrum și amicul nostru, laponul, trebuiau la cea d'întâi mărătură să se arunce în dreapta și în stânga stâncilor și să stea așa la pândă nemișcați. Fink trebuia ca la cel d'întâi semnal să vie și să se așeze în spatele meu. Eu înaintam cu precauțiune în spre cavernă.

Când ajunsei la marginea uneia din stânci, zări ca la vre-o trei-zece de pași o matahală cenușie, care nu era decât ursul nostru. Poziția în care ședea se asemena cu aceea a unui câine sau mai bine zis a unui sfinx. Corpul îi era pe jumătate scos din cavernă și ochii lui priveau dârj înainte. Matahala ne miroșise de multă vreme și d'aceia acum ședea la pândă.

Mă oprii de o dată și ursul sta și el nemișcat. În locul ochilor, pe cari nu-l puteam zări, se vedea două puncte albe cari se măreau mereu. În momentele acelea pare că eram fascinat și privirea mea se pierdea. Starea aceasta n'a durat însă de cât o clipă și imediat îmi veni în fire.

Cu multă precauțiune facui un pas înainte. D'odată cele două puncte deveniră două ochi și urechile începură se mișta. Înaintam încet, când d'odată grozava fiară fu apucată de un mic tremur

și se auzi un ușor miorlăit ca un suspin. Acesta era ultimul semnal pe care îl dădea teribila fiară.

Involuntar pusei mâna pe armă. Ursul se sculase în picioare și înainta spre mine. Dădui un țipăt. Bestia avea o înfățișare cu totul fioroasă: de o înălțime de mai bine de cinci picioare, cu părul zbârlit, cu ochii lui albi, cari acum luaseră o culoare roșie-singerândă, mugind și scrâșnind din dinți, înainta, bălăbănănuindu-se când pe un picior, când pe altul. Eu începui să mă retrag, așa ca să pot atrage bestia acolo unde voiam eu și Fink. Animalul însă a bănuț și s'a năpustit de odată asupra mea. Temându-mă atunci să nu mă rupă cu ghiarele lui, dădui foc.

Imediat după bubuitul armei mele urmărară alte două bubuituri. De odată se auzi un gemăt puternic urmat de un strigăt desperat de om: matahala ținea strâns în ghiarele lui pe bietul Fink.

Din fericire lupta se dedea pe un loc cam stâncos și puneam în chipul acesta în imposibilitate pe animal ca să zdrobească cu totul pe bietul Fink. Laponul își cuprinsese inamicul de gât și l'ținea strâns de tot, punându-l ast-fel în neputință de a-l mușca. În această pozițiune bestia nu făcea de cât să l' strângă teribil.

S'a crezut de multe ori că ursul omoară pe om strângându-l la piept; însă se știe că lucrul nu-i adevărat. Ursul strânge în tot-d'a-una pe om cu antebrațele lui și nu odată nu poate să cuprindă cu ele așa cum ar putea un om să se tolosească de antebrațele lui. De aci se vede cât de important e faptul ca omul să se arunce cel d'întâi asupra ursului și să-l apuce gâtul. Fiara fiind odată bine prinsă de gât, nu mai poate mușca și atunci omul poate ușor s'o lovească în cap sau după ureche, unde-i locul cel mai nimerit. Nu mai puțin nimerite sunt loviturile cari se aplică ursului în nas sau la coaste. O singură lovitură bine aplicată într'unul din aceste locuri, culcă imediat la pământ ursul. Sunt vânători cari îl doboară tot așa de bine aplicându-i lovituri în ochi.

Curajosul lapon aruncase cuțitul și începuse să se tăvălească cu groaznică fiară pe stâncile cele sure din împrejurimi. Din cauză că l' strângea prea tare, el nu putea nici să țipe, nici să scoată de la brâu celălalt cuțit. Lupta a durat cam mult.

Nostrum sări și el la ursul care se rostogolea. Fink era cu totul dezarmat. Fiara, deși îl cursese o grămadă de sînge, tot mai rezista încă. Eu îmi scosei ca fulgerul pumnalul de la brâu și l'întinsei lui Fink. Fiara repezi la mine una din ghiare și mă zgărie puțin; în schimb însă Fink lovise cu nădejde bestia. Un «hura» se ridică de o dată în mijlocul luptei și ursul, cu ochii injectați, cu gura plină de sînge, rănit pretutindeni, căzu în fine la pământ, scoțând un ultim muget. Era mort.

Fink era plin de sînge. Picioarele îi

erau numai răni. Îi întinseu sticla mea cu rom și căutarăm apă ca să-i spălăm rănilor de la picioare. Nostrum, în calitate de doctor, ne spune să-i facem comprese de apă rece și să-l ungem cu untură de urs. Doctorul avea dreptate, căci în cinci-șase zile Fink fu pe deplin vindecat. Cu toate că pentru un moment el era rănit, tot nu s'a dat durerilor și tăia el însuși piciorul drept al ursului, așa ca să poată să pună el mâna pe cei 15 franci ca primă, dată de Stat la cel care ucide ursul. După aceasta celălalt vânător jupuiră îndată fiara și totul fu pus în spatele celor două reni și transportat în sat.

O regină fără coroană

O femeie fericită este, fără îndoială, proprietara faimoaselor stabilimente de la Essen, cunoscute în general sub numele de «Uzinele Krupp». Uzinele acestea au furnizat tunuri mai tuturor armatelor europene și americane, fără să mai vorbim de bateriile transportate pentru armatele mai multor hotenți asiatici.

De la moartea d-ului Krupp, care și-a sfârșit zilele în niște împrejurări rămase mereu misterioase, tânăra sa copilă a devenit cea mai bogată moștenitoare din Germania, și poate chiar, din lumea întreagă.

Câte-va cifre ne vor dovedi importanța averii pe care o posedă.

La sfârșitul anului 1905, d-ra Krupp încasa 12.500.000 lei, ca venit al uzinelor sale, pe timp de un an.

Dar ea mai posedă și alte izvoare de venituri; se crede că astăzi are 26 milioane de rentă anuală; o sumă destul de mare, pentru ca să nu fie cine-va expus a muri de foame !...

Orașul Essen, care numără 250.000 locuitori, îi aparține de fapt. Se poate spune că ea este comandantul-șef a celor patru-zeci de mii de lucrători care-i populează uzinele.

Uzinele acestea conțin 3500 de mașini cu vaporii, 1500 de coșuri înalte, etc., etc.

Pe lângă acestea, gentila domnișoară mai posedă răspândite în toată Germania, 547 mine de cărbuni, și un număr mare de cariere.

Toate casele și uzinele din Essen sunt luminate cu gaz aerian sau cu electricitate de către niște ușine care-i aparțin.

Ea posedă de asemenea mori și abatoare, unde nu se lucrează de cât pentru alimentarea lucrătorilor și a familiilor lor.

Dacă întrunești totalitatea populației uzinelor, fabricelor și minelor, găsești că bogata moștenitoare are trei sute de mii de «supuși».

Domnișoara Krupp este considerată ca o adevărată regină și se poartă ca atare.

Ea are sub ordinele sale, un corp de 400 de oameni înarmați, însărcinați cu menținerea ordinii în Essen, cu apărarea stăpânului lor.

Amenințată în mai multe rânduri de către anarhiști, ea și-a angajat detectivi abili pe care-i consideră ca paznicii ei personali.

D-ra Krupp—poate că cititorii noștri sunt doriți să cunoască și amănuntele acestea—este blondă și oare-cum draguță.

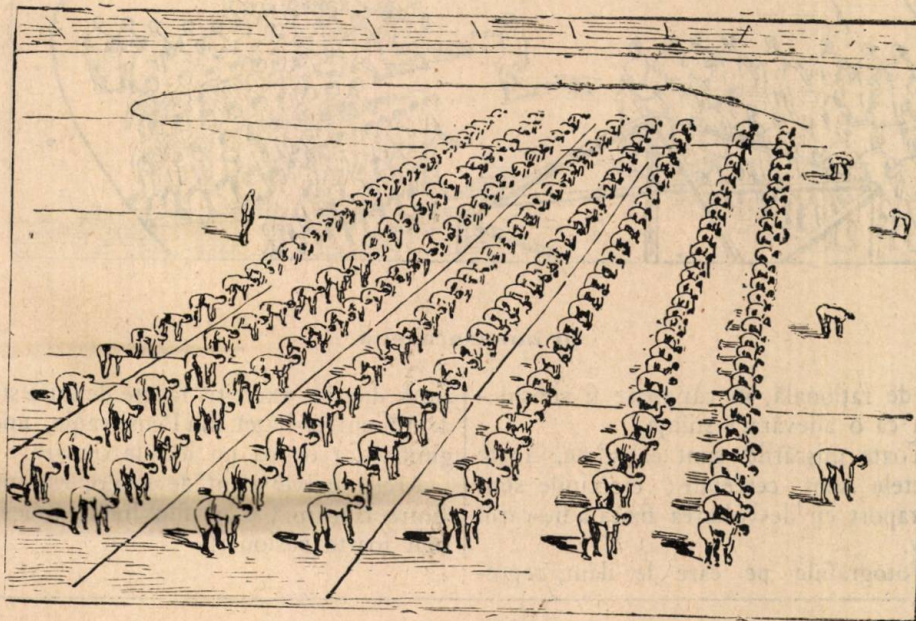
Se poate spune că este înaltă, și se crede că se va dezvolta mult.

Este o persoană foarte autoritară, nu admite nici odată discuție; se interesează de aproape de administrarea vaselor ei domeniului.

Se poate adăuga că este abilă în toate sporturile feminine, și că e o călărească de forță. N'are nici un gust pentru plăcerile mondene; mai curând se duce să vâslească cu luntrea, de cât la cea mai elegantă serată dansantă.

Lucru pe care nu i-l putem ține în nume de rău.

Blaz.

Simetric aliniați

Sporturile moderne

A mai vorbi astăzi despre utilitatea gimnasticii, ni se pare lucru banal; prea e mult recomandată și constată această utilitate, pentru a mai fi nevoie să stăruim asupra ei.

Din nenorocire însă, la noi nu se prea lucrează în direcția pe care ar trebui s'o imprime această utilitate recunoscută; lucrurile rămân mereu în stare latentă.

Din acest punct de vedere, suntem în același stadiu în care erau statele apuse în secolul al XVIII-lea. Pe atunci, gimnastica rațională era foarte puțin răspândită.

Profesorul Iilm din Germania, care cu drept cuvânt a fost supranumit părintele gimnasticii; în timpul războaielor lui Napoleon cel mare, a conceput cel dintâi ideea exercițiilor gimnastice, împins de dorința de a dezvolta mușchii tinerilor prusieni, pentru a face din ei mai târziu, niște soldați puternici.

Exemplul său n'a fost imitat în Franța de cât mult mai târziu, după repetatele stăruințe ale colonelului Amors.

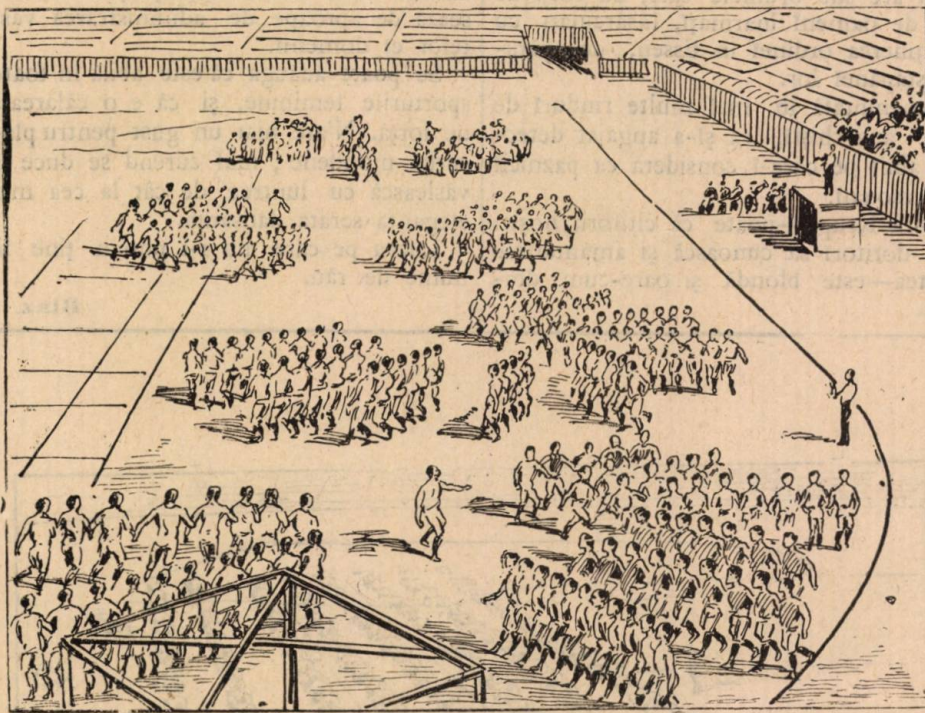
În Franța, abia pe la 1868, gimnastica a fost introdusă obligatoriu prin școli. După marea înfrângere de la 1870, un elan patriotic, a provocat înființarea a numeroase societăți de gimnastică pe toată întinderea teritoriului.

Sunt cunoscute două sisteme de educație gimnastică; unul care admite numai mișcările încete, fără aparate, cealaltă care pretinde că aparatele sunt numai de cât necesare.

Argumentele unora și ale altora sunt destul de serioase pentru ca să poată fi ignorate; în cele din urmă, s'a admis în multe părți, ca obligatoriu, un sistem mixt.

E mai bine ca nici un copil să nu fie silit a lucra la aparate; aceia care au plăcerea sau dispoziții speciale să nu fie opriți.

În unele părți gimnastica a devenit a-

In imensa arenă

tât de rațională, în cât poate fi considerată ca o adevărată știință.

Toate mișcările sunt calculate, toate efectele sunt cercetate; exercițiile sunt în raport cu dezvoltarea fizică a fie-cărui elev.

Fotografiile pe care le dăm, repre-

zintă diferite exerciții făcute de către studenții universității din Pensilvania, unde gimnastica ocupă un loc de onoare.

Arena universității de acolo, este una dintre cele mai mari din lume; studenții sunt foarte pasionați.

MAȘTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

— Atunci, în ce mod să-ți prezint afacerea?

— Nu e nevoie să-ți vorbești... Va fi destul să dai ordinele necesare, ca și cum ar veni din partea guvernatorului.

Cei doi soți avură câte o exclamare de groază.

— Dar dacă dânsul va afla lucrul acesta?

— Vești nega... Un ordin verbal nu lasă nici odată urme.

Un muget de bucurie izbucni pe buzele consilierului Petre Kunine. Dânsul apucă mâna preotului, și ducând-o cu respect la buze, murmură:

— Oh! sfinte părinte, fără d-ta aș fi un om mort; fii bine cuvântat!.. Cercul reverseși toate darurile asupra sfinților tale!

Și după aceea întrebă:

— Așa dar, călătorii de la hotel Dimiri?

— Vor pleca peste o oră.

— Bine.

— Numai că, direcțiunea lor,

— Va fi în spre sud, în loc să fie în spre est.

— Tocmai așa. Voi avea grijă să semnalizez meritele d-tale, celor în drept, Petre Kumink; după ce ți-am salvat viața, îi vom da o deosebită strălucire.

Prin făgădueli de soiul acestora, îți câștigă ușor toate inimele.

Și întrerupând mulțămirile celor doi soți, care păreau că nu vor mai înceta nici odată, preotul, cu niște mișcări mai mult cavalești de cât monarhice, se apropie de cei trei călugări înlemniți, și le scoase toate hârtiile pe care le aveau prin buzunare.

După aceea, adresându-se consilierului care asista respectuos la această operație de «restituire», îi zise:

— Onorate domnule consilier, lăsăm oamenii aceștia în grija d-tale.

— Îți voi trimite la închisoare.

— Cum vei voi.

— Cu acuzarea de vagabondaj și de post ilegal, a unor haine sfinte.

Și cu un suias adăogă:

— Sunt niște simpli vagabonzi, de vreme ce nu mai are hârtii.

— Până acum le aveau pe ale noastre.

— Tocmai lucrul acesta îl spun și eu, sfinte părinte. Dar, încă ceva; și aici vești putea și dvs. constata toată probabilitatea mea. Oamenii aceștia m'au dat câte-va ruble pentru serviciul pe care mi-l cereau..

— Pastrează-le, Petre Kunine, păstrează-le, consimți nobilul preot.. Și până peste trei sterturi de oră, aminteste-ți de călătorele de la hotel Dimiri.

— Da, da, fiți fără griji. Vor fi expediate în spre sud.

Inclinându-se adânc, cei doi soți în-tovărașiră nobilul prelaț până afară.

După aceea, consilierul, odată secretarului său Gelor, care din întâmplare se găsi în calea lui, să alerge îndată la poliție și să se întoarcă împreună cu șeful agenților.

Acuma, preoții erau în stradă.

Dânsii mergeau păstrând o atitudine modestă, salutați în trecere de toată lumea, opriți din când în când de către vre-un drept credincios, care le cerea bine-cuvântarea.

Kiewul nu este un oraș tocmai mare.

În câte-va momente cei trei preoți erau la extremitatea mahalali. Câmpia se întindea în fața lor.

La o mică distanță, o pădurice tinăre se înălța în mijlocul lanurilor.

Sfinții părinți se îndreptară într'acolo, atrași fără îndoială de farmecul deosebit pe care-l resfirau în jurul lor, arborii aceia tineri, care și clătinau molatec crengile sub adierea ușoară a vântului.

Zece momente trecură; după care, trei persoane ieșiră din pădure: un bărbat și două femei.

Erau Sara de la Roche Sonaille și Violeta Focoler. Tovarășul lor, Max Soleil, ducea cu dînsul un pachet voluminos.

Siguri că în mijlocul acelor locuri singuratece nimeni n'avea să-și poată auzi, cei trei tineri convorbiau în voce, cu vocea destul de ridicată.

— Ce bizar lucru mai este și nebunia!.. spunea Sara... Sărmana mea Mona, îndată ce este vorba despre lună, devine de o luciditate de spirit.

Cu totul surprinzătoare! complectă Violeta.

Romancierul aprobă cu capul.

— Fără dînsa, nu știu în ce mod am fi reușit să ne scăpăm de aceste primejdioase Măști galbene.

— Ah!.. da, tuburile cu raze luminoase.

— Tuburile 27 și 29, dacă nu mă înșel.

— Da, da, 27 și 29, seria albastră :

— De unde știți d-tră că lumina albastră produce o atât de mare perturbare asupra organismului omenesc?... întrebă, plină de curiozitate, frumoasa englezoaică :

La a răspuns :

— E multă vreme de când chirurgii au observat marea putere de anestezie a luminei albastre. D. Ellevioussse făcea adese ori ast-fel de experiențe cu nebunii săi... Mulțumită scumpei mele Mona, am fost și eu în curent cu aceste experiențe... Am aflat ast-fel, că vasele luminoase, că toate lucrurile pământiești de alt-fel—sunt bine-făcătoare dacă sunt într-o măsură potrivit întrebuințate, și din contra devin cu totul vătămătoare, când au fost acumulate într-o prea mare cantitate.

Și cum noi amândouă eram isolate în fața unor dușmani puternici, aveam nevoie de arme.

Lumina ne va putea furniza poate una dintre aceste arme, cu atât mai mult, cu cât pînă în prezent efectele ei salutare sau dezastruoase sunt cu totul necunoscute de către marele vulg.

— Sunt niște arme groaznice, murmură parizianul. Ați văzut în ce stare au rămas cei trei nenorociți?... 'Mi-e teamă ca nu cum-va să nu-și mai regăsească nici odată...

— Facultățile mintale, — continuă cu gravitate ducesa. Se poate prea bine să rămâne infirm pentru toată viața... Cu lentilele noastre concentrând raze albastre, am produs fără îndoială arsuri, perturbări, cari vor provoca lacune de memorie.

Violeta își împreună mâinile :

— E oribil! murmură dânsa.

— Dar drept.

— Un simplu tub ascuns în mânecă... o simplă întindere a brațului și dintr-o inteligență sănătoasă, faci un biet zămint.

— Și dintr'un călău, dintr'un dușman de temut, faci o ființă cu totul inofensivă, adăugă Max surizând.

Cei trei preoți, cari în sfârșit reușiseră acum să-și învingă dușmanii, se îndreptară spre hotelul Dimitri, unde cu o seară mai înainte Max și Violeta reușiseră să se întâlnească cu cele două fugare din casa doctorului Ellevioussse.

Explicațiunea fusese cât se poate de scurtă.

Toți trei recunoscuseră îndată că au de a face cu suferințe alese și își câștigă foarte lesne încrederea de care aveau nevoie pentru a putea lucra împreună. Și prima lor încercare fusese încoronată de cea mai completă izbândă. Cele trei măști galbene,—agenți misterioși ai omului care avea acea putere teribilă, conferită de Drapelul albastru,—erau acum reduse la neputință.

Aveau să se îndrepteze în sfârșit în spre Odesa, țintă pe care ducesa o ur-

mărea de atâtea vreme. Acolo aveau să se imbarce pentru Calcuta.

Calcuta!.. Orașul acela magic în care petrecuseră atâtea zile așa de dureroase!

Acolo aveau să caute a regăsi luxuoa clădire în care Sara și Mona Sabianov își luaseră ultimul rămas bun de la aceia pe cari îi iubeau așa de mult.

În momentul în care cei trei călători se pregăteau să treacă poarta hotelului, zărire pe d. John Lobster, care își fixase telefonul său fără sîrmă de un stîlp telegrafic și monologa acum furios :

— Allo!.. Dar răspundeți odată, domnilor!.. Allo!.. Allo!.. Se vede că ați surzit cu toții!.. Allo!.. Să mă trăznească cel de sus dacă înțeleg eu ce se întâmplă!

De odată englezul se întoarse uimit; niște hohote zgomotoase de rîs răsunară îndărătul lui.

Violeta, Lora și Max, erau în fața lui, manifestând o bucurie atât de mare, atât de zgomotoasă, în cât bietul om se înfurie și mai rău.

Cu un accent plin de violență, exclamă :

— Vă poftesc, domnilor, să nu mai rideți de mine.

— Nu rîdem nici de cum de d-ta, răspunsu romancierul silindu-se să fie cât se poate de amabil.

— Atunci de ce rideți?..

— Ridem, pentru că d-ta ești singurul care nu înțelegi ce se petrece; și mi se pare că tocmai d-ta ar fi trebuit să fii cel d'întăiu care să-ți dai seamă despre asta.

Și Max izbucni din nou într'un hohot de ris.

— Ce să înțeleg? întrebă John Lobster, privindu-l rînd pe rînd, cu cea mai adîncă nedumerire.

— Ei, ce să înțelegi!.. Tăcerea onorabililor d-tale prieteni, «Măștile galbene».

— Și d-tră înțelegiți poate lucrul acesta?

— Fără îndoială; eu îl înțeleg perfect, și doamnele de asemenea.

— Explicați-mi și mie, vă rog.

— Oh!.. nu... sir John, asta nu se poate. Explicația este atât de simplă, în cât dacă ți-am da-o, am avea aerul să te luăm drept un naiv...

— Luați-mă drept naiv, sau ori cum alt-fel veți voi, dar explicați mi.

— Îți repet, stimate domnule Lobster, că imi este cu neputință să fac așa ceva. Te stimez prea mult pentru a putea îndrăzni să-ți adresez o asemenea injurie. Dar dacă de acum, până peste șase luni, te vei arăta încă tot așa de nedumerit, imi dau cuvîntul de onoare că îți descoperi fără înconjur soluția problemei.

Și în urma acestui răspuns, Max se întoarse, și împreună cu cele două tinere femei intră în hotel.

Sir John Lobster, demnul și milionarul membru al Camerei Comunelor, rămase roșu ca un rac, furios ca un cro-

codil, în fața plăcei vibrante a aparatului său telefonic, care se pusese în grevă și nu mai voia să vorbească.

CAP. V.

Soldații Tarului

— Opriți-vă, sau trag!

Și în liniștea dimineții, se auzi lămurit zgomotul încărcării unei arme de foc.

Căi, opriți brusc din cursa lor repede, poicniră, și cele două trăsură se opriră în loc.

La o distanță de vre-o douăzeci de pași, era un soldat cu pușca în mână. Soldatul purta o uniformă verde înshisă, și avea înfățișarea cât se poate de curioasă.

Ar fi fost cu neputință ca conducătorii trăsurilor să nu se supue ordinului primit.

De o parte a drumului curgea Dniperul, larg și adînc. Cea-l'altă parte, era stîncosă, prăpăstioasă.

Erau douăsprezece ore de când fugarii porniseră în fuga cailor, de-a lungul drumului care mărginește fluviul Dniper. Plecaseră din Kiew; Sara, Violeta și Mona într-o trăsură, Max și John Lobster în cea-l'altă.

Se coborau repede spre sud. Și cu cât înaintau mai mult, la fie-care verstă pe care o lăsa în urmă, deveneau tot mai veseli. Sperau că până peste câțiva ore vor putea ajunge la linia ferată care tăie Dniperul.

Atunci, aveau să ajungă repede la Odesa.

Violeta și ducesa Sara, deveniră de îndată prietene bune. Și cine oare ar fi putut să nu fie coprins de admirație, de prietenie adîncă, pentru acea drăgălaș englezoaică, care de și era de mai multe zeci de ori milionară, în cât ar fi putut să își continue în liniște viața ei ușoară, plină de plăceri și de confort, totuși se aventura în mijlocul celor mai mari primejdii, gata să-și sacrifice averea și viața chiar, pentru triumful adevărului și al dreptății? Cine ar fi putut să nu prindă îndată cea mai curată prietenie pentru o asemenea ființă.

Spuneam deci că cele două necunoscute deveniseră îndată prietene bune, și că timpul trecea acum plin de veselie.

Se gîndea fie-care la idealul pe care-l urmărea, și în legănarea ritmată a trăsurilor, gîndul se prefăcea în vis.

Biata, mereu surzătoare, senină, privea în spre est. Direcțiunea pe care o luaseră acum — Sudul — nu i se părea opusă dorințelor ei.

Și iată că acum, în mijlocul visului, tocmai când se credeau definitiv scăpați se vedeau opriți cu bruscetă.

— Înaintați, strigă soldatul. Nu, nu cu trăsurile. Să vie un singur călător!

N'aveau încotro, trebuiau să asculte.

Max, văzînd cum se prezintă situația, sări din trăsură, și se apropiă.

„La o distanță de trei metri, soldatul îi ordonă să se oprească.

După aceea, îl întreabă scurt:

— Aveți pașapoarte? Chestiunea aceasta îl turbură puțin pe romancier.

Dânsul, Violeta și Iohn, aveau hărțile acestea, care sunt numai de cât necesare ori-cărui muritor care voește să călătorească prin sfânta Rusie.

Dar Sara și Mona nu posedau de loc pașapoarte. Biletele de liberă trecere pe care le aveau de la revoluționari nu puteau fi prezentate unui om care reprezenta autoritatea țarului.

Ori cât de mică fu turburarea romancierului, soldatul care îl privea fix în ochi, o observă îndată.

Atunci apropiă un fluier de gură și scoase un suerat ascuțit, un suerat care răsună strident în mijlocul liniștii câmpiei.

— Ce faci?... întreabă Max.

— Chem șeful postului.

Peste două momente un locotenent se apropia întovărașit de două oameni.

Și în timp ce ofițerul stătea de vorbă cu soldatul, Max se apropiase din nou de trăsură. El expuse repede situația, dusei și Violetei.

— Noi avem pașapoarte în regulă; d-voastră n'aveți... Mi se pare însă că va fi destul să vă pronunțați numele pentru ca să fiți lăsați să treceți în liniște.

Dar ducesa răspunse cu vioiciune:

— Nu, să nu faci asta!

— Pentru ce?

— După câte putem presupune pînă acum, oamenii aceia ne-au pierdut urma... Membrii Drapelului albastru, nu mai știu nimic despre noi; cel puțin pentru un moment. Cercetările pe care le-ar face administrația pentru a adevări spusele noastre, îi vor pune din nou pe urma noastră... Și eu m'aș învoi la ori-ce mai bine de cât la așa ceva!..

— Vom fi arestați.

— Să ne lăsăm arestați. Dacă vom vedea că situația ne devine desperată, vom avea mereu timpul de a ne folosi de mijlocul pe care ni-l propui d-ta.

— Și eu socot că trebuie să lucrăm așa cum spune prietena noastră, adăugă Violeta cu cea mai mare liniște.

— Atunci ce vom răspunde ofițerului.

— Că dorim să păstrăm cel mai complet «incognito».

— Vom fi arestați.

Frumoasa englezoaică începu să ridă cu poftă.

— Știți că lucrurile încep a se complica frumos de tot?... Arestată!... Arestată!.. Nicădată n'ași fi visat să fiu eroina unei asemenea aventuri!..

Era în adevăr ceva cu totul nou pentru copila aceea naivă și nevinovată, care trăise pînă atunci viața fericită, dar monotonă a tuturor milionarilor.

Singur cuvîntul acesta de «arestare» era îndestulător pentru a o face se emoționeze, pentru a o arunca într-o stare

de spirit plăcută, tocmai pentru că este neliniștită.

Așa e făcută lumea. Acela care are de luptat în fie-care zi cu greutățile vieții, ar da mult pentru ca să poată gusta cățiva ani de viață liniștită, așa cum este viața pe care o duc milionarii.

Și acei milionari, care au tot ce le trebuie, care își pot îndeplini cu cea mai mare ușurință cele mai fantastice gusturi, se plictisesc tocmai din cauza acestor atotputernici, se îmbolnăvesc de acea maladie curioasă care se numește spleen.

Este o boală particulară mai ales englezilor.

Dacă însă mulți milionari ar dori să introducă în viața lor emoțiunile noi, elemente necunoscute, care să le dea puțința de a se agita, de a gusta nouă plăceri, puțin sunt aceia care ar avea curajul să se aventureze în niște pericole așa de mari ca acelea pe care le străbătea acum Violeta Fowler.

Un exemplu vădit ni 'l poate da—ca să nu căutăm mai departe—chiar însuși onoratul domn Iohn Lobster. Dînsul trăia foarte bine în mijlocul milioanei sale și nu era de loc vesel de faptul că zburdalnica și capricioasă—așa îi spunea dînsul—miss Violeta, îl făcea acum să rătăcească prin câmpiile Rusiei.

Toate acestea le spunem pentru ca cititorul să aprecieze încă odată caracterul frumos și nobil al drăguței noastre eroine, Violeta Fowler.

Rezultatul acestei hotărîri fu că locotenentul rugă pe călători să se coboare din trăsuri și să 'l urmeze, pe când soldații aveau să excorteze trăsura pînă la campament.

Toți se supuseră. Mona, nepăsătoare, se lăsă condusă de Sara; ea se ducea fără nici o împotrivire ori unde se ducea ducea.

În curînd intrară cu toții în cortul colonelului Markoff, comandantul regimentului, care își avea campamentul acolo.

Ofițerul îi primi cu politețea aceia surizătoare care caracterizează armata rusească; dar în fața declarațiunii lor că doreau să păstreze cel mai complet incognito, fața i se întunecă.

— Trebuie să vă înștiințez că instrucțiunile pe care le am, nu-mi îngăduie să vă respectez dorința.

— Instrucțiunile pe care le aveți!..—exclamă Sara. Așa dar d-voastră ați fost de mai înainte înștiințați despre trecerea noastră?

— Nu, doamnă; dar eu am aici, împreună cu trupa mea, rolul unui cordon sanitar. Datoria mea este să vă împiedic de a trece.

Toți se priviră surprinși.

Colonelul continuă cu voce înceată:

— Văd bine că prizonierii mei aparțin celei mai bune societăți; recunosc printre d-voastră francezi și englezi. Dar tot litoralul mării Negre este în puterea revoluționarilor. Pretutindeni se jefuește și se masacrează. Unii marinari și sol-

dați s'au unit cu răzvrățiții. E o ciumă politică care se întinde mereu; rolul meu este de a împiedica propagarea în spre nord, izolând răul.

Urmă o pauză.

— Vă dau toate aceste explicațiuni, urmă colonelul, pentru ca să vedeți că nu vă pot lăsa să vă continuați drumul, pînă ce nu voi ști mai întâi cu siguranță, cine sunteți.

Toți înși îndreptară privirile în spre ducesă.

Pe fața curagioasei femeii, se zugrăvi o nehotărîre de un moment. Apoi de o dată, dînsa păru că și-a luat seama:

— Domnule colonel, exclamă Lara, vă rămân recunoscătoare pentru curtenia d-tră...

Aș vrea să vă arăt cea mai complexă încredere, dar sunt motive puternice, care, mă împiedică de a o face... Mai bine voesc să rămân prizoniera d-tră, de cât să-mi spun numele...

Și cum ofițerul nu-și putu stăpîni uimirea, dînsa continuă:

— Țineți-ne prizonieri... Sper că dintr'un moment în altul, lucrurile se vor liniști. Atunci, rolul d-stră va fi sfîrșit, și ne veți îngădui să ne continuăm drumul, după ce ne veți cunoaște, bine înțeles...

Atunci, în adevăr, nu va mai fi nevoie să faceți raport, și voi fi fericită să încredințez onorarii d-tră de cavalier, un secret, pe care acum, nu-l pot încredința unui ofițer, care trebuie să-și facă datoria.

— Mă rog, mă rog, dar eu nu consimt să fiu arestat...

Sir John protesta.

Dar reclamația sa se sfîrși printr'un gemăt.

Max îi dăduse o lovitură puternică peste picior, și-și șoptia la ureche:

— Măștile galbene sunt în înțelegere cu revoluționarii. Dacă veți vorbi, ofițerii țarului, nu vor mai avea de făcut alt-ceva de cât să ne împuște.

— Declarația aceasta făcu să se răspîndească pe figura onoratului membru al camerei comunelor, cea mai comică nehotărîre.

— Vă ascult, domnule, spunea colonelul Markoff.

Sir John bolborosi:

— Nu mai am nimic de zis.

Tovarășii săi suriseră, în timp ce rusul păru foarte mirat de purtarea acelui om, care cerea cuvîntul pentru a declara în urmă că n'are nimic de spus.

— Doamnelor și domnilor, continuă colonelul după o pauză, dacă aș asculta cu strictețe de ordinele pe care le am, ar trebui să vă supun unei percheziții minuțioase... Dar nu voi face așa ceva... Vă voi ține prizonieri, pînă în momentul în care veți crede că puteți vorbi.

Toți îi mulțămira pentru atîta curtenire.

După ordinul colonelului, fură con-

duși cu toți într'un fel de șură deschisă, care fusese construită fără îndoială pentru adăpostul vitelor.

Căi și trăsurile erau trase acolo.

Sentinele fură postate de jur împrejur. Călătorii erau prizonieri.

De alt-minteri soldații se purtau cu dâșii ca cu niște oaspeți; fără îndoială, colonelul dăduse ordine în această privință.

Toți convorbeau cu prizonierii, și le dădeau toate amănuntele cerute. Numai că, amănuntele acestea nu erau de loc liniștitoare.

Revoluția era stăpână pe întreg litoralul mării Negre. Autoritățile locale fuseseră alungate, în urma unor dezordini sângeroase.

Un consiliu revoluționar, administra Odesa, Sevastopol și alte orașe.

Multe vase ale marinei de război, făcuseră cauză comună cu răsculații.

Vasele care rămăseseră credincioase guvernului, trebuiseră să pescuiască în largul mării, pentru a înălțura lupte navale. Și cum Rusia întreagă ferbea, așteptând nașterea unei constituții care să transforme autocrația de până atunci în monarhie constituțională, era de temut, ca nu cum-va dezordinea să nu mai dureze încă multă vreme.

Rămăși singuri, prizonierii se privă fără să vorbească.

Era o complicație neașteptată, pe care sir Iohn o traduse îndată, prin diferite vaete.

— Sărmanul de mine!... Sunt condamnat la o lungă captivitate... Cine va ocupa scaunul meu de la Camera comunelor? Se va crede că sunt mort și se va proceda la o altă alegere!

Englezul era prea sgomotos, dar cu toate acestea, se vedea bine că spune adevărul.

Ducesa deveni rugătoare.

— Amicii mei, așteptați numai câte-va zile. Nu voi îndrăzni să vă fiu prea multă vreme. N-aveți de cât să vă gândiți un moment la formidabila asociație a Măștilor Galbene. Eu am trăit luni întregi în mijlocul acestor mizerabili. Sunt milioane întregi de adepți, adunați odinioară de către Dode Khan, pentru o mare operă de justiție.

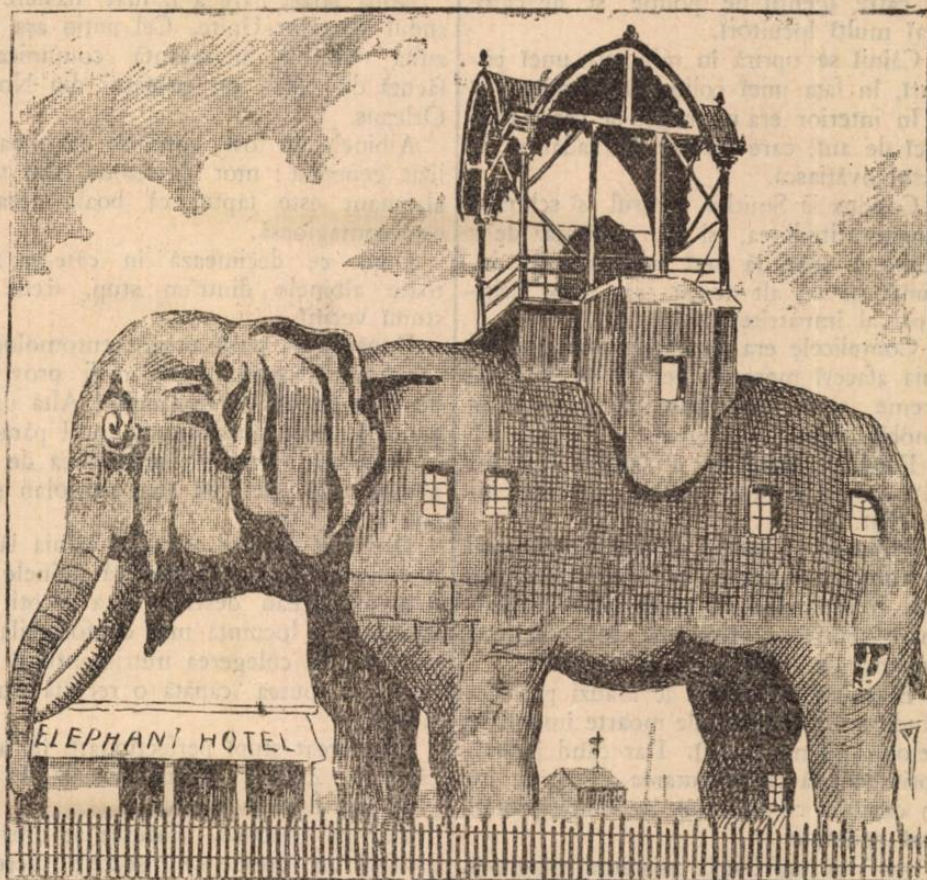
Acuma, conduși pe căi piezișe de către Log și Sara, oamenii aceștia sunt răspândiți pe toate cărările.

Dacă ne vom spune numele, cu siguranță că dinșiți ne vor găsi îndată, și vor fi din nou în calea noastră.

Atunci, vom avea a ne teme de toată lumea: de hamalul care ne va duce bagajul, de servitorul care ne va servi masa, de toți oamenii pe cari îi vom întâlni în cale. Vă rog, vă conjur, aveți răbdare, numai câte-va zile.

Ca și mai înainte, d-ra Violeta sprijini rugămintea prietenei sale.

(Va urma)

O vedere a hotelului „Elefant”

OTELUL «ELEFANT»

În Atlantic-City, (Statul New-Jersey) s'a construit un otel zis: «la Elefant» care are exact forma uriașului pachiderm. E vorba de un edificiu cu 4 etaje, ce e susținut de niște druguri de fer și acoperit cu plăci de oțel. Intrările se află la picioarele dinainte ale elefantului.

În interiorul animalului sunt 250 odăi aranjate cu tot confortul modern.

Pe spinarea elefantului se ridică un frumos pavilion care servește în același timp de sală de mâncare și de observator.

Ideia constructorului hotelului e — trebuie să o recunoaștem — cât se poate de originală.

BI.

JUSTIȚIA POPULARĂ

Linșarea

În cursul lunii Iulie trecut, populația din Smithy, mic oraș din statul Mississippi, era emoționată de o știre înspăimântătoare. O familie de agricultori albi, compusă din tatăl, mama și trei copii mici, fusese masacrată în timpul nopții, la două leghe distanță de oraș.

Ancheta făcută, stabili că asasinii se introduseseră printr-o porțică laterală, după ce omoriseră mai întâi câinele de pază.

Urmele pașilor dovedeau că asasinii erau în număr de două.

Tatăl, d. David Davidson, fiind surprins în timpul somnului, o lovitură de secură îi despica capul drept în două.

Moartea fusese instantanee, fără luptă.

Ținând-o sece se deșteptase și încercase să fugă în spre ușă; ea fusese trinită la pământ și ucisă cu lovituri de secură, după ce opusese mai întâi o împotrivire desperată. Se vedea lucrul acesta din faptul că unghiile îi erau în-sângerate.

Cei trei copii, care, fără îndoială, se încercaseră și dinșiți să fugă, fuseseră loviți su atâta cruzime, în cât capetele spinzura în jos, abia mai ținându-se de corpuri, prin câte o bucată de mușchiu.

Îndată ce crima fu descoperită, mai mulți albi, luând-o înaintea poliției, începură să cerceteze pădurile vecine și colibele negrilor, convinși că asasinii nu puteau fi de cât niște negri.

Instinctul lor nu-l înșelase.

A doua zi după crimă, în spre seară, niște câini de rasă, după ce mirosiseră

îndelung o pălărie uitată de către asasin, porniră în fugă, urmați de aproape de către agenții de poliție și de către mai mulți locuitori.

Căiniș se opriră în mijlocul unei pădurii, în fața unei colibe de scânduri.

În interior era un negru de vre-o treizeci de ani, care încercă în zadar să se desvinovățiască.

Conduș la Smithy, negrul își schimbă repede atitudinea, și în speranță de a obține o sentință mai puțin severă, denunță pe un alt negru, ca autor principal al împătritei crime.

Complicele era un comerciant, ale căruia afaceri mergeau destul de bine, de vreme ce-și cumpărase de curind un imobil destul de frumos.

Furia mulțimei se deslănțui mai întâi asupra acestui imobil, care fu incendiat.

Procesul se judecă săptămâna viitoare, și după cum lesne se poate închipui, sala tribunalului era prea puțin încăpătoare pentru a primi pe toți cetățenii doritori de a lua parte la desbateri.

El avură satisfacția de a auzi pronunțându-se o sentință de moarte împotriva celor două mizerabili. Dar când judecătorii declară că executarea va avea loc în capitala comitatului, se ridică protestări generale.

— Vor fugi! urlă asistența indignată.

— Spânzurați-i îndată!..

— La moarte!.. la moarte!..

În zadar dădură ordin judecătorii poliștilor să porniască imediat cu prizonierii la gară. Agenții erau prea puțin numeroși pentru a rezista mulțimei.

Nu-i vorbă, nici nu-și dădură prea multă ostentia pentru a o face: cei două mizerabili nu merita nici un pic de interes.

Inconjurați de mulțime, cei două negri se apărară cu energie. Dar sfârșitul luptei era de prevăzut; legați cot la cot, negrii fură trîși afară din oraș, în fața fermei, unde fuseseră masacrate victimele.

Condamnații la moarte fură unși cu gaz și arși de vii.

Aproape întreaga populație din Smithy alergase să privească spectacolul acesta pe care ea însăși și-l oferise.

Justiția poporului este teribilă!..

Nana

DISPARIȚIA ALBINELOR

Apicultorii noștri ar face bine să fie cu ochii deschiși: albinele sunt amenințate de un flagel misterios.

Chestiunea aceasta este foarte interesantă; închipuiți-vă că, într-o dată, ar dispărea toate aceste harnice lucrătoare, producătoare de miere.

Vestea e alarmantă nu numai pentru proprietarii de stupi, dar pentru toată

lumea: să dispară insecta aceia care ne-a dat simbolul hărniciei!

Noua boală pare a fi luat naștere în sudul Statelor-Unite. Cel puțin așa rezultă dintr-o interesantă comunicare, făcută de către un profesor din Noul-Orleans.

Albinele au fost coprinse de o paralizie generală: mor de foame. Dar mai alarmant este faptul că boala aceasta este contagioasă.

După ce decimează în câte-va zile toate albinele dintr'un stup, trece la stupii vecini.

După spusa unui savant entomologist american, flagelul acesta ar fi provocat de... un exces de civilizație! Altă dată, albinele erau aproape cu totul părăsite în voia lor. Omul nu intervenea de cât pentru a le oferi un stup grosolan și a culege recolta.

Dar mai târziu, omul, a căruiia lăcomie n'are margini, a găsit că albinele nu mai produceau destul. El a socotit că dându-le o locuință mai confortabilă, și ușurându-le culegerea nutrimentului din flori, va putea căpăta o recoltă superioară.

S'au creat stupi perfecționați, în jurul cărora se cultivă plante speciale. În teorie, lucrul pare perfect.

Dar în practică, afacerea se prezintă altfel, de vreme ce insectele lucrează prea mult, se surmenează, și în curând încep a muri de inaniție.

Cel puțin, în modul acesta explică mai mulți savanți apariția noului flagel, — paralizia albinelor, — flagel care, în ultimii ani, a provocat ruina multor apicultori din Statele-Unite.

Apariția flagelului s'a semnalat în Anglia, și chiar în Franța.

În multe părți stupii au rămas cu totul despopulați.

Este deci o amenințare serioasă, care merită să fie la cunoștința cititorilor.

Intinderea acestui flagel și pe la noi, ar însemna o pierdere simțitoare.

Didi.

LEGENDE INDIENE

RĂZBUNAREA OMULUI DE AUR

Relativ la bogățiile în lacul Guatavita, despre care am mai vorbit și altă dată cititorilor noștri, primim din Santa-Fé-de-Bogota o povestire foarte interesantă.

Pentru a găsi punctul de plecare al povestirii noastre, trebuie să ne urcăm cu câte-va secole în istoria noului continent.

Când conquistadorii au năvălit în această parte a Americii de sud, din care trebuiau să facă mai târziu vice-regatul Nouei Grenade, Bogota era capitala unui popor destul de înaintat în civilizație.

Ghibachai, care număra mai multe milioane de suflete, erau harnici agricul-

tori și abili artiști; cunoșteau chiar și arta scrisului.

Sunt unele indicii după care am putea crede că populația aceasta n'avea idoli, ci credea într'un Dumnezeu unic.

Din timpuri imemorale ei se duceau în pelerinaj la lacul Guatavita, situat la câte-va leghe de Bogota, în fundul craterului unui vulcan stins.

Pentru a-și onora zeitatea, oamenii aceștia a'uncau în fundul lacului pepite de aur și argint, pietre prețioase sau orice alte obiecte de valoare.

Îndată ce cuceriră regiunea, spaniolii, avizi de bogății, se ocupară de aceste bogății, care, după spusele tuturor, se puteau evalua la mai multe miliarde.

Humboldt făcu mai târziu o anchetă în această privință; el crezu că poate să fixeze valoarea acestui depozit secular la două miliarde și jumătate.

Quesada, învingătorul spaniol, întreprinse lucrări mari pentru secarea lacului.

După mai mulți ani de muncă neîntreruptă, care costă viața a miș și miș de indigeni, nivelul apei fu redus de la 72 de metri, la 5 metri.

Atunci se produse un accident neprevăzut; marginile lacului se surpară, acoperindu-l întreaga suprafață.

Întreprinderea trebui să fie părăsită pînă la începutul secolului prezent.

În 1900 s'a fondat la Londra o puternică societate economică, care avea scopul de a relua lucrările lui Quesada.

Guvernul Columbiei a acordat autorizația necesară și inginerii s'au pus pe lucru.

În cursul anilor apele își reluară vechiul lor nivel și lacul trebui secăt din nou.

Abia după trei ani de muncă continuă inginerii englezi, zădărniciți mereu de ploți și furtuni, reușiră să scurgă apele.

În ziua în care o telegramă anunța rezultatul acesta, acționarii din Londra jubilară. Directorii compărară chiar un vas, care avea destinația de a transporta în Europa bogățiile adunate.

Dar vai!.. O altă telegramă anunța, că pentru a se ajunge la comoră, mai rămânea să se sape 9 metri de noroiu, pe o lungime de două-spre-zece kilometri. Erau prin urmare trei-zeci de milioane de picioare cubice de pământ.

Dar erau aproape de țintă și compania dădu ordin ca lucrările să fie urmate. Plini de încredere, acționarii dublară capitalul întreprinderii.

Inginerii imaginară un nou plan; ei săpară un fel de canal prin care avea să se scurgă noroiul, pentru ca nu cum-va să se peară vre-o parte din bogății.

Aceste lucrări cerură încă trei ani de muncă; dar în schimb telegrame entuziaste anunțau că în curând toate sforțările aveau să fie încoronate de cel mai deplin succes.

Dar vai! de trei ori vai! În timp de trei ani, sub acțiunea razelor fierbinți ale soarelui, noroiul se transformase în stâncă.

Acum trebuia să se lucreze cu târnăcopul și cu dinamita.

În asemenea condiții întreprinderea devenise imposibilă sau cel puțin devenise atât de costisitoare, în cât nu mai erau o afacere.

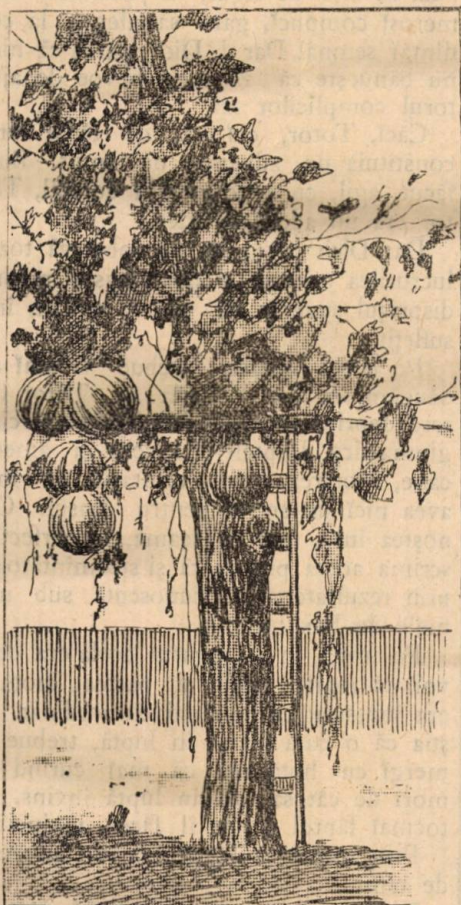
Bogațiile lacului Gustavita înșelără și speranțele inginerilor englezi, după cum își bătuseră joc de lăcomia cuceritorilor spanioli.

Această nouă neizbândă pare a da dreptate legendelor indienilor regiunii, care cred cum că «El Hombre de ora» (omul de aur), nume sub care era cunoscută zeițata adorată de către străbuni în apele lacului Guatavita, veghia asupra comorilor sale.

Și nimeni nu le poate scoate din cap că zeul acesta este cel care a întărit noroiul, prefăcându-l în stâncă, după cum tot el prăbușise mai înainte marginile lacului.

V. Leblanc.

Plantă care produce vin

Planta «pumpkin» din California

În partea de miază-zi a Californiei crește un fel de plantă numită «pumpkin» din poamele căreia locuitorii fac vin. Această plantă, întocmai ca volbura, se urcă pe arbori și trăiește din sucul lor.

Ilustrația de mai sus reprezintă un pom pe care s'a cățarat o plantă «pumpkin» cu fructele ei producătoare de vin.

UN COPIL CU CAP DE LEU

Copilul cu cap de leu

În «Passage-Panopticum» din Berlin, copilul cu cap de leu face obiectul de curiozitate al lumii.

Acest copil e în etate de 15 ani și e originar din Rusia.

Tot capul lui e acoperit cu un păr fin, mătăsos, de o culoare blondă frumoasă.

Monstrul acesta este foarte inteligent. Afară de limba lui maternă mai vorbește, destul de bine, și englezește și nemțește.

Furturile în minele de aur

Iată un fapt, care dovedește cu elocvență bogăția faimoaselor mine de la Kalgoorlie (Australia occidentală): un raport al ministrului de mine declară că se fură în fie-care an douăzeci și cinci de milioane, în aur masiv.

Și pentru ca societățile care suferă asemenea pierderi să reușească a lega cele două capete, trebuie să recunoaștem cu toții că produsul minelor trebuie să fie destul de însemnat.

Toți cei care au lucrat sau au trăit în regiunile aurifere, vă pot spune că furturile sunt aproape imposibile de reprimat.

Credem însă, că în privința aceasta, recordul îl țin minele din Kalgoorlie.

Companiile întreprindătoare un număr foarte mare de detectivi, a cărora unică misiune este de a cerceta pe mineri. Dar se pare că aceștia se folosesc de procedee foarte ingenioase.

Unul dintre ei, înainte de a părăsi lucrul, înghit pepite de aur, mai cât o nucă; o doză violentă dintr'un vomitiv

energic și bucata de aur apare din nou, din profunzimile stomachale, la lumina zilei.

Este aproape cu neputință ca un miner să ducă o bucată de aur în haine. Mai întâi este cercetat cu cea mai mare atenție de către inspectorii. După aceea, în șantier, pot fi cercetați ori când și mai ales atunci când nu se așteaptă.

În cele mai multe locuri, lucrătorii sunt siliți să-și schimbe hainele, înainte de a intra în mină.

În alte părți, sub pretextul filantropic de a explica regulile igieniei, lucrătorul este silit să facă un duș după terminarea lucrului. În timpul acesta, detectivii au toată libertatea să-și cerceteze hainele.

Însă, cu toate aceste măsuri, furturile sunt cât se poate de numeroase. Companiile de exploatare ar da mult pentru ca să cunoască procedeele întreprinse.

Iată un șiretlic pe care l'am văzut la Callao, în Guiana venezueliană.

Înainte de a părăsi mina, unii aruncă câte o bucată de aur pe d'asupra capetelor paznicilor, care nu bănuiau nimic. Ei își notau bine în memorie locul în care căzuse bucata de aur și în timpul nopții se duceau s'o caute.

O găseau lesne, din pricină că aurul strălucește.

Acum nu le mai rămânea de cât să pătrundă la unul dintre numeroșii negustori care cumpără cu prețuri joase aurul furat.

În Australia — după spusa raportului de care pomenim mai sus — sunt astăzi mulți capitaliști care nu fac alt negoț de cât acela cu aurul furat.

Pentru salvarea aparențelor, negustorii aceștia iau diferite pretenșii de concesiuni de terenuri petrolifere. La orice cercetare pot striga în gura mare că aurul pe care îl au este produsul minei lor. Alții țin laboratorii de analiză.

În privința aurului furat, se pare că cantitatea cea mai mare o furnizează înșiși funcționarii superiori și inginerii minelor.

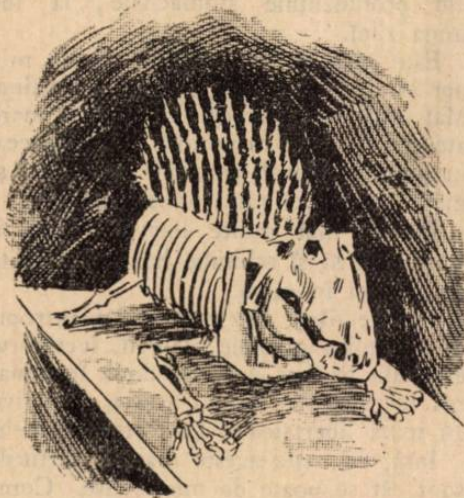
Aceștia sunt obiceiurile care domnesc pretutindeni în regiunile aurifere.

Și acolo unde zăcămintele nu sunt tocmai bogate, se resimte bine influența furturilor.

Vetor.

O REPTILĂ DE ACUM 20 MILIOANE ANI

Marele muzeu de științe naturale din New-York posedă în colecțiunea sa un fosil unic în felul lui. E vorba de un schelet de animal găsit în «pământul roș» din Texas, regiune foarte căutată pentru cercetările paleontologice. Animalul aparține clasei «Saurienilor» sau a șopârlelor antediluviane și i s'a dat numele de «Neosaurus». Curiosul animal are aproape 3

metri lungime și 1 m. 60 cm. înălțime

Ceea ce îl face unic în felul lui, este creasta în forma unui evantaliu, compusă din 30 ghimpți, lungi de câte 10—80 cm., care formează o prelungire a coloanei vertebrale; ghimpți, probabil, erau uniți printr-o membrană.

După înfățișarea sa exterioară, animalul seamănă cu ariciul nostru și, după cel mai renumit paleontolog, el ar fi trăit cu 12—20 milioane de ani mai înainte de timpul nostru.

G.

ARCHIPELAGUL MONȘTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Urmare —

Acei oameni cum se cade, recunoscă toți de serviciul pe care cei doi tineri îl aduseseră temeei, voiau să îi salveze.

— Da, așa trebuia să fie; trebuia să fugă de acolo, fără întârziere.

«Cazacii mei, zise Totor, îmi pare rău că trebuie să-mi amân discursul pentru altă dată. Dar tot ce avem mai bun de făcut pentru un moment, după câte ved, este să spălăm cât mai repede putina de aci.

«Să ne luăm armele, să ne umplem buzunarele de cartușe, și să nu uităm nimica; busola, harta... planul... Așa, foarte bine.

«Domnișoarele mele, luați-vă fie-care câte o cană, și apoi, la trap!

Indigenii muriau de nerăbdare și-aruncau în toate părțile priviri îngrozitoare. Văzându-se în sfârșit înțeleși, ei porniră înainte cu o repeziciune așa de mare, în cât amicii noștri abia îi mai puteau urma.

Străbătura o sală lungă, în care zgomotul pașilor era înăbușit de niște covoare noi; apoi ajunseră într'un fel de baltă destul de înaltă, și în sfârșit, într'un fel de câmpie magnifică, împodobită de cele mai frumoase flori.

S: credcau liberi de-acum, și în atară

de orî-ce primejdie, când de o dată, un hohot de ris sonor, răsună la urechile lor.

Un ris de demon, care îi făcu să tresară și să se înfioare; fie-care făcu un pas îndărăt ca și cum ar fi călcat pe coada unui șearpe veninos. În același timp, o voce metalică, le strigă cu un accent de nespuse ironie:

— Ei!.. dragii mei!.. Aveți intenția de a ne părăsi ast-fel?

Oh!.. vocea aceia!.. În fața lor era fostul servitor de pe vasul «Morgan». Da; era d. Dick însuși, care se plantase cu mâinele în buzunar, și le arunca o privire mândră și dominatoare.

În mica grupă se observă câte-va mișcări de uimire și de mânie.

Apoi, de o dată, Totor, cuprins de furie la amintirea mizeriilor prin care trecuse, făcu o săritură, exclamând:

— A!.. este pungașul acela de Dick! Dar mi se pare că noi avem ceva socoteli de răfuit împreună!..

CAP. II.

Nici odată nu trebuie să ne încredem în aparențe. — Două lovituri de pumn. — lupta malaeză. — Dans, hipnoză și luptă. — Totor în pericol. — Scăpat. — la retragere. — Gene-

ralul Totor. — Dreapta, stânga și centrul. — Regretele lui Totor.

Acoperit de o panama largă, cu mi-nele în buzunare, cu aerul unui om perfect mulțămît de sine, d. Dick părea că nu poartă nici o armă.

Văzându-l ast-fel l'ar fi luat mai cu-rând drept un pasnic burghez, care se coborâse numai în pantofi pentru a-și examina curtea; era departe de a putea bănuî că avea în fața ta pe cel mai te-ribil bandit.

Văzându-l pe Totor repezindu-se asu-pra lui ca un fulger, se mulțami să ridă, și să se dea puțin într'o parte.

Omul acela însă care avea în trecu-tul său atâtea lupte înverșunate, trebuia să posede o vigoare puțin obișnuită, și o abilitate mai presus de orî-ce închi-puire.

Și tocmai, această forță și această di-băcie, îi inspira un fel de dispreț su-veran pentru piticul care înaintase spre dînsul. Disprețul leului pentru un șoa-rece.

Pe de altă parte, banditul nu era, nu putea să fie singur în părțile acelea; tre-buia să aibă de sigur, în jurul său nu-meros complici, gata să alerge la cel dîntăi semnal. Dar d. Dick, pare că nici nu bănuiește că va avea nevoie de aju-torul complicilor săi.

Căci, Totor, orî cât de tânăr era, constituia un adversar de temut. Bine făcut, agil, cu niște mușchi de oțel, To-tor era un adevărat atlet.

Dar Dick părea că nu observă toate lucrurile acestea, și din această pricină disprețul suveran de care-l vedem în-suflețit.

Pe lângă aceasta, trebuie să mai a-dăugăm, că din copilăria sa, Totor fu-se deprins cu toate felurile de exerciții gimnastice. Luptele franceze și ameri-cane, înotarea, tirul, echitația, nu mai avea nici un secret pentru dînsul. Cu-noștea însă, mai cu seamă, la perfecție, scrima aceea pitorească și spăimîntătoare prin rezultatele ei, cunoscută sub nu-mele de box francz.

Pe urmă, în ștregarul acela era dez-voltată foarte mult și partea morală; era înzestrat cu un curaj extraordinar. El știa că o dată intrat în luptă, trebuie să mergi cu hotărîrea că mai curînd să mori de cât să ești din luptă învins. Și tocmai faptul acesta îl făcea invincibil.

Prin urmare, Totor era un adversar de temut.

Din nenorocire, el nu știa că lealita-tea este o cerință care trebuie cu to-tul exclusă, când are cine-va de-a face cu niște bandiți de specia lui master Dick.

Cu o mișcare absurdă și măreață în același timp, el își aruncă toate armele și exclamă:

— Voi ajunge eu la capăt, și fără a-cestea.

— La rîndul său Merinos îi strigă:

— Totor, ia seama! Ușurat de greu-

tatea aîmelor, ager ca un tigr, ştrengarul se repezi asupra banditului strigându-l :

— Apără-te !

Mereu încrezător, cu aerul său de ironie liniştită, Dick nu făcu nici o mişcare.

Două lovituri de pumn, demne de cel mai demn luptător al Statelor-Unite, îi răsunară pe piept, cu un sgomot aproape metalic.

Un om de rînd ar fi căzut pe loc, fulgerat, cum cade epurele atins de glonţele unei carabine.

D. Dick însă, nici nu se clinti. Numai că figura sa, până atunci ironică, se întunecă. Oare presimţi dînsul o primejdie ? Aşa se pare, căci de astă-dată îşi scoase mâinile din buzunar.

Dar n'avu timpul să pronunţe măcar un singur cuvînt.

Totor lovi din nou cu mai multă furie, în acelaş loc ; mâinele parisianului păreau nişte rezorturi de oţel.

— Pan ! pan ! pieptul banditului suna ca o tobă.

D. Dick tresări, îşi încreţi buzele, se îngălbeni uşor, şi murmură printre dinţi :

— Drace ! ştrengarul acesta este teribil !

« Va trebui să-l ucid cu o singură lovitură, şi-mi pare rău ! »

Această primă ciocnire, durase abia câte-va secunde.

În timpul acesta, Merinos, uimit, n'avusese timpul să facă măcar o singură mişcare. Totor făcu o săritură îndărăt, exclamînd !

— Drace !.. Pungaşul este « raw-flesh ! ». Nu e nimic de făcut în direcţia aceasta.

Raw-flesh... carne crudă ; acesta este termenul energic cu care luptătorii numesc pe cei nesimţitori de lovituri.

Fie din natură fie prin obişnuinţă, oamenii aceştia constituie un bloc de carne vie, care este atât de solidă, în cât poate rezista cu succes oricăror lovituri.

În zadar îţi pui toată forţa pentru a-l lovi ; gigantul nesimţitor, aşteaptă în linişte momentul favorabil, pentru a-ţi aplica la rîndul său o lovitură mortală.

Dar Totor, cunoştea bine felul de a lucra al acestor oameni ; el ştia că ar fi fost în zadar să se mai ostenească.

Dar dînsul mai ştia să-şi atace adversarul şi în alte chipuri, în faţa cărora, gigantul n'avea să poată rămîne nesimţitor.

El se aplecă cu capul înainte, întocmai ca atletul luptător al timpurilor vechi, şi combină una din acele lovituri teribile în falcă, împotriva cărora, nici un om nu poate rezista.

Dar pumnul lui Totor nu întîlni de cît vidul ; cu o agilitate de tigr, d. Dick evitase lovitura.

Apoi, de-o dată, ca şi cum ar fi fost lovit de nebunie, banditul începu să danţeze, la început cu mişcări lente, rafinate, apoi din ce în ce mai repezi şi mai dezordonate.

Nu era un dans obişnuit, căci, din timp în timp, banditul îşi întindea unul dintre membre într-o mişcare de o violenţă nemaî pomenită.

Totor îl privi uimit, şi exclamă :

— Ştii că eşti curios, dragul meu !.. Dar, cu toate acestea, eu tot te voi ucide, pentru că numai moartea ta ne va putea reda libertatea. Şi noi dorim să fim liberi.

Banditul aruncă pe furie o privire asupra celor-lalţi fugari. El le văzu pe Nelly şi pe Mary, bine ascunse, fie-care îndărătul unui arbore. Merinos stătea puţin mai înainte ameninţându-l cu carabina sa.

El căuta momentul potrivit pentru a doborî banditul la pămînt, dar se temea să tragă, de frică ca nu cumva să-şi atingă în acelaş timp şi prietenul.

Cei doi indigeni şi tovarăşa lor, dispăruseră.

D. Dick strigă furios :

— Mizerabilul de negri !.. Am fost trădat de către aceste brute !.. Şi cei-lalţi nu mai sosesec !

Această mică dramă, nu durase de cît o jumătate de moment.

Fie-care fusese obiectul unei surprize violente, şi acum, abia dacă-şi putuseră găsi sângele rece.

În timpul acesta, banditul săria, se agita, făcea cele mai curioase mişcări, şi pe nesimţite se apropia de Totor care se simţea prins ca într'un vîrtej, şi nu mai ştia unde să loviască.

Gimnastica aceasta curioasă, în care era în acelaş timp şi danţ şi luptă, constituia ceea ce se numeşte lupta malaeză, luptă mai teribilă şi mai primejdioasă încă, de cît faimosul Jiu Jitsu japonez.

De alt-fel, lupta aceasta este cu totul opusă luptei japoneze, de vreme ce opereşte cu cea din urmă strictetă manevrările corp la corp.

Este o combinaţie de mişcări circulare şi ondulate, ritmate într'un mod cu totul bizar şi întovărăşite de asalutri, de azvîrliri brusce, neaşteptate, ale membrilor.

Cel care atacă se poate apăra foarte bine, dar adversarul său, rămîne ca înlemnit în faţa mişcărilor acelora neaşteptate, care îl ameţesc, şi îi răpesc puţinţa de a şti cum să se apere de vreme ce nu ştie cînd, şi de unde va veni lovitura.

În cele din urmă, un vîl des acopere ochii sârmanului luptător, şi cade, lovit de moarte în una din părţile vitale ale corpului pe care orientalii le cunosc aşa de bine.

Cu ştiinţa sa adîncă a luptelor, Totor presimţi îndată o primejdie de moarte. Îi era cu neputinţă să pareze loviturile acelea neaşteptate, cari veniau de pretutindenă, şi cari obosiau peste măsură nervii.

Bietul tânăr începuse să vadă proiectile învîrtindu-se, imaginile încurcându-se ; se simţea puţin câte puţin hipno-

tizat, lipsit de energie, de acţiune, de voinţă.

Zăria figura palidă a d-lui Dick surîzându-l cu răutate, şi dînsul, luptătorul fără păreche, avea să fie învins, fără să fi avut putinţa de a se lupta.

Dar, de o dată aproape de tot, o detunătură izbucni. Farmecul era rupt.

D. Dick făcu o săritură şi exclamă :

— Proastă lovitură !..

Drept vorbind, lovitura, cu toate că nu-şi atinsese ţinta nu era atât de proastă, de vreme ce glonţul atinsese palaria şi chiar părul d-lui Dick, numai două milimetri mai jos, trebuia să îl strădă. Dick, n'ar mai fi avut putinţa să scoată exclamaţia de mai sus.

Acum banditul crezu că sosise momentul nemerit pentru a da ultima lovitură.

El făcu un pas înainte, şi cu o violenţă de neînchipuit îşi aruncă braţul drept înainte. Era o mişcare pe care o combina de la începutul luptei.

— Şi tu, mori o dată ! strigă dînsul.

Dar parizianul îşi recăpătase tot sângele rece. Prin fumul focului de carabină, o zărise pe miss Nelly reîncercându-şi arma, cu siguranţa unui soldat deprins în lupte. Tinerele fete îi datora dînsul prin urmare acea rupere a mirajului care l cuprinsese, şi gîndul acesta îi dădu forţele unui gigant.

Era imposibil să pareze lovitura ; nu există parare pentru ast-fel de lovituri sălbătice.

Totor se lăsă să cadă la pămînt, se sprijini cu mîna stîngă pe pămînt şi trimise d-lui Dick cea mai teribilă lovitură de picior, pe care a cunoscut-o vre-o dată figura omenească.

— Bravo !.. Totor !.. Bravo !..

Cu nasul turtit, cu buzele strivite, cu dinţii zdrobiţi, banditul întinse braţele, se clătină, şi căzu la pămînt.

Totor îi sări deasupra, îi apăsă un genunchiu pe piept, şi îi strînse gâtul cu amîndouă mâinile.

— Ah !.. estî carne crudă !.. strigă dînsul cu ironie ; dar vezi bine că obrazul tău este senzibil... Dovadă că, în present, este turtit ca o adevărată patlăgică roşie.

— D. Dick, nu mai făcea nici o mişcare ; fără îndoială, leşinase. De alt-fel puţin îi pasă lui Totor despre lucrul acesta ; el îl strîngea înainte de gât, şi-şi chema prietenii.

— Merinos !.. Miss Nelly !.. Miss Marry !.. Veniţi repede. Trebuie să-l ferecăm bine pe banditul acesta.

— N'avem nici o frînghie !..

— Ba da !.. Avem curelele de la puşti şi, îi vom lega mânele şi picioarele.

— Si pe urmă ?..

— Pe urmă îl vom ţinea prizonier, pînă cînd se va hotări şi dînsul să ne redea libertatea.

Planul acesta era superb, şi trebuia să reuşească chiar numai pentru temeritatea şi simplitatea sa.

Din nenorocire fugarii erau prea puţin numeroşi.

Două tineri adolescenţi şi două fete!. Pe de altă parte, focul de carabină tras de miss Nelly, dăduse alarma.

Se auziră strigăte, zgomot de arme, oamenii infuriati fugind.

O grupă destul de numeroasă apărui în curând; erau nişte oameni cari purtau costume de mateloşi.

Marry, care era mai în faţă, scoase un strigăt:

— Luaţi seama!

Apoi îşi ridică revolverul şi apăsă cu hotărâre trăgaciul.

Un oin din grămadă căzu la pământ, şi tovarăşii săi începură să urle:

— Fugarii!. Şi Dick întins la pământ!.. Blestem!..

Erau vre-o două-spre-zece oameni; dar cine văzură pe Merinos şi pe miss Marry îndreptându-şi carabinele asupra lor, rămaseră nehotărâţi.

— Primul dintre voi, care va face o mişcare, este mort!.. strigă cu vocea hotărâtă, americanul.

Dar vai!. O a doua trupă apărui din spre partea mării, ca şi cum ar fi eşit din pământ.

Sărmanii copii se văzură înconjuraţi; abia dacă mai aveau acum timpul să fugă spre nord.

— «Go back!.. Totor... go back»!.

Parizianul se văzu nevoit să dea drumul brigandului şi să facă o săritură îndărăt. Îşi ridică repede armele şi strigă:

— Mizerabile!.. N'a'n'avut timp să-ţi pun capăt zilelor!..

— Retrăge-te!.. Îndărăt!.. se auzi din nou vocea lui Merinos.

Trebue să recunoaştem bandiţilor un merit: fie din frică, fie din necesitate, fie dintr-o dragoste adevărată, ei nu se ocupă în primul rând de cât de şeful lor.

Şi faptul acesta îngădui fugărilor să ajungă până la primii arbori.

De alt-fel, leşinul lui d. Dick nu fu de lungă durată; oamenii aceştia de pradă, se bucură de o constituţie fizică surprinzătoare. D. Dick se agită, deschise ochii, şi aspiră o gară de aer.

De o dată, făcu o mişcare violentă, şi voi să se ridice în sus, dar căzu îndărăt. Avea impresia că primise în plină figură una din acele lovituri teribile, care doboară la pământ boii.

Nişte cuvinte şuerate îi ţîşniră dintre dinţii scârşnitori.

După aceea îşi scuiă două dinţi şi 'şi preumblă în susul lui o privire rătăcită, în care începea să se aprindă scânteia furiei.

Tovarăşii săi nu-şi mai puteau reveni din uimire.

Cum!.. Şeful lor, omul acela formidabil, care nu se temea de nimica; gigantul acela care răspândise groaza în ambele continente, fusese transformat în petecul acela care stetea acum întins la picioarele lor?

Dar cine putuse... cine îndrăznise măcar, să se măsoare cu el?

Un cuvânt, un muget mai bine zis, eşi din gura aceia strivită, pe care aşa de bine o comparase Totor cu o pătlăgică roşie:

— Pa... riz!.. anul!..

Apoi, cu acelaşi voce neînţeleasă şi stinsă, şi cu un accent de ură aşi de adânc, în cât cei mai bravi se simţiră înfioraţi, adaogă:

— Oh! aşi vrea să-î mănânc inima!

Era o ameninţare teribilă, groaznică, o ameninţare de adevărat canibal.

Dacă tinerii noştri prietenii ar fi auzit-o, ar fi fost coprinşi de o nelinişte ascunsă pentru viaţa prietenului lor.

Totor n'avea idei despre modul acesta de ameninţare al canibaliilor, şi cred că, chiar dacă l'ar fi cunoscut n'ar fi produs mare impresie asupra lui.

Dar toate acestea prelungeau mica seninătate, şi dedeau fugărilor un moment de răgaz.

Cu toate că fusese înălţat numai de foarte puţin vreme la demnitatea de general, Totor era la înălţimea funcţiunei sale.

Tactician din experienţă, el inspecta cu o singură privire circulară, întreg terenul, şi arăta fie căruia postul pe care trebuia să-l ocupe, şi modul în care avea să manevreze.

— Miss Nelly, d-ta vei forma aripa dreaptă... Miss Marry, d-ta vei forma aripa stângă. Tu, Merinos, vei forma centrul... Şi să păstrăm cea mai bună ordine, nu-î aşi?

Deflaţi îndărătul trunchiurilor copacilor, şi numai prin sărituri succesive!

Bravo!. Manevraţi tot aşa de bine ca grenadirii lui Napoleon!

Aripa dreaptă şi aripa stângă, ascultară fără să murmure. Merinos însă, adică centrul, îşi strângea cu nervozitate carabina, şi întorcându-se spre grupa bandiţilor, strigă?

— By fove!.. De-ai şti cum îmi arde inima!..

— Ei bine!.. se va răcori!.. răspunse generalul Totor.

— Îţi baţi joc de mine!..

— Nicî de cum!.. Îţi dau un sfat folositor... Un lucru care arde, trebue să se răcorească dupe o bucată de vreme... E o noţiune pe care o cunoaşte toată lumea.

— Eu vreau să spun că aşi fi fericit să mă pot repezi asupra grămezii aceleia de bandiţi.

— Asta nu se poate! Nicî n'avem timpul s'o facem, pentru că avem în faţa noastră două grupe.

— Aşi voi să descarc măcar cele şapte gloanţe ale carabinei mele!

— Nu! trebue să ne păstrăm cartuşele, căci nu prea avem aşa de multe.

«În retragere! în retragere!»

Se îndepărtară încetul cu încetul, şi ajunseră acum la o distanţă de vre-o două sute de metri, fără a se părea că

le dă cine-va măcar cea mai mică atenţie.

Încă două sute de metri numai să mai străbată, şi aveau să dea peste o pădure deasă, care le oferea un adăpost excelent.

Acolo trebuiau să ajungă cât de repede, pentru a se întări.

Acuma, primejdia ne mai fiind atât de imediată, cele două aripi şi centrul îşi părăsiră liniile lor de acţiune şi se grupară în jurul şefului.

Mergeau acum în co'oaană strânsă, cu carabina pe umăr, în timp ce generalul, gânditor, mormăia.

— Ah!.. dacă aş fi strâns puţin mai tare!..

— Ce să fi strâns? întrebă Merinos?

— Gâtul d-lui Dick... care ar fi acum decedatul d. Dick, spre cea mai mare şi mai deplină linişte a noastră, a tuturor.

«Nicî nu-ţi poţi face idee cât de greu lucru este să gătuşti pe cine-va... Eu nu încercasem nicî odată operaţia aceasta, şi n'am avut experienţa necesară.

— Să nu-ţi pară prea rău, domnule Totor; privilegiul se va ivi din nou.

— Fără să mai vorbim, miss Nelly, de prilejul pe care mi-l dai acum, să-ţi mulţumesc pentru focul acela de carabină, care m'a făcut să-mi recapăt toată prezenţa de spirit.

— Să nu mai vorbim acum, despre asta, voeşti?

Ei de asemenea aş fi putut să dau o lovitură mai frumoasă. Dar mâna m'a tremurat, şi nu regret... E teribil lucru să puşi capăt vieţii unei creaturi omenestii ori cât de groaznică oricât de criminală ar fi acea creatură.

Tânăra fată se opri un moment; apoi întorcându-şi capul, adăugă cu veselie.

— Dar, generale, mi se pare că duşmanul se agită, se înarmează, şi se pregăteşte pentru o serioasă acţiune militară!..

— E adevărat!.. Unde naiba îmi este capul?

«Aşi merita să fiu trimes înaintea unui consiliu de război!..

«Da... suntem urmăriţi... dar acum suntem aproape de adăpost.

«Mulţumită d-sale am câştigat prima partidă; e vorba acum să n'o pierdem pe cea d'a doua, şi cred că ne vom da toate silinţele pentru a ajunge la acest rezultat.

Inceputuri grele.—Intârzierea intendentului.—

O sută de livre de banane.—Căldură înăbuşitoare.—Prima haltă.—Baia Geelwink.—Cine-i?—O desperată.—Sărmana Jenny!..—O săgeată.—Răspunsul.—Atacul.

Încă o sută de metri numai, şi fugarii aveau să intre în pădure.

Era pădurea ecuatorială, cu vegetaţia sa de o bogăţie extraordinară, cu misterele, cu pericolele şi suferinţele sale. Da, era pădurea ecuatorială, cu liniştea şi siguranţa sa neturburată încă.

Și nu trebuie să se mire cititorii, când văd pădurea ridicându-se ast-fel, în mijlocul câmpiei, fără nici o trecere, ca un zid de verdeață.

P. durea aceasta se întindea probabil altă dată, pînă la mare; indigenii au tăiat o parte din ea, utilizând solul cum se pricepeau. Incendiul, care este mijlocul cel mai ușor de despădurire, pare a fi tăiat-o cu secura, dînd arborilor care rămăseseră pe margini, o nouă putere de viață.

Pe terenul calmat de foc, crescuse în puțină vreme, o a doua pădure, viguroasă, care forma acum, un zăgaz de nestrăbătut.

Intr'acolo se îndreptă în grabă armata generalului Totor, pe când armata dușmană se grupa în jurul șefului învins.

Acuma, căldura era arzătoare. Gîndiți-vă; la o distanță de numai două sau trei grade de equator!..

Împovărate de greutatea armelor pe care le purtau, tinerile fete merse erau foarte repede, și acum, fețele lor roze erau puțin cam congestionate și sudoarea le curgea șiroae.

De alt-fel, nu se auzi nici o plângere, nici un cuvînt, nici un gest, care sa le trădeze oboseala, sau măcar emoțiunea.

Din fericire, Totor avusese prevederea să le dea fie-căreia câte o cască colonială.

Acest soț de îmbrăcăminte a capului, care, de alt-fel, le sta de minune, era singura, care în zona acea caldă, putea lupta cu oare-care succes împotriva razelor extrem de calde a soarelui.

Încă, doi sau trei pași, și aveau să pătrundă în imensitatea pădurii ecuatoriale, când de o dată generalul Totor se opri, și strigă furios:

— Mi! de bombe!.. Merit de o sută de ori consiliul de război!..

Opriți-vă!..

— Merinos, nedomerit, răspunse:

— Să ne oprim aici?.. Ți-ai pierdut capul, Totor?..

— Merit să fiu împușcat!..

— Haide, nu mai vorbiți prostii!..

— Am făcut o greșală mare, o greșală de neertat, și vreau s'o repar fără întârziere.

«După aceea, veți fi liberi să mă trimiteți în fața curții marțiale!..

— Domnule Totor, explică-te!.. Cred că nu e acum momentul să facem vre-o imprudență... Ce se întâmplă?

— Se întâmplă, miss Nelly, că generalul Totor, este un general de carton!

«Am uitat alimentele!.. da, nimic altceva, de cât hrana.. Mulțămii prostii mele, nu vom avea nimic de mâncat!..

— Domnule Totor, nu e nimica; vom descoperi noi în pădure, destule fructe.

— Miss Nelly, în pădure, nu vom întâlni nimic altceva, de cât mușchiu.... Întreabă-l și pe Merinos, dacă nu mă crezi!..

«Dar, trebuie cu orice preț să găsim proviziuni!.. Mai am încă destul timp

înaintea mea, pentru a face o eșire... O eșire, înainte de a intra.... E nostim de tot!..

«Și voi, soldați, apărați-mă!..

Ca odinioară, când se repezise asupra onorabilului domn Dick, își lăsă armele la pămînt, nepăstrându-și de cât pumnalul, apoi fără să mai pronunțe vre un cuvînt, se reîntoarse, alergînd.

Merinos și Nelly, uimiți, n'auvără timpul să-l opriască; dinsul era acum la o distanță, de o sută de metri, și alerga înainte.

— D-zeule!.. îl vor ucide, murmură Nelly, cu vocea înăbușită.

— Nu te teme, mica mea surioară!.. Ah!.. e un adevărat viteaz!..

Generalul își îndreptă pașii spre un banan.

Bandiții îl zăriră, și natural, începură să-l trimească gloanțe întru întămpinare.

Dar oamenii aceia erau prea grăbiți, și cum se întimplă tot-d'a-una în asemenea cazuri, nici unul dintre gloanțe nu 'și atinse ținta.

Peste câte-va clipe, Totor se întorcea, cu spatele încovoiat sub o greutate mare.

Pan! pan! Gloanțele șuerau fără încetare, și Totor alerga mereu.

Palizi, cu fețele crispate, abia mai putând respira, Merinos și cele două fete, îl priveau, neîndrăznind să pronunțe nici un singur cuvînt, temându-se la fie-care pas că îl vor vedea rostogolindu-se în iarbă...

Distanța devenea din ce în ce mai mică... Cinci zeci de pași... douăzeci și cinci... Iată-l, era lângă dîșii.

— Ah! domnule Totor, de ai ști prin ce teamă ne-ai făcut să trecem!

— Miss Nelly, ești prea bună! Dar trebuia cu orice preț ca serviciul de intenție să-și repare greșala pe care o făcuse.

«Este adevărat că am sosit cam târziu, cum se întimplă în tot-d'a-una cu intenția, dar s'ar fi putut foarte bine să nu sosesc de loc, de vreme ce, dușmanii au atacat convoiul!

«În sfîrșit, intenția oferă acum armatei, o sută de livre de banane proaspete...

Cu hrana aceasta, vom putea trăi câte-va momente, nu-i așa?

Totor spuse toate acestea, cu cea mai mare simplitate, părăd că nici nu bănuște ce act de sublim eroism îndeplinise.

Merinos, cu vocea tremurătoare, murmură:

— Totor, tu ești un adevărat eroi!

— Aș!

— Meriți de o mie de ori crucea legiunii de onoare!

— Vorbă să fie! Dar acuma, cred că am stat destul de vorbă! Domniț de acolo, vor sfîrși prin a ne nemeri cu vre-un glonte. Înainte.

— Fără a răspunde?

— Mai cu seamă fără a răspunde! Ar

fi păcat să ne pierdem gloanțele pentru așa de puțin lucru.

Zise și ridicându-și armele, pătrunse cel dintîi în pădure, purtând mereu în spate bananele:

Mergeau acum înainte, fără să bage în seamă ramurile care îi biciuiau țafa, fără să observe căldura ca e devenise din cale atara îngrozitoare.

Oh! era o căldură infernală, căldura aceia teribilă, care poate produce într'un singur moment, insolația.

Fără îndoială, temperatura câmpiilor Schaseri, sau acea a nisipurilor Siriei, este teribilă.

Dar căldura de câmpie este mai puțin groznică de cât aceia a pădurii virgine.

— Sub frunzele acelea încălzite pînă la albire, nu mai era nici un curent de aer. Se părea că te afli într'o seră caldă și umedă.

— Drace! murmură Totor, este ceva de speriat; cred că și salamandrele trebuie să aibă sincopă pe ast-fel de temperaturi!

«Nu mai încape vorbă! e ca la Nabstao:

«Carda imperială se scufundă în flacări...

Merseră ast-fel, ca vre-o oră și jumătate, mergeau la întămplare, ne fiind conduși de cât de gîndul de a se îndepărta cât mai repede.

Nu mai vorbeau, căci era prea cald. Toate facultățile lor mintale erau concentrate asupra unui singur gînd: să-și miște picioarele și să înainteze.

Cursa aceasta, pe o asemenea temperatură, ar fi destul chiar pentru niște bărbați voinici; și cele două fete înaintau fără să se plîngă, împovărate de greutatea armelor.

Totor și Merinos, din nenorocire, nu le puteau veni cu nimic în ajutor. Ei transportau bananele, care trebuiau să cântărească pe puțin șasezeci de kilograme.

Din fericire, pădurea nu era atât de deasă și de ne străbătut, de cât la marginea ei, acolo unde pătrunsese incendiul. Puțin câte puțin locurile începură a se lumina, și în curînd dădură peste un mic curs de apă!

— Pe loc, repaos!.. comandă generalul Totor.

Armata se opri ca, un singur om și se lăsă să cadă la pămînt, zdrobită, sfărșită de oboseală.

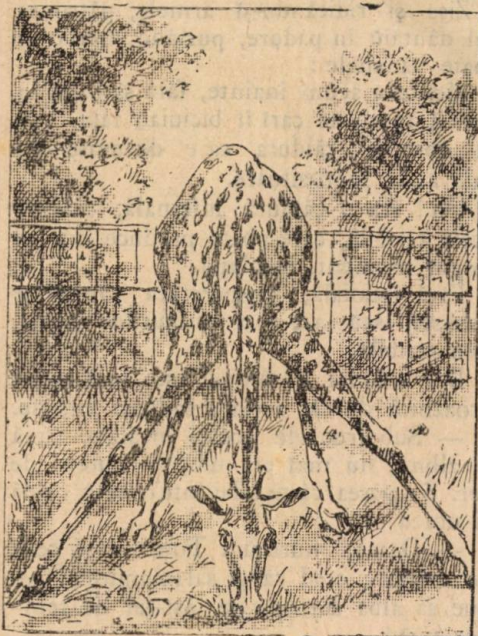
Chinul setei era însă mult mai mare de cât acela al oboșelii, mai cu seamă pentru tinerile fete, care nu puteau să aibă puterea de rezistență a tovarășilor lor.

Oh!... cât de chinuitoare este setea, mai cu seamă în regiunile calcinate de căldură.

Ele se aplecară repede de-asupra iulețului, își umplură pumni, și băură cu aviditate.

(Va urma

CUM MĂNÂNCĂ GIRAFELE

Când sunt în libertate girafele își culeg ele însăși hrana de pe copaci și atunci n'au nevoie să se aplece; însă în unele grădini zoologice unde nu se ia destule măsuri, ca girafele să poată mânca după obiceiul lor, aceste animale trebuie să se aplece, să-și culeagă hrana de pe jos, luând o poziție din cele mai nobile, după cum arată și ilustrația noastră.

CRIMELE JURNALISMULUI

De când lemnul a început să fie înțrebuințat pentru fabricarea hârtiei de jurnale, distrugerea pădurilor a progresat cu pași gigantiți.

Cine ar fi putut bănuși vre-o dată că începutul triumfului periodice, ar putea să fie începutul sfârșitului marelor păduri din ambele continente?

Despădurirea Norvegiei, care de mai bine de o jumătate de secol furnizează lemn de construcție unei jumătăți din Europa, este aproape un fapt îndeplinit. Din fericire, Rusia nu este încă înzescu o rețea de drumuri de fer destul de vastă, pentru a putea da o dezvoltare mai mare exploatării pădurilor. Lemnul său va constitui o rezervă pentru viitor.

Lucrurile au mers și mai repede în Lumea-Nouă; s'a crezut timp îndelungat, că imensele păduri ale Statelor-Unite și ale Canadei vor rezista unei exploatare de secole.

A fost o eroare gravă. Astăzi ambele guverne au luat măsuri prohibitive, pentru a păstra ce le-a mai rămas din pădurile, care altădată acopereau două treimi din teritoriul țării lor.

Iată niște cifre instructive în privința fabricării hârtiei în Canada.

În 1888, industria aceasta consuma 154 tone de pulpă de lamn. În 1901, ea devorată 2470 tone.

Dacă progresul ar continua, hârtia de jurnale ar despopea repede pădurile canadiene, cu atât mai mult, cu cât incendiile, provocate cele mai de multe ori de câte o scântee a unei locomotive în mers fulgerător, contribuiesc și ele într-o măsură mare la distrugere.

Dar, se pune o întrebare: când nu vor mai fi lemne, cu ce, din ce se va fabrica hârtia necesară ziarelor.

Dacă lemnele vor lipsi, cu ce vor fi înlocuite, pentru furnizarea acelor prese speciale, supranumită «presa de cinci parale?»

Cine știe! Poate că oamenii vor găsi de cuviință să se reîntoarcă iarăși la vechile și respectabilele pergamente întrebuițate de străbunii noștri!

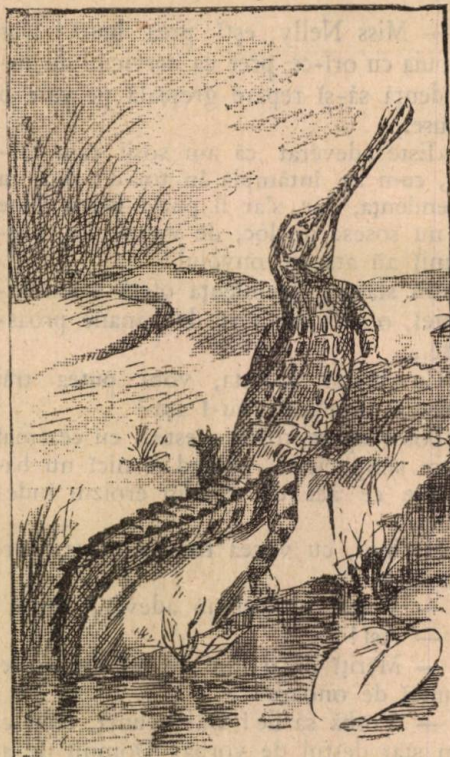
Jaques

CURIOSITĂȚI NATURALE

Crocodilienii și Saurienii

Nu putem vedea lucruri mai curioase și mai de necrezut ca la reptile. Savantul și artistul admiră în tot-d'auna modul perfect de adaptare al acestor animale; însă nu-i mai puțin adevărat că nu le poate suferi din cauza înfățișării scârboase care o prezintă.

Unele reptile au o gură enormă și încărcată cu dinți, altele au o creastă sau spină d'a lungul șirei spinărei, ceea ce le ajută foarte mult în lupta pentru existență.

Gavialul de Gange e lung, în mijlociu, de 6 metri.

Gavialul (crocodilul care trăiește pe malurile Gangelui) cu toată înfățișarea lui groaznică, atacă foarte rar pe om și de cele mai multe ori se mulțumește

Basilic cu creastă lungime 0,60 m.

numai cu pește și molusce din Gange.

În prima ilustrație se vede acest Gavial în momentul când iese din apa Gangelui, iar în a doua se vede două șopârle. Aceste din urmă reptile sunt cu totul inofensive și sunt aproape semidomestice. Multe provincii din Spania

Cameleonul vulgar, lungime 0,35 m

utilizează aceste șopârle, ca să facă să dispară musculițele și celelalte insecte mici care bântuie acele localități. Aceste șopârle deși aduc oare-cari servicii oamenilor, totuși nu sunt iubite din cauza înfățișării cu totul scârboase ce o prezintă, mai cu seamă specia numită Cameleon.

Pfaff- I. J. RESSEL
BUCURESCI
Str. Carol No. 14
cel mai mare depozit de
**Mașini
de cusut**
înzestrate cu apar-
atul de brodat, a-
vând mers ușor și

iute prin noua invențiune patentată și fără
sgomot.

«PFAFF» RESSEL «PFAFF»

Singurul reprezentant al renumitelor fabrici de automobile
«de Dion Bouton» și biciclete «Peugeot» «Auto-Garage»

Atelier cu motor pentru reparat ori-ce
sistem de MASINE DE CUSUT, BICICLETE
și AUTOMOBILE, precum și pentru arămuit
nichelat și emailat.

SĂBII se nichelează cu prețuri reduse. — Atelier
special pentru colțuit, gravat, plisat, soleil și evantail.

CAȘTIG MARE

Reprezentanți capabili, func-
ționari, etc., își pot dobândi
un frumos câștig accesoriu,
scriind:

Agentiei de Publicitate „Presa” București
pentru S. B. No. 20.

Către cititori

Anunțăm pe cititorii noștri că
vom publica bucuros ori-ce ar-
ticole interesante privitoare la
călătoriile sau vinători, în țară
sau străinătate, ce ne vor fi tri-
mise.

Articolele, scrise pe o singură
parte a hârtiei, în scrisori fran-
cate, vor fi adrese redacți-
unei «Ziarului Călătorilor», str.
Brezoianu 11, București.

Magazinul General de Muzică

LA HARPA

București, Strada Colței No. 5

Cel mai mare depozit de
**Gramofone
americane**

cu renumita marcă «The Har», și

◆ INSTRUMENTE MUSICALE ◆

Prețurile cele mai reduse

— Cataloage gratis —

MARELE MAGAZIN DE ARME

București
Cal. Victoriei, 44 **B. D. ZISMAN** Suc. Craiova
St. Unirii 48

Furnisor al Curții Regale

are onoare a aduce la cunoștința Onor. sale clientele din toată
țara, că a înființat în magazinul său o secțiune specia de

PUȘTI pentru pădurari

lucrate special pentru acest magazin și fiind de o construcție
solidă și

— PREȚURI FOARTE AVANTAGIOASE —

Model No. 230 — Pușcă cu capsă, cu o țevă, lei	15
Model No. 285. — Pușcă cu capsă, cu două țevi, solidă, reco- mandabilă, lei	30
Model No. 236. — Pușcă cu capsă, cu două țevi, oțelurile înainte foarte solidă, funcționare admirabilă, model f. recomand.	40
Model No. 133. — Pușcă foc central, cu o țevă, sistem «Mau- ser, cal. 12 sau 16, robustă, recomandabilă, lei	30
Model No. 101. — Pușcă foc central, cu două țevi, calibru 12 sau 16, cheia de deschidere între cocoșe, cocoșele punen- du-se singure la piedica de siguranță, m. solid, lei	55
Model No. 1103. — Pușcă foc central, cu două țevi, calibru 12 sau 16, cheia de deschidere între cocoșe, cocoșele pu- nându-se singure la piedica de siguranță, oțelurile înainte (armă de reclamă a magazinului), pușcă recomand., lei	65

Prețurile sunt reduse, fixe și se înțeleg numai cu bani gata. — Ex-
pedițiuni în toată țara. — Comandele se efectuează în ziua primirei.

Reclama este sufletul comerțului

Dacă voiți să CÂȘTIGAȚI O AVERE COLOSALA?

Grăbiți-vă de a vă abona la ziarul

UNIVERSUL

Cel mai răspândit din întreaga țară

Cel mai bine informat și cel mai în corent cu întreaga mișcare politică, economică și financiară din țară și din străinătate.

Care are corespondenți speciali în: Paris, Berlin, Londra, Viena, Budapesta, Roma, Sofia, Constantinopol, etc.

◆◆◆◆◆ **Singurul ziar independent și impartial** ◆◆◆◆◆

Cu începere de la 15 Aprilie 1907, ziarul „UNIVERSUL” dă următoarele însemnate premii la abonații săi:

- 1) Un mare premiu de **1200 lei.**
- 2) 2 premii de câte **250 lei.**
- 3) Trei lozuri întregi ale Loteriei de Stat Român purtând No. 52.583, 52.594, 52.599.
- 4) 5 premii de câte **100 lei.**
- 5) Patru premii de câte **40 lei.**
- 6) 10 abonamente pe un an la „Universul” **180 lei.**
- 7) 10 abonamente pe 6 luni **91,50.**
- 8) 10 abonamente pe 6 luni **46,50.**

In cazul cel mai norocos se poate câștiga

900,000 LEI

ast-fel că se pot cumpăra Palate și Moșii.

Cu nimic se poate câștiga o avere enormă!

— UNIVERSUL pregătește frumoase surprize numeroșilor săi cititori —

Pe lângă acestea abonații vor mai primi gratis un frumos roman intitulat

Răzbunătorul sau Vendetele Corsicane

Tipărit inadins pentru abonații ziarului „Universul”.

De asemenea toți abonații primesc gratuit «Universal Literar» ziar săptămânal, care conține, pe lângă o bogată materie literară și o frumoasă ilustrație în culori.

Abonamentele la UNIVERSUL sunt excepțional de eftine:

Pentru un an lei 18, Pentru 6 luni lei 9,15. Pentru 3 luni 4,65

Abonații, spre a participa la tragerea premiilor de mai sus vor primi: Pentru un an 25 bonuri de premii. Pentru șase luni 10 bonuri de premii. Pentru trei luni 3 bonuri de premii.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

SI AL ÎNTÂMLARILOR DE PE MARE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
 Lei 5. — pe an în toată țara
 « 2.60 « 1/2 « « «

Redacția și Administrația :
 No. 11, Strada Brezoiănu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR
 apare o dată pe săptămână
 — MARȚEA —

ABONAMENT

— LA —

„Ziarul Călătoriilor”

Pentru 1 an 5 lei

Pentru 6 luni lei 2.60

SCĂRBOȘENIILE ALIMENTAȚIEI

Voltaire — marele filosof francez — a zis: «Să ne desfacem de prejudecăți, căci natura pretutindeni e aceeași și dacă diferă ceva sunt numai obiceiurile.»

Această cugetare se aplică cu folos mai ales în ceea-ce privește modul de alimentație la popoare.

Vom vedea că hrana diferă foarte mult la diferitele popoare și rase și că prejudecățile și obiceiurile fac din același aliment un lux la un popor oare-care și un lucru de oroare la un alt popor.

Se știe că a trecut multă vreme până ce poporul de jos a început să mănânce numai cartofi în Germania și chiar în Franța.

Curtea lui Ludovic al XVI fu cea dântăi care începu să mănânce cartofi.

De la curte, cartofii trecură la marea burghezie și d'aci la meseriașii din oraș. Tocmai târziu vedem cartofii întrebuințați ca aliment principal la țărani. Babele din Franța se fereau grozav de cartofi și ziceau că sunt aducători de lepră. Napolitanii urau de asemenea cartofii la început, de și acum e un element tot așa de însemnat ca și macaroanele.

Tot așa s'a întâmplat cu carnea de cal. În anul 1864 s'a ținut la grădina zoologică din Paris o conferință în scopul d'a se propaga ideea nutririi cu carne de cal. Atunci s'a arătat că Indienii din Papas trăesc numai cu carne de cal; că Tartarii n'au alt mod d'a se hrăni; că Kirghizii preferă o coastă de cal friptă în locul unei coaste de bou friptă.

S'a citat cazul călătorului Tavernier care, întâlnind o ceată de Tartari și spunându-le că două din caii lui au murit în munte, Tartarii au și pornit în goana calului la locul indicat și 'și-au luat fie-care câte o bucată din caii morți pe care au pus-o între șea și cal, ca să se dospească. Ei prepară carnea pentru mănăcare punând-o să fie turtită și încălzită între șea și spinarea calului. Odată carnea de cal ast-fel preparată formează alimentația cea mai de lux a tătarului.

Cele dintăi măcelării de carne de cal a Paris s'au deschis în anul 1866; însă oamenii de jos și mai ales poporul s'a ferit să consume la început.

La început carnea de cal n'a fost consumată de cât de burgheji; însă nu și de servitorii acestora, cari se fereau de ea ca de alt ceva.

Tot ast-fel oamenii de jos din Londra se feresc să consume din carnea de bou și de berbec, care vine din Australia sau Noua-Zelandă în vapoare frigorifere; ei preferă carnea putregăită din măcelăriile Londrei.

Germanii fură mai inteligenți, căci la ei se găsea la Berlin în anul 1866 șapte măcelării cu carne de cal.

În Franța, consumația cărnei de cal e aproape nulă la sate; însă la Paris în schimb ea crește din zi în zi.

Nu mai în anul 1899 s'a mâncat cincisprezece mii de cai, trei sute de măgari și vre-o cincizeci de catări. Bilecile și rosburile din carne de cal sunt un mare lux la Paris.

În timpul unui asediu în Franța, s'a consumat șasezeci de mii de cai, două mii de măgari și tot atât de mulți catări. O coastă friptă de catăr e un deliciu; cât despre măgar chiar azi e tot ce poate fi mai gustos ca mănăcare în Boulogne, Arles și Lyon.

Se zice că la asediul Parisului s'au consumat cinci mii de pisici. Nu mai vorbim aci de pisicile mâncate sub denumirea de «mănăcare de iepure», căci atunci numărul ar crește colosal.

Pentru amatori, carnea unei pisici tinere e mult mai gustoasă de cât aceea a unui iepure tânăr.

Tot în aceeași epocă s'a mâncat vre-o douăsprezece mii de câini, și se cumpăra cu două până la trei franci livra de carne de câine veritabilă.

Căinele făcea parte din mâncările cele mai gustoase la masa vechilor romani. Același lucru se petrece azi la chinezi. Cei de pe malurile lui Missouri și Mississippi preferă căinele orl și căru alt aliment. În Coreea mănăcarea favorită a Regelui e căinele; aci o supă caldă de câine face minuni și e considerată chiar ca un leac contra boalelor. Regele când acordă daruri credincioșilor săi în Coreea le oferă specii foarte interesante de câini.

Relativ la deliciul cărnei de câine cităm aci anecdota lordului Clayford. Acest lord avea un ogar de o inteligență uimitoare, și el îl iubea cu atât mai mult cu cât acest câine îl scăpase viața. Din cauza prea marelui îngrijiri și a prea bunei hrane câinele muri de indigestie. A doua zi lordul invită pe amicii săi la masă și aci li se serviră o minunată friptură din carnea bietului câine. Comensii găsiră delicioasă mănăcarea servită. Atunci, amfitrionul ridicându-se și arătând cu degetul câte-va bucățele cari mai rămăseseră pe tava enormă de argint zise:

«Buni mei prieteni, pe această tavă enormă obiceiul să se odihnească bunul meu Black, care mi-a scăpat viața. M'am gândit că cel mai bun lucru care l'as fi putut face cu el, fiind mort, ar fi fost

să-l împart mie și fie-căruia dintre voi, așa ca sângele lui să se unească cu sângele vostru și părți din carnea voastră cu carnea lui. Amici, mi-ați mâncat căinele»

Cât despre piscă, ea formează aliment principal în India, China și Japonia. Nu mai vorbesc de Elveția, unde pisica sălbatică e tot atât de apreciată ca și epurile de casă.

Multe alimente apar până la un moment dat pe mesele noastre formând hrana esențială și sfârșesc apoi prin a dispărea, prin a eși din uz. Se știe că meniurile noastre sunt mult mai modeste de cât ale strămoșilor noștri și că multe din bucatele de altă dată astăzi nu se mai găsesc de fel. Se știe că la vechii francezi se mânca cu foarte mare poftă limbă de șerpi. De ce, ceea-ce plăcea la francezi în secolul al XVI-lea nu mai place de fel în secolul al XX-lea?

De ce mâncările cu carne de urs, care făceau luxul meselor feudale, nu se mai obicinuesc de tel acuma?

Astăzi se mai mănâncă cu gust carnea de urs în Rusia, Norvegia, Polonia, America și Groenlanda. Cei cu stomachurile cam slabe găsesc însă carnea de urs cam indigestă.

Totuși o șuncă grasă și afumată de urs face tot atâtă ca și o bună șuncă de Praga. Indienii din Oregon prepară admirabile șunci de urs și John Nelson — vechiul tovarăș al colonelului Bill-Cody din Far-West — povestește că 'și-a lins degetele în urma unei mâncări de șuncă de urs.

În timpul asediului Parisului lumea se bătea pe carnea urșilor de la grădina zoologică.

Australienii, G. olandezii și Irlandezii se ceartă pe bucățile cărnei de balenă, chiar când ea trece în stare de putrefacție. Ei nu mănâncă ca nea de rechin de cât dupe ce trece un răstimp de un an. În general lor nu le place nici o mănăcare proaspătă. Ei lasă să se putrezească: pește, carne, lapte, brânză, ouă și în definitiv tot ceea-ce mănâncă. Vulpea — despre care noi avem o oroare ca aliment — formează mănăcarea de predilecție a locuitorilor de la poli. Aripele de rechin iarăși înseamnă foarte mult la chinezi. Crocodilii și caimanii sunt foarte preferați de Indieni și de cei din America de Sud.

Despre coada crocodilului se zice că e mai gustoasă ca aceea a găinei, a broaștei sau a broaștei țestoase.

Toată populația din împrejurimile fluviilor din Atrica australă este foarte avidă de carnea de crocodil și chiar de ouălele lui. Se caută cu foarte mare atențiune aceste ouă cari se zice că sunt mai gustoase ca ouăle de găină.

Auzisem de multe ori că marsuinul are o carne foarte rea; însă pe când mă întorceam odată din Gibraltar pe bordul vasului «Procida» ni s'a servit carne de marsuin.

În Spania, în Germania și în Ungaria se mănâncă foarte mult ariciul. În Anglia țigani se bat pe carnea ariciului. În Suedia și Norvegia și în Statele-Unite se mănâncă foarte mult carnea de veveriță și de porc spinos.

Locuitorii de pe țărmurile Franciei preferă mai bine să moară de foame decât să mănânce carne de pescărel. În Australia însă carnea pescărelului este foarte căutată.

Locuitorii din arhipelagul insulelor Andaman nu mănâncă de cât carne de șerpi, de șopârle și de șoareci. Un bărbat la locuitorii acestor insule nici nu se poate însura până ce nu înghite un șoarece viu, pentru a arăta că nu i-e scârbă de nimic.

Locuitorii din Provence mănâncă de multe ori șerpi. Șopârle am mâncat chiar eu de multe ori în campaniile mele din Africa. Carnea șopârlelor— așa cum se prepară în Africa—aduce foarte mult cu carnea proaspătă de morun. Beduinii—carl erau în jurul nostru—n'ar fi gustat cu nici un chip din carnea șopârlelor. Birmanii adoră ouăle de șopârlă și în genere ei consumă foarte multe reptile.

Menuul cel mai scârbos îl vedem la Chinezi în deosebi. Dacă am înșira aci tot ceea-ce ei mănâncă, desigur că cititorul n'ar mai putea mânca în ziua citirei.

Lordul Lonsdale în Alaska

Lordul Lonsdale a rămas celebru prin voiajurile lui. Povestim aci ceva din aceste călătorii ale lui:

Lordul ajunsese—în călătoriile lui—la fluviul Yukon. Englezul Wymper—care era cu el—văzu mai de mult acest fluviu și-l compara cu marea fluviu Mississippi. El este format de două brațe mari, carl es din două lacuri vecine și se varsă în marea de Behring formând o deltă cu cinci guri. Cursul lui de 3,600 kilometri e mai mare ca al Dunării și cam de două ori ca aceluși al Rinului. Pe el se văd numeroase insule. Lărgimea lui este de 1,600 până la 2400 metri. Yukonul este navigabil pe un parcurs de 3,000 kilometri. El curge cu o repeziciune ne mai pomenită și tirăște cu el trunchiuri întregi de arbori. Timp de opt luni apele lui sunt înghețate și temperatura se coboară de multe ori până 49° sub zero. În timpul când începe înghețul ori-ce navigație încetează. Măreția acestui fluviu din Alaska a făcut pe mulți călători să vină în aceste locuri numai și numai pentru a-l vedea. Indigenii sunt foarte mândri de el și își zic mereu între ei: Noi nu suntem niște sălbatici, noi nu suntem niște indieni din împrejurimile Yukonului!

Mulți din afluenții acestui fluviu—cum ar fi de exemplu Piocirpine—sunt tot atât de mari, dacă nu întrec chiar, pe cele mai mari fluviu din Europa. Alte cursuri de apă din aceste regiuni sunt: Kushikwin, Kalkoap, Calville și Unnatoh.

Indienii din aceste locuri sunt niște pescari celebri. Ei fac găuri mari în gheața din Yukon și estrag d'acolo o cantitate enormă de pește. Pe lângă ținutul Nulata pescuitul ia niște proporții uimitoare. De cum începe iarna se fixează din loc în loc pari enormi carl merg până în fundul fluviului. De capul acestor pari sunt fixate niște instrumente formate dintr'un fel de pălnoi care se termină într'un coș.

Aceste prinzători sunt asemănătoare acelor care se văd în apele Tamizei. Lângă fie-care stâlp se vede câte o deschizătură care este destăcută ori de câte ori gheața caută s'o astupe. În fie-care zi aceste prinzători se scot din apă, și coșurile sunt pline cu un fel de pești albi foarte delicați, amestecați cu un alt soi de pești numiți «nalima» carl sunt negri și servesc la alimentație câinilor. Vitele chiar sunt hrănite cu un fel de mâncare făcută din unt-de-lemn de pește, din resturi de carne, din orez; toată această amestecătură este prăjită la foc, lăsată apoi să se răcească și apoi e vârsată într'un vas de lemn. Vitele flămânzite mănâncă din această amestecătură cu o aviditate ne mai pomenită. Când vine desghețul, gheața se rupe de-odată și târăște cu ea trunchiuri de arbori și multe alte lucruri. Tot în timpul desghețului încep și ploile torențiale și priverileștea e de nedescris. În aceste inundații teribile mulți indieni pier în apele carl năpădesc de pretutindeni.

Iată ce mai spune lordul Lonsdale:

«În ziua de 19 Noembrie, părăsirăm misiunea rusească și coborîrăm fluviul pe o distanță de 35 mile până la satul Zalomitiska, sau Etkormut, unde ne petrecurăm noaptea. Luând-o în spre Sud-Vest, ajunserăm în fine la locul Zizibek și la satul Numachock după ce parcursesem vre-o 60 de mile. Câți-va din câinii noștri muriseră de frig pe drum și din cauza aceasta a trebuit să ne mai odihnim puțin pentru a putea lua alți câini. Mulți chiar din tovarășii mei sufereau grozav din cauza temperaturii, care era foarte aspră.

A doua zi dimineața străbăturăm riul Kushikikwin, și apoi—călătorind înainte pe Apookai—ne-am oprit la Siftokarmut, după ce am mers ca la 40 de mile. Eschimoșii veniră întru întâmpinarea noastră.

La 14 Decembrie ajunserăm cu multă greutate la Nanshak unde agentul companiei din Alaska ne-a oferit toată ospitalitatea. Lipsa de câini și apropierea furtunelor ne făcură să scurțăm cantonamentul nostru și coborîrăm fluviul,

care în aceste locuri are o lărgime de șase mile.

Pescuitul e în așa de mare cantitate în cât în timpul verii se încarcă mai bine de cinci mi de lăzi cu pește și fie-care ladă are șase duzini de lăzi mai mici. Mai bine de 50,000 de pești sunt puși să se usuce pe mal și în urmă se face conserve de iarnă, carl se adună în niște compartimente lucrate în lemn și care sunt la o înălțime de trei metri de la pământ.

«După aceasta am luat-o înainte d'a lungul Bristolului, între Kogigan și îmbucătura Ilumna. Unul dintre eschimoșii noștri găsi aci rămășițele unei balene, care, după câte se vedea, fusese rănită de moarte în timpul pescuitului și eschimoșii pierzându-i urma, ea fusese aruncată pe mal de fluxul apei.

«Înaintând către Katmai, la 42 de mile, întâlnirăm un ghețar la picioarele căruia erau mai mulți oameni cu câți-va câini. Hotărîrăm pe acești curagioși tineri să se imbarce în «bidarkas» și să ducă scrisori la Kodiak, mare port comercial din Alaska. A trecut o lună până ce să pot primi vre-un răspuns. Compania din Alaska trimise—cu o mare delicateță—un vapor cu care fui transportat la Kodiak, unde am șezut o lună înainte d'a mă imbarca pe «Bartha»—vapor al aceleiași companii—și care ajunse în San-Francisco la 19 Aprilie 1889».

Cu un an înainte, lordul Lonsdale părăsise lacul Green, ca să-l înceapă călătoria lui cu săniile trase de câini și să ajungă la «Marele pământ al desolării», loc care merită și va merita încă mult timp acest nume.

Acest pământ totuși nu-i tocmai sărac, căci găsești în el destule bogății. Numeroase mine de cărbuni și de petrol se văd pretutindeni; însă foarte greu se găsește un pământ cultivabil.

Din Athalaska și până la marele lac al Sclavului și de la riul Mackenzie la cercul Arctic—prin ținuturile Eschimoșilor—drumul se întinde până la marea polară. Acesta este drumul care trebuia făcut; însă călătorul a primit să fie mai bine tras de câini înhamăți la o cărucioară, carl l'au transportat de la marele lac al Sclavului la riul Mackenzie.

Nu va trece multă vreme și vom avea o cale ferată care să înceapă de la țărmul oceanului Pacific și să ție până la riurile Nelson și Churchill. Pe această cale ferată va fi transportat atunci cu multă ușurință grăul de Canada. Se știe că Anglia consumă foarte mult grău de Canada.

Compania de exploatare care are monopolul comerțului în insulele Alantive, varsă în fie-care an Statelor-Unite suma de 1,300,000 de lei. Această sumă de bani este vârsată mereu de la anul 1870 și până acuma, și grație ei, Compania e stăpână pe pescuit și pe cel-l'alt comerț. În Alantive se vinează foarte multe focuri,

Afară de aceste animale, în Sfântul Paul vine vara și la vre-o 25.000 de lei de mare și în orașul sfântului Gheorghe vin 8000 de lei de mare. Acuma o sută ani se întâmplă ca în aceste orașe să vie până la 30.000 de lei de mare. Lutrul este animalul cel mai căutat de eschimoși, căci blana lui îi poate face în scurt timp bogat. Acest animal trăiește în oceanul Pacific boreal și de multe ori îl vezi șezând pe enormele alge plutitoare, care alunecă la o sută de kilometri de la țărm. Blana lutrului se plătește de la 300 franci până la 2500 de franci bucata. Pe vremuri acest animal trăia și în insulele Pribilor și în golful Cook; însă astăzi nu se mai găsește nici urmă de lutru în aceste ținuturi.

Un vechi guvernator din Alaska ru-sească—Baranov—venise în Okhotsk cu 15.000 piei de lutru a căror valoare a fost evaluată la 5 milioane de lei. Astăzi nu se mai vânează de cât 500 până la 600 de lutri pe an și asta numai în insulele Sianach, la sud de Alaska.

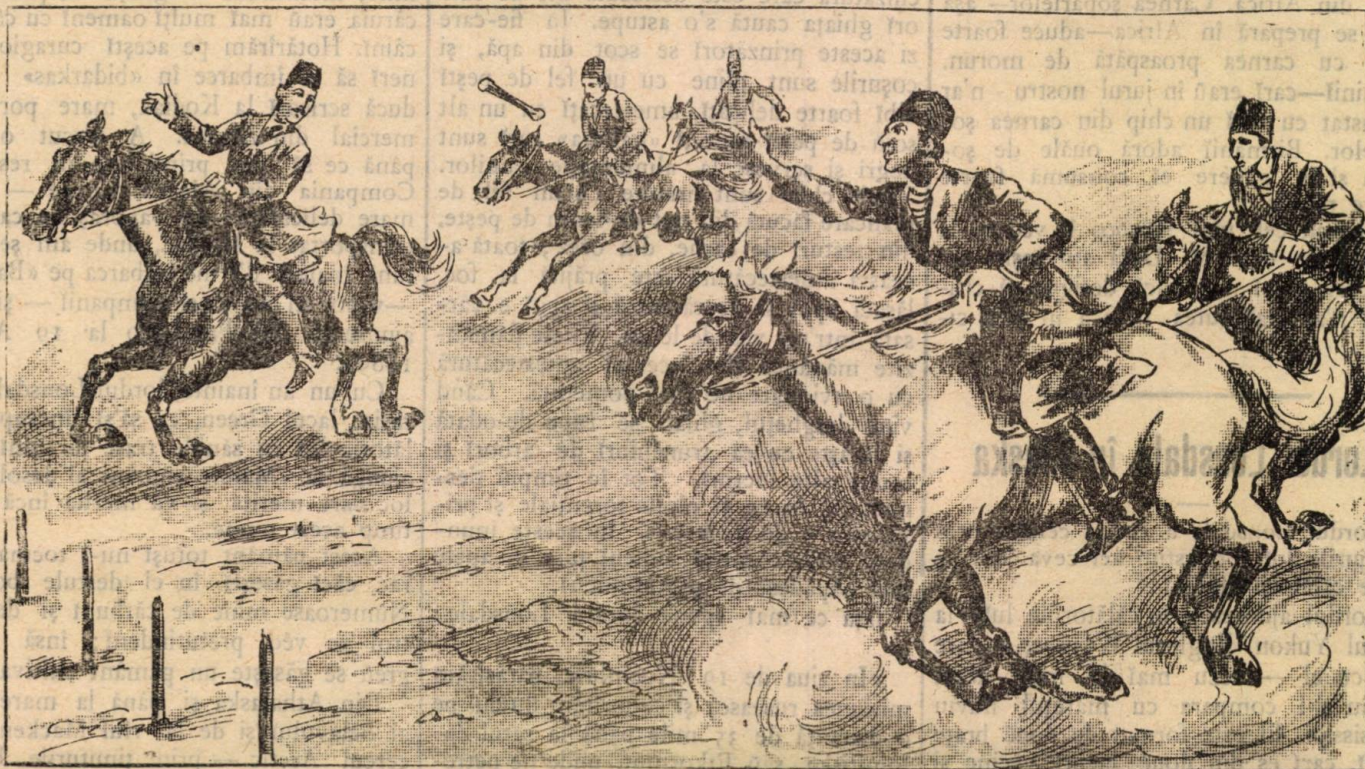
Indigenii au mai importat aci și vulpea albastră și rața sălbatică și, acum în urmă, se prinde în cantități colosale și batogii.

Populațiunea din Nordul ținutului Alaska se compune din eschimoși — frați ai Grönlandezilor — și din Iuniți din Siberia. Tinnehiți — locuitori cari se ved prin ținuturile scăldate de riul Yukon — aparțin cu toții familiei Pieilor Roșii. În

archipelagurile meridionale mai trăesc și triburile Thilinki și Haida. Eschimoșii sunt vre-o 400 și trăesc în grupe pe lângă oceanul Glacial. Ei sunt încă în epoca de peatra. Iuniții și Barowii sunt cei mai liniștiți oameni de prin locurile acelea.

Vapoarele din marea de Behring nu sunt așa de bine construite ca cele din fiordurile grönlandezee. Alantiniți au bărci cu totul rudimentare formate din scoarțe de arbori.

Satele din Alaska au în tot-d'a-una un loc deschis unde se adună locuitorii la sfat. Tot aci se face și un fel de teatru. Locuințele locuitorilor sunt niște colibe formate din scoarțe de arbori, din pământ și din ghiață.

Cavalerii din echipa a doua, trebuie să prindă djerridul din zbor.

Sporturile naționale ale Persanilor

Ultimele constatări ale științei cătă a dovedi că străbunul direct al calului nostru domestic este originar din înaltele platouri ale Persiei.

Cu alte cuvinte, în această regiune a îmblânzit omul pentru întâia oară, sălbatecul alergător al stepelor asiatice, pentru a face mai târziu dintr'insul un asociat credincios în lupta pentru existență.

Persanii au fost primii noștri profesori de equitație; pentru a descoperi origina tuturor sporturilor equestre, trebuie să ne urcăm pînă la dîșii.

Așa, de exemplu, acel celebru «polon»,

care se joacă cu atâta entuziasm în Franța și mai cu seamă în Anglia, era cunoscut în Persia, din cea mai îndepărtată vechime.

Jocul acesta a fost introdus în India prin veacul de mijloc, și de acolo l'au învățat mai târziu, ofițerii englezi.

Iată descrierea jocului, în Persia, unde e cunoscut sub numele de «djerrid».

«Djerridul» este un mic baston de lemn, tare și greu, lung de vre-o trei-zeci și cinci sau patru-zeci de centimetri, și terminat la ambele extremități cu câte un nod.

Partida se joacă între două echipe de cavaleri; numărul cavalerilor dintr'o echipă variază între trei și șase.

La începutul partidei, cele două grupe

sunt despărțite printr'o distanță de douăzeci, pînă la douăzeci și cinci de metri; distanța aceasta se micșorează, pe măsură ce echipele se apropie de țință, spre care galopează aproape paralele.

La semnalul unui arbitru, care este și dînsul călare, un cavaler aruncă, din galopul calului, djerridul, spre echipa dușmană.

Cavalerii din echipa a doua, trebuie să prindă bastonul din zbor, pentru a-l trimite îndărăt, aproape îndată. Natural că toate acestea se fac în galopul cailor.

Dacă djerridul cade la pământ, este un punct pierdut pentru echipa din care face parte neîndămănatul, care n'a fost în stare să-l prindă.

Partida se sfîrșește, când ambele grupe au ajuns la potou; distanța întreagă cuprinde vre-o cinci sute de metri.

Acesta este, în linii generale, jocul persan, și trebuie să mărturisim că merită toată atenția sportmanilor noștri.

Ma! adăugăm câteva amănunte. Omul care aruncă bastonul, trebuie să-l arunce în așa fel, în cât să creeze cât mai multe dificultăți adversarilor săi.

Trebuie, prin urmare, să arunce bastonul cu toată puterea de care este capabil, pentru ca atenția adversarului să fie înșelată.

Spre a ajunge la acest rezultat, trebuie ca djerridul să fie aruncat în direcție perfect orizontală, lucru care nu este tocmai ușor, dacă ne gândim că toți trebuie să lucreze din galopul cailor.

Nenorocire jucătorului, al căruia gest va fi fost prea scurt!... Dacă bastonul atinge pământul între cele două grupe, e un punct pierdut pentru echipa sa.

Jocul acesta este în floare, mai cu seamă în acele părți ale Persiei, care posedă platouri întinse; ori-ce accident de teren ar putea da naștere multor cazuri mortale.

Se pune întrebarea: pentru ce arabi, cari sunt niște cavaleri desăvârșiți, n'au adoptat și dinșiți jocul acesta, care este unul dintre cele mai frumoase exerciții equestre?

E un lucru pe care nu-l putem explica alt-fel, de cât doar punându-l în sarcina hainelor lungi și largi ale arabilor, care le împiedecă mișcările.

Dacă arabi ar fi cunoscut și întrebuințat sportul acesta, probabil că astăzi ar fi în floare și pe la noi.

E, după cum am spus, unul dintre cele mai frumoase exerciții equestre, și ar fi o adevărată plăcere pentru noi să putem lua parte la un match de djerrid.

Adalbert

MAȘTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

— Dar noi vom sta ori cât timp veți voi. Ba chiar, își sunt recunoscătoare... Aș fi murit de plictiseală, fără d-ta, pe când acum, trec prin cele mai plăcute și mai emoționante aventuri.

Apoi, ridicându-și privirea asupra lui Max:

— Aș fi foarte supărată, dacă aș afla că d-ta nu te afli în acelaș caz.

Romancierul răspunse printr'un surâs plin de eloquentă.

Frumoasa englezoaică se înroși toată; plecându-și ochii în jos, murmură:

— Așa dar, suntem cu toții de acord.

— By devil... Nu... eu nu sunt de acord... Nu mi place de loc hangarul acesta, în care am fost sechestrați.

Ziua trecu. Era o căldură arzătoare; cei mai mulți dintre soldați, steteau ascunși prin corturi.

Sentinelele moțâiau, sprijinite de puști. Asupra întregii naturi apăsă o toropeală, o moliciune de nedescris.

Călătorii, obosiți de o noapte petrecută în trăsura, se așezaseră de-a lungul păretelui surei.

Ori-ce convorbire încetă. Mona monologă puțin după obiceiul ei; dar în curând adormi.

Unul câte unul, captivii adormiră. Singur sir Iohn, a căruia figură căpătase o culoare cu totul originală, nu putea dormi.

— Poor me!... murmură dânsul. Francezul acesta este în adevăr nebun!... Și miss Violeta de asemenea!... Dar eu sunt cetățean al liberiei Englitere, și nu voi putea suferi o asemenea captivitate.

«Dacă aparatul meu telefonic n'ar fi stricat, aș cere un stat de la «Măștile Galbene».

«Dar, din nenorocire aparatul va rămâne și de astă-dată mut.

Cu toate acestea, îl scoase din buzunar și începu să-l privească.

N'are nimic stricat aparatul meu, murmură dînsul după o pauză; n'are nici măcar, o cât de mică sgărietură... Atunci ce înseamnă oare tăcerea de dăunază?... Dar dacă, nu aparatul este vinovat?..

Lobster nu putea ghici că dacă aparatul rămăsese mut, pricina era că corespondenții săi obișnuiți erau în imposibilitate de a-i răspunde.

Englezul se hotărî să mai facă o încercare.

Campamentul era legat de autoritățile centrale printr'o linie telegrafică.

Sir Lobster își desfăcu placa vibrantă și cu o emoție reală, murmură:

— Allo!.. allo!..

Un moment rămase în așteptare; apoi avu un gest de descurajare.

Cu toate acestea, murmură din nou:

— Allo!..

De astă-dată, spre cea mai mare surprindere și bucurie, o voce necunoscută îi răspunse:

— Cine vorbește?

— Sir Iohn Lobster.

— Nu-l cunosc.

— E amicul și aliatul Măștilor galbene.

— A!.. aceasta e alt-ceva... Unde vă aflați d-voastră?

— Sunt într'o situație foarte rea.

— Dar unde?

— Intr'un hangar, în câmpul colonelului Markoff, pe țărmul fluviului Doiper.

— În campamentul acesta?... Tac!... Voi veni să vorbesc cu d-ta îndată.

Iohn își întoarsă din nou privirea spre tovarășii săi; dormeau cu toții. Englezul ascunse aparatul în buzunar, apoi murmură:

— Sunt foarte frumoase aparatele acestea... Dar am uitat să întreb pe gentlemanul acela cum se numește.

Și preumblându-și de jur-împrejur privirea-l îngrijorată.

— Domnul acela a spus că va veni să vorbească cu mine... Numai de ar veni înainte de deșteptarea tovarășilor mei!.. Voi fi mai în libertate pentru a mă putea explica.

«Oh!.. dobitocul acela de Max Soleil! Francezii au fost în tot-d'a-una nebunații, lipsiți de rațiune...»

Sir Iohn își întrerupse monologul.

— Ah, murmură dînsul, un ofițer.... un alt colonel!..

Apoi revenind:

— Nu, e un locotenent-colonel... Dar, uite-l, vine în spre mine... Ah, prezența lui mă va plictisi foarte mult... Nu voi putea convorbi cu corespondentul meu.

În adevăr, ofițerul se îndreptă spre dînsul. Un moment, colonelul se opri, schimbă câte-va cuvinte cu o sentinela, apoi se apropie de dînsul:

— Sunteți prizonier, d-le?

— Da.

— Numele d-voastră, dacă sunteți așa de bun.

— Sir Iohn Lobster.

Cei doi oameni se recunoscă și-și strînsă mâinile.

— Eu trebuia să comunic cu Măștile galbene, murmură ofițerul; sunt niște oameni foarte cum se cade, cari mi-au plătit toate datoriile și mi-au salvat onoarea.

— Eu de asemenea le sunt îndatorat, cu toate că nu mi-au plătit datoriile și nici nu sunt militar.... Precum vedeți, sunt civil și foarte bogat... Dar cum se face că aparatele noastre comunică între ele?

— Ați aceeași destinație și prin urmare aceeași proprietăți... Dar să revenim la fapt:

— Ce voiți d-voastră?

— Voez: să-mi recapăt libertatea.

— N'aveți pașaport?

— N'am nimic alt-ceva de cât biletele de liberă trecere ale revoluționarilor.

— Pe acestea să le ascunzi cu cea mai mare îngrijire. Dar încotro voiți să mergeți?

— În spre sud. Iată aici sunt trăsurile și tovarășii mei.

Locotenent-colonelul păru că stă un moment pe gânduri; apoi apropiindu-se și mai mult de sir Iohn, îi șopti:

— Când te vei întâlni cu «dinșiți», să le spui că locotenent-colonelul Polsky s'a ținut de cuvânt. La noapte, batalionul care va ocupa această poziție, imi

va fi cu totul devotat... Veți fi conduși până dincolo de zona păzită militarmente.

— Toți?

— Da, toți.

— Oh, vă mulțumesc...

— Nu, nu te osteni... Aceia care lucrează împotriva autocrației m'au salvat. Și chiar dacă n'ar fi făcut aceasta, inima mea ar fi tot cu dînșii... Sunt polonez.

Apoi, pentru a pune capăt convorbirei:

— La noapte să vă instalați pentru a dormi în trăsurile d-voastră și să nu vă mișcați de acolo, ori-ce s'ar întâmpla... Cred că nu mai este nevoie să vă recomand cea mai absolută tăcere, nu este așa?

Și după aceste cuvinte ofițerul se îndepărtă, lăsând pe sir John încântat, dar foarte adânc intrigat. Nu-și putea explica în ce mod va opera locotenent-colonelul.

Cum se făcea oare că Măștile galbene, oamenii aceia teribili, pe care și-i închipuia ocupați numai cu prinderea celor două foste captive din casa doctorului Elleviouse, erau acum amestecați și în revoluția rusă?..

Cum se face că aveau dînșii la îndemână batalioane întregi de soldați?

Dacă onoratul membru al Camerei comunelor din Londra ar fi fost mai în curent cu puterea Drapelului albastru, ar fi înțeles lesne că aurul puternicei asociații fermenta răscoale în puternicul imperiu al Țărilor.

Ori-ce lucru, ori-ce fapt, ori-ce întâmplare, care era de natură să slăbească puterile Europei, era cu entuziasm susținută de către numeroșii adepți ai Drapelului albastru, pentru că slăbirea Europei însemna creșterea puterii Asiei.

Dar sir John nu era în curent cu lucrurile acestea, și ori-cât de mult își chinui creierul pentru a putea înțelege misterul, nu putu descoperi nimica.

Se alese doar cu o congestiune a feței și mai puternică încă, de cât cele care îi erau obișnuite.

Cu toate acestea, îndată ce tovarășii săi de drum se deșteptară, sir John le povesti bizarele rezultate la care îl condusesse convorbirea sa cu telefonul fără sârmă.

Aceștia rămaseră surprinși și oarecum neliniștiți.

În cele din urmă însă, cum erau siguri că cei trei dușmani de care aveau a se teme fuseseră reduși la neputință de puterea misterioasă a razelor violete, se bucurară și ei, și adresară englezului cuvinte de felicitare pentru frumosul său succes.

Înoptă.

Sara, împreună cu Mona și cu miss Violeta, se instalară în trăsură luând bine înțeles cu ele și faimoasa cutie cu tuburi luminoase; Lobster și Max Soleil, luară loc în trăsură cea mai mică.

Tăcerea adâncă care domnia în trăsură, ar fi putut face ori-cui impresia,

că cei patru prizonieri dormiau adânc; în realitate însă, nu era de loc așa.

Toți stăteau nemșcați însă cu ochii deschiși; așteptau plini de nerăbdare desfășurarea evenimentelor.

Intr'un târziu, putură deosebi mersul unui batalion, care venea să-l înlocuiască pe acela care făcuse garda în timpul zilei.

Putură vedea chiar cum se schimbă sentinelele.

Apoi, din nou, o tăcere adâncă domni peste tot timpul, cei cinci călători, își puteau auzi lămurit răsuflarea.

Sună miezul nopții.

O mișcare se produse.

Ce însemna asta?

Niște umbre se strecurară în tăcere, sub șură. Fură aduși niște cai, și oamenii îi înhamară la trăsură.

Vizitiul, pe care nimeni nu-l mai văzuse de la sosire, luă loc pe capră.

Trăsurile se urniră din loc, și începură să înainteze încetșor.

Peste puțin, prizonierii se văzură ajunși la prima linie a sentinelor. Drace!... Locotenent-colonelul se ținea de cuvânt, soldații părură că nici nu-l bagă în seamă.

Străbătura încă o sută de metri; acum dădură peste un nou rind de sentinele.

Și de astă-dată soldații se prefăcură că nu-l observă, lăsându-l să treacă nesupărați.

Mai departe, era un dublu rind de sentinele. Dar și aici întâlniră aceiași bună-voință aproape inexplicabilă.

Max înveselit de aceste evenimente, murmura:

— Dacă toate cordoanele sanitare ale guvernului rus și fac datoria în modul acesta, pot spune cu drept cuvânt că simt o prevedere absolut nefolositoare.

Dincolo de dubla linie a sentinelor, la distanțe egale, erau alte posturi, cordonul militar asculta însă de un ordin primit, și nicăeri cele două trăsură nu întâlneau măcar umbră de rezistență.

Se apropiară acum de ultima linie a sentinelor.

Mai aveau de străbătut numai o sută de metri încă, și aveau să fie liberi.

La ziuă, când avea să fie observată lipsa, sau mai bine zis, fuga prizonierilor, era să fie prea târziu... Linia ferată era aproape, și un tren avea să-l transporte în fugă spre Odesa.

Dar în momentul acela, domnul care stătea pe capra trăsurii lui Max, alături de vizitiu, se aplecă în spre romancier, și-i zise:

— Trăsura d-tale va porni în frunte și la galop.

— Dar sentinelele...

— De aceștia nu sunt sigur. Tocmai de aceia, i-am pus la extremitatea liniei. Sunt sigur însă, că dînșii nu vă vor opri. Veniți din campament, și dacă plecarea d-tră n'ar fi fost în regulă este evident că ați fi fost opriți mai înainte.

Cred că acesta este raționamentul pe care și-l vor face sentinelele. Ori-cum însă galopul se impune. Dacă veți fi opriți să nu răspundeți; cu viteza pe care vor avea-o trăsurile d-voastră, veți ajunge în scurtă vreme, departe de bătaia puștelor. Romancierul își simți inima strînsă de o presimțire dureroasă.

Ar fi voit ca în momentele acelea, când aveau să treacă poate printr'un pericol mare, dînsul să poată fi alături de Violeta, pentru a veghea asupra ei.

Dar locotenent-colonelul sărise la pământ, strigând imperios vizitiului:

— Mână!

Vizitiul își șerpui biciul prin aer și trăsură porni într'un galop nebun.

Sortii erau aruncați.

Cei o sută de metri fură străbătuți în câte-va secunde.

Max zări silueta unei sentinele care se ridicase în picioare și i se păru că soldatul privea în spre campament.

Fără îndoială, sentinela se întreba ce rost putea să aibă galopul acela nebunesc.

Dar nu făcu nici un gest pentru a ordona trăsurii să se oprească.

Iată: erau acum în dreptul sentinei, ba chiar trecuseră de ea... Ei!.. temerile locotenent-colonelului fuseseră neîntețele. Prizonierii erau salvați.

A!.. O voce răsună lugubru în tăcerea nopții:

— Stați!

Max întoarse capul pentru a privi în urmă. Trăsura în care erau cele trei femei îl urma de aproape. Vizitiul ridicaseră din nou bicele și caii porniră acum într'un galop și mai nebun.

— Stați!.. repetă aceiași voce, rămasă acum în urmă, departe.

Cursa nebună continuă. Mai înainte, la o distanță mică, drumul făcea o cotitură bruscă; odată ajunși acolo, aveau să fie salvați.

— Mai repede!.. mai repede!.. exclamă romancierul.

O detunătură puternică întovărăși acest ordin.

Soldatul își descărcase arma.

Vizitiul biciuiri din nou caii; străbătura ast-fel câte-va verste.

Apoi, încetul cu încetul, mersul cailor fu potolit.

Ascultară să vadă ce se auzea din urmă. Nimic; nici cel mai mic zgomot.

Dar peste puțin se auzi vocea ducesei de la Roche Sonaille.

Accentul tinerei femei era dureros, nespun de neliniștitor.

Ce se întâmplase oare?

(Va urma)

PEȘTII ZBURĂTORI

Dacă se poate spune că există un contrast absolut între două creaturi vii, apoi contrastul acesta există între pești și păsări. Peștii sunt incapabili să trăiască în aerul liber, pe

când păsările nu pot trăi nici odată în fundul apei.

Dar nu există nimic absolut în lumea aceasta; peștii zburători sunt o dovadă vie.

Nimic nu poate fi mai curios pentru călătorul care străbate cu vaporul latitudinele tropicale, de cât peștii aceia zburători, cari țîșnesc de odată din adâncimele oceanului. Ei despică aerul pe o întindere de trei-zeci pînă la patru-zeci de metri și apoi se scufundă din nou în valuri.

Zborul acesta nu durează de cât abia câte-va secunde, de oare-ce peștii nu posedă aripi, ci numai niște înaltaoare dezvoltate, cu ajutorul cărora se mențin în aer.

Nu numai din plăcere, dar dintr'o imperioasă necesitate întreprind creaturile aquatice sportul acesta aerian.

Lupta pentru existență este, în fundul oceanelor, tot așa de teribilă ca și pe suprafața uscată, dacă nu eum-va și mai teribilă încă.

Peștii cei mari devorează pe cei mici; nu e nici odată bine să faci parte din această din urmă clasă!

Și numai pentru a scăpa din ghiara vre-unui dușman ager, se avântă unii pești în regiunile aeriene, făcându-ți câte-va momente impresia că zboară.

Nemernic zbor, care nu-î scapă în tot-d'a-una.

Sforțarea pe care o fac adese-ori diferiții pești pentru a se avânta în aer, le-au dezvoltat membranele pectorale și, prin atavism, calitatea, proprietatea aceasta s'a transmis și generațiilor viitoare.

Sunt două clase de pești zburători: «exocetii», cari numără vre-o cincizeci de specii, și «dactilopterii».

Exocetii, răspândiți mai ales în mările calde, trăesc în trupe numeroase la suprafața mărilor.

Cel mai comun dintre toți este «rin-

dunica de mare» («exocetus volitans»); lungimea acestui pește este de vre-o patru-zeci și cinci de centimetri. Abundă în marea Mediterană. Ca toți exocetii, rindunica de mare are forma corpului îngustă și alungită. Este în adevăr tipul pasărei-pește.

Dactilopterele cari locuiesc în marea Mediterană sunt ceva mai mari de cât exocetii; ei nu se ridică de cât pînă la mici înălțimi d'asupra suprafeței apei.

Capul dactilopterelor este aproape pătrat și cu totul diferențiat de acela al exocetilor.

Peștii zburători sunt foarte numeroși în largul mărilor braziliene și mai cu seamă în marea Antilelor. Ei se lasă adese-ori duși de către curentul «Gulf-Sream» pînă la New-York.

Lumea peștilor rezervă curioase surprise observatorilor.

O specie cu totul curioasă este aceea a peștilor călători, printre cari se numără și «anabașii». Sunt niște pești mici, cari trăesc pe uscat și se urcă chiar pe unele stușuri, ajutându-se pentru operația aceasta de înaltaoarele lor dorsale și ventrale.

Lungimea lor este mai mică de 20 centimetri.

De alt-fel faptul acesta nu trebuie să ni se pară de loc curios, de oare-ce astă-zi, când teoria transformismului este definitiv admisă, se știe bine că strămoșii noștri au trăit odinioară prin oceane.

Tot ast-fel, încetul cu încetul se va opera și transformismul peștilor, cari, peste numeroase veacuri, vor ajunge și ei un fel de oameni!..

Ilustrațiile alăturate, cari au fost luate de oameni pricepuți în momentele psihologice, reprezintă diferiți pești zburători, în scurtele momente cât s'au înălțat d'asupra apelor oceanului, gustând deliciile undelor aeriene,—în măsura în care le-o putea îngădui groaza lor de urmăritorii terribili din fundul apelor.

Dor.

MILIARDARII LUMII

Acum cât-va timp, președintele Statelor-Unite, d. Roosevelt, pronunță un discurs la New-York, declarând că pen-

tru binele republicei, posesorii averilor enorme, trebuiau să fie supuși la niște taxe foarte mari. Pe de altă parte trebuia să se împiedece ca averile acestea colosale să fie moștenite de către un singur individ.

Bine înțeles, unele partide politice au aclamat draconicul proiect al președintelui, pe când altele au început să murmure.

Cu prilejul acelei discuții, un confrate din New-York a publicat lista marilor averi din lumea întreagă.

Se va vedea că adevărații miliardari sunt puțin numeroși, și că mai curând s'ar cădea să întrebuițăm cuvântul american, de multi-milionar:

Marile averi americane sunt următoarele:

John D. Rockefeller	2,750,000,000 franci
Andrew Carnegie	1,250,000,000 »
W. Wanderbilt	700,000,000 »
I. I. Astor	520,000,000 »
Williams Rockefeller	510,000,000 »
G. I. Gould	500,000,000 »
W. A. Clark	500,000,000 »

După acești câțiva privilegiați, cădem în miclele averi de două sau trei sute de milioane! Ce oameni nenorociți!

În Anglia, recordul îl ține d. Alfred Best, care posedă două miliarde și jumătate.

El este urmat de către d-nii I. B. Robinson (două miliarde) și M. V. Astor (un miliard). Lordul Stratheona posedă 700 milioane.

În Mexic, generalul Terrazas, mare proprietar de mine, posedă două miliarde și jumătate.

În Rusia, două sau trei principii, posedă câte un miliard.

În Chili, d-na Cuscio posedă o jumătate de miliard.

Dar nu știu ce beție mă cuprinde, vorbind despre atâtea milioane; de aceea îmi închei lista aici.

Lefegiu

Comerțul cu capete afumate

Maori, care formează, după cum am mai spus-o și altă dată, una dintre cele mai frumoase ramuri ale speciei omenestii, se civilizează foarte repede.

Pentru a mai întâlni astăzi familii rămase credincioase vechilor obiceiuri, trebuie să înaintezi până foarte departe, în interiorul Nouei Zelande.

Dintr-o populație de 40.000 de suflete, abia dacă se mai numără o mie de războinici cu figura tatuată.

Anicii pitorescului, vor regreta părăsirea acestui obicei, care cu toate acestea, este așa de sângeros.

Se știe în ce constă tatuajul. Toți bărbații născuți liberi, îndată ce devin majori, își încrustă figura cu vârful unui silex. Piatra tăia în carne niște șențele adânci, ornamentate.

De câte ori un războinic ucidea un

dușman, își făcea un nou desemn pe figură, așa în cât fața unui viteaz presinta un aspect cât se poate de bizar și de spăimântător.

Un alt obicei dicta ca întotdeauna, capetele părinților morți, să fie macnificate, și conservate în casa familiei.

Puțin câte puțin, acest obicei s'a întins aplicându-se și dușmanilor uciși în luptă corp la corp.

După ce se scoate creierul și limba, capul este afumat încetșor, la un foc de lemne verzi. După o lună de afumare, capul devine imputrezibil, păstrând foarte bine expresiunea fizionomie.

Când negustorii din Sydney năvăliră în Noua Zelandă, observară aceste relicve curioase, și cu drept cuvânt se gândiră că ele ar constitui un obiect dorit, de către amatorii de curiozități din Europa.

Dar ofertele acestor negustori fură respinse cu cea mai mare indignare; Maorii nu consimțeau să se despartă de capetele lor... afumate pentru tot aurul din lume.

Un eveniment neprevăzut însă, avea să modifice acest mod de a cugeta.

Un sef, cu numele Hughi, care a lăsat în Noua Zelandă o reputație totașă de sângeroasă ca aceia a lui Atila, a fost învins de către tribul Kaipara.

Refugiat în nordul insulei, el s'a imbarcat pe un vas care pleca în spre Anglia, și s'a convertit la protestantism.

Dar această convertire nu era de cât un șiretic. Hughi deveni îndată protejatul mai multor puternice societăți religioase, cărora le propuse să evanghelizeze în masă pe compatrioții săi din Noua Zelandă.

Propunerea aceasta îi aduse îndată numeroase ajutoare bănești. Hughi plecă spre Sidney, unde consacră banii misiunilor protestanți... cumpărând puști și muniții.

Reîntors în țara sa natală, el își înarmă credincioșii săi Ngapuhi, și începu un război de exterminare împotriva tribului Kaipara.

Apoi se agăță și de triburile vecine, omorînd și distrugând totul în calea sa.

Armele de foc îi asigurau o supremație puternică asupra tuturor triburilor, care n'aveau pentru a se apăra de cât niște securi de piatră. Atunci diferite triburi, amenințate cu exterminarea, cerură ajutorul negustorilor australieni.

Aveau acum prilejul să revie asupra unei propuneri, care fusese altă dată respinsă cu atâta indignare de către Maori. Negustorii aveau să le ofere puști, în schimbul capetelor momificate.

Pactul fu încheiat. Și atât de mare era dorința Maorilor de a poseda și ei câte-va exemplare din acele instrumente care «varsă foc și moarte» în cât, în scurtă vreme, glorioasele relicve dispărură cu totul din insulă; luaseră toate drumul în spre Sidney și Europa.

În epoca aceea s'a organizat acel teri-

bil negoț de capete afumate, care avea să despopuleze Mariolandul.

Pentru a avea noul arme, indigenii nu stătură nici o clipă la îndoială, și își asasinară chiar prietenii, dacă se întâmpla ca prietenii aceia să aibă figurile frumoase tatuate.

Apoi, triburile dezgropară vechi motive de ură; luptele începură și capetele afumate treceau mereu în mâinile negustorilor australieni, care mereu cereau.

Dar expedițiile acestea aveau de multe ori rezultate cu totul neașteptate. Se întâmpla ca, cutare sau cutare războinic, plecat după recoltă de capete, să-și lase în luptă propriul său cap.

Era un procedeu primejdios, și timp de mai mulți ani, comerțul de capete afumate a trecut printr-o adevărată criză. Ofertele nu mai răspundeau de loc cererilor.

Atunci, un indigen făcu o descoperire, care avea să dea un nou avânt acestei monstruoase industrii. El constată că un cap de curând tăiat, era capabil să primească tatuajele așa de mult căutate de către amatori; aceste capete afumate cu oare-care dibăcie, aveau să aibă perfect același aspect ca și cele tatuate în timpul vieții individului.

Dacă descoperirea aceasta fu pe gustul războinicilor, ea nu fu primită tocmai cu mult entuziasm de către sclavișii șefilor de triburi.

Până atunci, tatuajul fusese semnul distinctiv al oamenilor liberi, acumă fură omorîți și sclavi!.. Era un act în adevăr filantropic; sclavul avea să aibă aceleași drepturi ca și stăpânul!..

Dar negustorii se supărară în curând. Capetele care li se ofereau nu mai erau superioare.

Tatuajele nu prezentau nimic extraordinar și afumatul era prost executat.

Plăngerile negustorilor avură niște rezultate monstruoase.

Se făcî hotărîre ca pe viitor, comisionarii de capete afumate să treacă ei înșiși în revistă sclavi, și să aleagă pe aceia ale cărora capete li s'ar părea mai originale.

Există oare vre un fapt mai crud în istoria colonizărilor?

Vom termina aceste câte-va rînduri cu povestirea unei anecdote.

Niște negustori de capete plecaseră din Sidney pe un vas, pe care socoteau să-l umple cu macabrele lor produse.

O furtună îi aruncă pe o coastă neospitalieră. Abia făcuseră câțiva kilometri în interior și Maorii îi capturară.

Nenorociții englezi fură conduși într'un sat, și supuși imediat la operația tatuării.

După aceea, capetele lor fură tăiate, afumate și vîndute. Ele luară drumul în spre Sidney, și astăzi figurează poate în vitrina vre unui muzău din Europa, avînd de-asupra o etichetă, care garantează autenticitatea articolului:

«Capete de războinici maori!»

C. Arg.

MISTERELE MUNTILOR ANZI

ROMAN DE AVENTURI

CAP. I

Despre rolul pe care îl poate juca un automobil

O ploae rece și pătrunzătoare cădea încetșor asupra orașului Cherbourg, când trenul expres de Paris intra în gară pe înseratul zilei de 4 Ianuarie, 1806.

Ușile pline de ploae fură deschise și călătorii se răspândiră pe peronul umed. Siluete zgrebulate se îngrămădeau spre esire.

Prin grămada de oameni carți se înghesuiau la ușe, contele de Terville reuși să treacă cel dintâi prin fața controlorului de bilete.

Fața gentilomului de obicei veselă și surizătoare, era așa de iritată, în cât abia putea recunoaște fizionomia omului gata în tot-d'a-una să suridă.

Viconte se îndreptă spre basenul comerțului, ciocnindu-se în cale cu mulți ofițeri de infanterie și de marină carți se grăbeau să ia trenul de Paris. A doua zi era Duminică și bieții oameni se mai duceau să-și scuture puțin monotonia garnizoanei lor, în mijlocul vieții licăritoare a orașului-lumină.

Mereu grăbit, gentilomul străbătu chei antrepozitelor fără să se gândească că plouă și că ar fi trebuit să-și deschidă umbrela.

Inoptase. Ferestruicele vaselor aruncate de-a lungul cheiului proiectau niște pătrate luminoase pe pavajul deșert, făcând să se întrevadă și mai bine încă în paraginele acestora întunecoase voluptatea adăposturilor sigure și calde.

Și atât de mare era preocuparea tinarului, în cât nici n'auzi huriind îndărătul lui trenul de lux, care transporta prin oraș călătorii vaselor germane de pe linia Hamburg-New-York.

De alt-fel, dînsul nici nu cunoștea această inovație, care îngăduia călătorilor să treacă de pe trotuarele gării Sa'nt-Lazare pe puntea vaporului, fără să-și fi ostent de loc picioarele.

Cei doi oameni de echipă, carți merg în tot-d'a-una înaintea locomotivei, trebuiră să-și atragă de două ori atenția pentru a-l face să se dea la o parte.

Terville ardea de nerăbdare pînă când ajunse în sfârșit în strada don Petro din foburgul Val-de-Saire.

Atunci începu să înnoate pe drumul prăfuit, căutând o prăvălie iluminată. In cele din urmă deschise ușa unei căruciume modeste, în care patronul juca cărți cu mai mulți lucrători.

— D. Vermont?—întrebă tinarul gentilom.

— Care Vermont?—întrebă negustorul, cu cartea în mână.

— D. Ludovic Vermont, om de afaceri,—reluă noul venit.

Consumatorii examină cu oare-care ironie pe domnul acela, bine îmbrăcat, care alerga după un cămătar. Unul dintre ei, după ce goli un pahar de cidru, răspunse că domnul în chestiune locuia la numărul 175. Un altul adăugă:

— Cămătarul Vermont este acasă; l'am văzut chiar adineaori intrând.

La numărul 175 văzu o casă particulară și citi la intrare, pe o firmă mică:

Ludovic Vermont

*Urmărit și afaceri judecătorești
Imprumuturi pe garanție*

Sună. O servitoare cu fața roșie, cu părul galben, voi să deschidă.

— D. Vermont nu este acasă, răs-punse dînsa, fără să fie întrebată.

— Dar vizitatorul insistă cu cea mai mare energie.

— Știu bine că este acasă, zise dînsul; vii pentru o afacere de cea mai mare importanță.

După un moment, fu introdus într'un birou plin de registre.

Stăpânul casei stetea trântit într'un fotoliu și studia niște dosare. El își ridică capul, și fixă asupra noului venit privirea sa pătrunzătoare.

— Ce voiești, domnule? întrebă dînsul cu un ton imperativ.

— Am venit pentru afacerea familiei Poiré, răspunse gentilomul.

— Ah!.. multă vreme voi fi plictisit oare cu afacerea acelui imbecil de Antoniu?

— Oare nu ești d-ta rudă cu dînsul? întrerupse Terville.

— Ei și?... Eu sunt vărul său primar dar acesta nu este un cuvânt pentru că să mă ocup de dimineața pînă seara numai de afacerile sale. Dute de-I găsește pe d-nii Passeur.

Abatele Passeur este la Juville, douăzeci minute distanță de aci. Afacerile acelui domn, lipsit de orî-ce situație, nu mă pot privi pe mine.

— Nu mai este un om lipsit de situație, domnule, răspunse gentilomul, îl caut, pentru a-l aduce o moștenire ce i se cuvine de drept.

Vermont tresări, și sculându-se în picioare, schimbă dintr-o dată tonul.

— Ah!.. murmură dînsul, examinându-și cu mai multă atenție vizitatorul. Nici nu-ți poți închipui cât de tericid mă face vestea pe care mi-o aduci... Meseria mea mă face să fiu adesea ori rău dispus... Dar știrea aceasta...

«Poți să-mi dai vre-o dovadă că vestea d-tale este adevărată?

Viconte luă loc lângă cămin, în care

ardea puțin foc, și se explică ast-fel:

— Eu sunt Francisc de Terville.

— Ah! fratele d-lui Jaques de Terville?

— Da. Știu bine că vărul d-tale Poiré, a fost asociatul fratelui meu într-o întreprindere financiară, și că dînșii s'au despărțit după un faliment zgomotos, în urma căruia Antoniu Paisé a rămas muritor de foame, de oare-ce a avut nai-vitatea de a-și achita toți creditorii, pînă la ultima centimă.

După această catastrofă, fratele meu a dispărut, și n'am mai auzit vorbindu-se despre dînsul, pînă când, deună-zi, am primit știrea că nenorocitul Jaques murise în Indo-China, și tot-odată, rugămîntea de a trece pe la notarul meu.

Notarul îmi dete o scrisoare de la fratele meu, care conține exact aceste cuvinte:

«In momentul în care mă văd aproape de a apărea în fața lui D-zeu, voesc să-mi ușurez conștiința, făcând o mărturisire, și o restituire. M'am purtat într'un mod nedemn cu asociatul meu Antoniu Poiré sustrăgînd o parte din fondurile comune. Cu banii aceștia, am întreprins o afacere la Hanoi. Eu n'am nici un alt moștenitor de cât pe tratele mele, care este bogat și care de sigur îmi va aproba testamentul prin care îmi las toată averea, fostului meu tovarăș, Antoniu Poisé, sau moștenitorilor săi.

Rog prin urmare pe acela, în mâinile căruia va cădea testamentul meu, în Franța, să-l redea lui Poiré, copiilor săi, sau orî-cărui alt moștenitor său delegat!

— Delegat?... întrebă omul de afaceri, plin de grabă.

Teroille adăogă:

— Suma care trebuie ridicată, este de un milion și cinci sute de mii de franci. Vermont nu putu să-și stăpânească o mișcare de uimire.

— Suma aceasta, continuă gentilomul, a fost vărsată la banca de scont.

— Te rog să mă erți, domnule, dacă te întrerup, încep cămătarul; dar Antoniu Poiré a plecat în America, și eu am fost instituit delegatul său.

«Prin urmare, eu sunt acela care are dreptul să-și reguleze afacerile.

— Iți voi da testamentul, îndată ce mă voi fi consultat cu Poire. Te rog să mă crezi că n'am altă dorință mai grabnică, de cât aceia de a executa testamentul fratelui meu. Dar nu pot face nici un pas, pînă nu-l voi fi văzut pe Antoniu Poire.

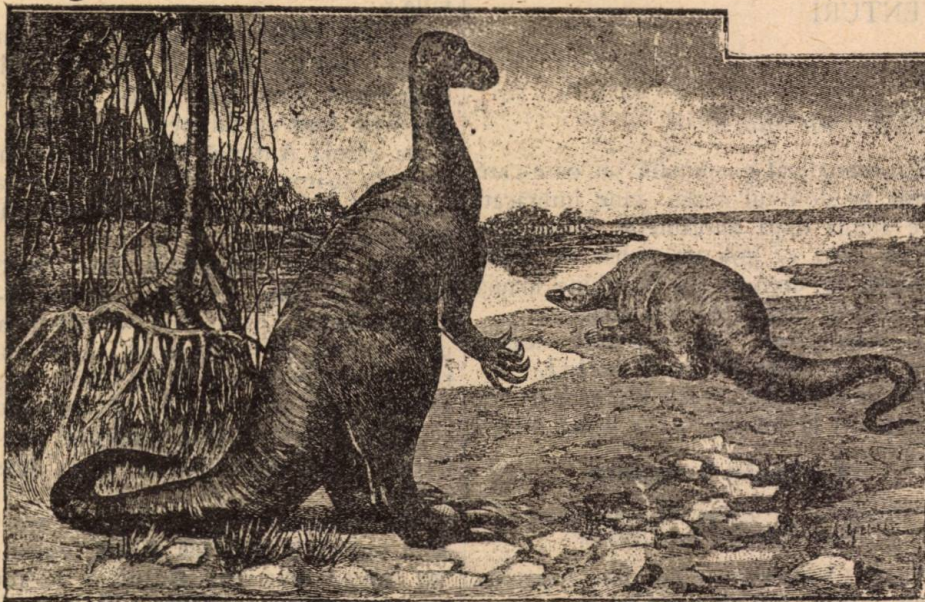
— Lucrul acesta va fi cu neputință, domnul meu, de vreme ce Poire a plecat spre America.

— Dă-mi adresa sa!

— N'o cunosc.

— Cum! d-ta ești delegatul său, și nu-l cunoști adresa?

(Va urma)

Belodonul

Marile reptile din epoca geologică

Dacă se compară reptilele din zilele noastre cu cele din timpul geologic, se vede ușor că aceste reptile au suferit mari schimbări în decursul timpurilor. În timpurile imemorabile ale geologiei au trăit fel de fel de reptile pe scoarța pământului și geologii se ceartă și astăzi în clasificarea lor.

Reptilele și-au făcut aparițiunea încă din epoca carboniferă prin grupul saurienelor. În epoca permiană nu se mai găsește de cât câte-va reptile degenerate de tot. Odată cu apariția terenului trias, se văzură din nou fiind la lumină reptilele cu dimensiuni extraordinare. În fine, perioada jurasică este cea mai importantă din punctul de vedere al faunei ei; reptilele care au trăit în această epocă au niște proporțiuni așa de mari, încât astăzi ne fac impresia unor animale din timpul legendar.

Acești coloși ai timpilor geologici îi vedem perzistând și în epoca cretacică, pentru a dispărea apoi pentru tot-d'una.

Reptilele care se văd în ilustrația noastră reprezintă unele din speciile cele mai curioase ale acestor animale. În partea de sus a ilustrației vedem două reptile din perioada triasică: «belodon» și «ichtiosaurus». Aceste reptile pare a-și căuta ceartă una alteia. În partea de jos a ilustrației se vede reptilul numit «iguanodon», care este întârșit în două poziții deosebite: în picioare și târându-se pe pământ.

Belodonul este un crocodilian. A fost găsit la anul 1836 în partea superioară a terenurilor triasice din Württemberg,

aproape de Allenburg. S'a mai găsit asemenea în America — în depozitele triasice ale Carolinei de nord și în Pennsylvania — dinți și resturi de oase, care se crede că aparțineau pe vremuri aceleiași reptile. Mulți dintre acești crocodilieni aveau botul ascuțit ca și gaviai. Dinții sunt de formă conică, încovoiați și ascuțiți puțin la extremitatea lor. Prin forma ciudată care o lua fosele nasale, specia «belodon» era cu totul deosebită d'a celor-l'alți crocodilieni.

Ichtiosaurus era un reptil cu totul marin, a căruia putere d'a înota trebuie să

fi fost înspăimântătoare. Această stranie reptilă avea vertebrele asemănătoare cu acelea ale peștilor, dinții asemenea dinților de crocodili, trunchiul ca al șopărelor și picioarele de forma celor care se văd la cetacee. Privit pe d'aintregul, ichtiosaurus aduce mai mult cu cetaceele de astăzi de cât cu reptilele.

Acest ciudat animal, a căruia existență se pierde în noaptea timpurilor, avea un foarte mare număr de vertebre. După marele geolog Cuvier, aceste vertebre ar fi atins numărul de 95. Reptila se distingea mai mult ca orî și ce prin mărimea și torța extraordinară ce o avea în cap și prin lungimea botului. Ochiul reptilei era enorm, iar dinții d'o formă conică și foarte mari.

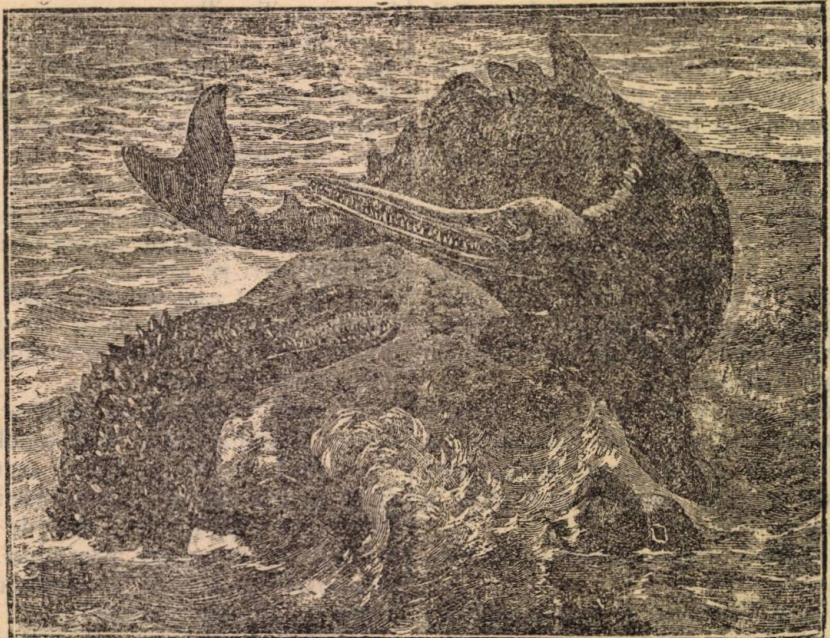
Eversard Home zice că acest reptil ar fi avut vre-o 180 de dinți.

După forma și mărimea acestui sistem dentar, ușor putem vedea că reptila trebuie să fi fost carnivoră.

Ichtiosaurus, orî de câte ori trebuia să respire, eșea afară din apă și prin aceasta se deosebea de pești. Din cauza construcției picioarelor, nu putea cu nici un chip să urce malul apelor. Dacă din întâmplare — zice Cuvier — vre-una din aceste reptile era aruncată de valuri pe mal, apoi rămânea aci, întocmai ca o balenă sau un delfin.

Iguanodonul era un animal și mai teribil de cât ichtiosaurus. El face parte din familia reptilelor dinosauriene, care familie ține și de mamifere și de păsări și de reptile propriu zise. În anul 1820 s'a găsit pentru prima oară rămășițe d'ale dinosaurienilor în insula Wight, în mijlocul terenului wealdien, care se întinde în toată partea inferioară a formațiunii cretacice. În 1874 s'au găsit alte rămășițe în Belgia.

Mărimea acestor din urmă reptile era

Ichtiosaurus-iguanodonul